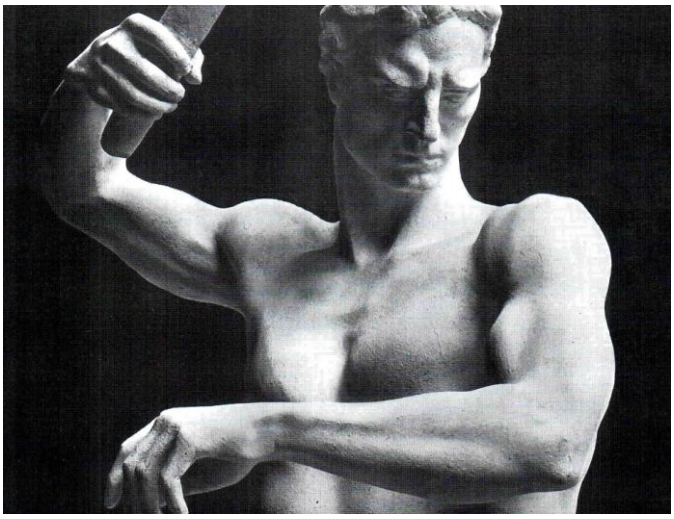

Obsah

I. ÚVOD A VAROVÁNÍ

Před společným nepřítelem semknout řady a řídit se jasnými idejemi (s. 2 – 4)
Mějte se na pozoru před nepravými přáteli! (s. 4 – 7)

II. PŘEDBĚŽNÉ POZNÁMKY

Logika úpadku (s. 9)
1. ***Odcizení*** (s. 9 – 12)
2. ***Blokovaná společnost*** (s. 12 – 15)

Francie nebo Evropa? (s. 15 – 18)

Hospodářské zásady
1. ***Za jadernou energii, proti ropě*** (s. 19 – 23)
2. ***Podvod „The New Economy“*** (s. 24 – 25)
3. ***Směřujeme k obrovské ekonomické krizi?*** (s. 25 – 27)

III. STRATEGICKÉ ZÁSADY

1. ***USA hrají na islámskou kartu proti Evropanům*** (s. 28 – 29)
2. ***Nebezpečí evropského „odzbrojení“*** (s. 29 – 30)
3. ***Pojmy „hrozba z jihu“ a „vnitřní fronta“*** (s. 30 – 31)
4. ***Za evrosibiřskou strategickou doktrínu: „Obří ježek“*** (s. 31 – 33)

IV. METAPOLITICKÝ SLOVNÍK

„Od amerikanismu k židokřesťanství“ (s. 34 – 166)

V. SHRNUTÍ

Proč bojujeme? (s. 167 – 172)
Rejstřík osob a hesel (s. 173 – 175)

I. ÚVOD A VAROVÁNÍ

Před společným nepřítelem semknout řady a řídit se jasnými idejemi

Nejhorší války jsou ty, které nikdo nevypověděl. Propukají skrytě, šíří se po zemi jako jedovatý dech, nebezpečné, ochromující, přinášející smrt.

Dnešní Evropa je – v rozdílné míře – vystavena nejhoršímu ohrožení ve své historii, ohrožení, které by navždy mohlo vymazat její kulturu – ne bezpodmínečně krvavou cestou.

A přece: **Evropa je ve válce,** aniž to ví. Tuší to, ale vzpírá se této skutečnosti jako pštros, který strká hlavu do písku, aby unikl ohrožení.

Jsme totiž infiltrováni a kolonizováni jižními národy a islámem, plošně a v obrovském tempu. Jsme vydáni na pospas novému světovému pořádku amerického ražení – ekonomicky, strategicky a kulturně. Oba jevy jdou přitom ruku v ruce. Jsme paralyzováni úpadkovými ideologiemi a uměle produkovaným optimismem, prožíváme skluz kultury a výchovy k primitivismu a iluzi křehkého blahobytu.

Evropa – a s ní všechny spřízněné a sesterské národy[1] **– je nemocná žena světa.** To ukazuje úbytek porodnosti i fyziologická kastrace Evropana, sebenenávist dominující ideologie, která je bedlivě opatrována kazateli morálky politicko-korektní submise a její stráží v médiích nebo v justici. Jsme tisíckrát rozehráváni proti sobě zevnitř a také rozežíráni a podrývání zvenčí. Nemáme co do činění jen s agresory nebo s okupanty, ale i s **kolaboranty**, tzn. s obrovskou částí mediálně-politické třídy a intelektuály, ať zleva či zprava. To naše národy (ještě) netuší, protože nákupní vozíky v supermarketech jsou stále (ještě) plné. Potajmu sice každý ví, že válka začala, ale většina si to nechce připustit, neboť nikdo momentálně nemá odvahu bojovat. Momentálně…

Nástup nebezpečí, cesta k chaosu, který teprve dnes začínáme tušit, je snad ale nezbytným předpokladem revolty a probuzení. Stojí před námi ještě mnohé. Tragédie teprve nabírá spád.

Jako ve všech válkách je napadena i svoboda mínění obránců. Na to si lze sotva stěžovat: to je zkrátka pravidlo hry. A přece ještě v celé Evropě máme v ruce cenné trumfy. Nic není ztraceno, pesimismus naprosto není na místě.

V historii oproti inaktivní mase vždy vítězí bojující menšiny. Nejde už o to, stát „napravo“ nebo „nalevo“, nýbrž o to, volit **stranu odporu.**

Uprostřed tragédie, která nyní postihuje evropské národy, a vzhledem ke zbytečným svárům štěpícím různá hnutí bojující za identitu, je vypracování světonázorové syntézy maximální nutností. Musí být zaměřena na silné ideologické jádro, které by na celém kontinentě, který je přece velkou vlastí nás všech, mohlo provést sjednocení duchovních proudů a politických sil, dosud uměle rozdělených,

[1] Autor v celé knize rozlišuje mezi ná**rody** v původním smyslu slova jako „lidí jednoho **rodu**“ [le peuple, das Volk] a moderními „národy“ [la nation, die Nation] jako celku občanů spjatých společenskou smlouvou či spřízněnými říšskými národy. Protože v češtině žádný *nación* nemáme a protože toto nerozlišení bylo a je zdrojem četných nedorozumění uvádíme pojem *nation* vždy v závorce.

shodujících se však v podstatném: v obraně naší ohrožené kultury a identity, ale i v principech naší regenerace.
Všude je cítit napjaté očekávání mobilizace, která vychází z jasného a jednotícího poselství odporu a reconquisty, mimo překonanou intelektuální scholastiku, sektářství a paralyzující, do minulosti obrácené tužby. Zcela jednoduše z toho důvodu, že {tyto kultury a identity} byly vystaveny tak velkému nebezpečí, jak ještě nikdy. Musí být vytvořena světonázorová sjednocená platforma, která nesmí být dílem nějaké kliky, ale je upřímná a bez klapek na očích. Když dům hoří, musí vnitřní hádky umlknout.

Nová ideologická platforma se opravdu stala nezbytnou: předpokládá nejen vypracování a šíření obecné doktríny, ale i precizní určení pojmů, které je přece základem argumentace a propagandy. Z toho důvodu byla velká část manifestu koncipována jako *slovník*.
Zmatené představy, lživé debaty, uměle vytvářené protiklady, sklon k „asi" a k intelektuálnímu chaosu, zákopové boje stejně jako rozředění idejí pohodlností nebo přáním profilovat se jako „přijatelný" trvaly už příliš dlouho. Opět musí vystoupit jasná linie – jakýsi společný silný „jmenovatel", v němž se většina srdcí a společné vůle opět pozná a k němuž se připojí.
Pryč je doba, kdy se věci řekly jen „napůl", kdy se člověk ještě mohl bavit „dvojím jazykem". Musí se udělat prostor **radikálnímu myšlení**, tzn. nikoli myšlení, které se pokouší o „extremismus", ale které jde ke **kořenům**. Neboť pravda vždy vítězí, je nejjistější formou lsti.
Pro identitní myšlení, v nejširším smyslu slova, tedy nastal čas prosadit se opět jako nejpronikavější a nejpropracovanější. Jeho pohled na svět je totiž mnohem realističtější a budoucnosti přiměřenější než vládnoucí nivelizující *one world* ideologie, která sahá od paralyzované pravice až k duševně choré neotrockistické levici. **Všechny** události a fakta, ať historické, geopolitické, populačněpolitické, etnické, ekonomické nebo sociální povahy, dávají našemu identitnímu, k principu rovnosti jasně antagonistickému světonázoru za pravdu. Tento světonázor je tak **jediný**, který je **opravdu rebelský a disidentský**; je určen k tomu, aby se přes tradiční opěrné body šířil v celé Evropě, zejména když 21. století bude věkem velkých krizí, kdy znovu budeme muset začít od začátku, kdy – pod tlakem událostí – prožijeme šokující ideologické obraty, neočekávané přeskupování a radikalizace.

Už v minulosti jsem vydal spisek rovněž pod titulem *Proč bojujeme* a společně s Robertem Steuckersem a Pierre Frisonem *Stručný lexikon evropského partyzána*. To bylo asi před dvaceti lety. Knížky byly potom vícekrát šířeny jako neautorizovaný „pirátský tisk". Tyto staré texty, i když ještě absolutně správné, už ovšem nevyhovují vážnému případu[2] dneška.

[2] Termín Carla Schmitta [Ernstfall] viz slovník s. 152.

Od té doby nebyl vydán ani jediný manifest a ideologická práce jako syntéza, s výjimkou knihy Pierre Viala *Une terre, une peuple* (Jedna země, jeden národ), jejíž zaměření a také „archeofuturistická“ stanoviska, která jsme i tak vždy zastávali, naprosto sdílím: totiž obranu tradic našich předků a boj za imperiální budoucnost zároveň i zásadní ideje odporu a reconquisty. Proto musím zdůraznit, že tento manifest a slovník mohou být velmi prospěšně doplněny výklady výše zmíněné knihy.

Mějte se na pozoru před nepravými přáteli!

V celé Evropě by se mladí lidé, kteří jsou aktivní v odporu, měli vyvarovat před tím, **aby se opět připojili k systému a holdovali kosmopolitismu. Přesně právě to činí lidé, kteří se vydávají za obránce evropské identity a průkopníky jejího obrození.** Myslím při tom hlavně na ty, kteří – podle slov De Gaulla – *„volají Evropa, Evropa a hopsají přitom jako tajtrdlíci“* a nikdy nemohou dost hájit její „znovuzrození“, kteří však ve skutečnosti zastávají hodnoty dezintegrace, inercie, rezignace a pod budoucí Evropou si nepředstavují nic jiného než „tolerantní“ Disneyland, otevřený do všech stran, pestré pandemonium bez identitního jádra, bez vnitřního řádu, bez vůle k moci. Pokušení diskrétně se opět připojit k vládnoucí ideologii je totiž velmi silné, především skrývá-li se pod pláštíkem pseudointelektuální hatmatilky. Tyto fiktivní zastánce naší identity musíme bezpodmínečně odmítnout. Z ryzí pohodlnosti a naplněni vůlí profilovat se jako „přijatelní“, sami pozvolna více či méně šíří dogmata *one world* ideologie a multikulturní společnosti, a to pod záminkou „evropské myšlenky“, ba dokonce zneužitím „říšské myšlenky“.

V tomto supermarketu pseudorebelií se nachází opravdu vše: dostatečně známý „antirasismus“, difúzní levicová orientace starých osmašedesátníků, kteří se rádi vydávají za „antiutilitaristy“, multikulturní etnopluralismus, který chce být ještě k tomu „multikonfesijní“ a „multicokoli“ a s třiceti lety zpoždění objevuje americký komunitarismus (zároveň ale zůstává udatně „antiamerický“), „antiliberalismus“, který je napodobován Bourdiem a jeho přáteli – anebo úplně obráceně: radikální angažovanost za co nejvolnější výměnu všech věcí, spojenou s apoteózou Ameriky, která svědčí o nepředstavitelné naivitě.

Ještě hůř: konstatujeme **pronikání kosmopolitní ideologie**, která pochází z ultralevice a předstírá, že „bojuje proti francouzskému jakobinismu“, **do regionalistických kruhů**, ale která v žádném případě evropskou identitu příslušného regionu nebrání.

Tedy přátelé: mějte se na pozoru před falešnými obránci, kteří přece jen papouškují řeči zelených, Cohn-Bendita nebo José Bového. Tento diskurs je iluze, která funguje následovně: tváří se „nekorektně“ a „disidentně“ ve jménu modlářského, dogmatického, špatně argumentujícího „antiamerikanismu“, a jedním dechem se vyznávají k plochému, ve skutečnosti neomarxistickému antiliberalismu, který zůstává v ekonomické oblasti bez alternativ (nehledě pochopitelně k infantilním

levicovým „řešením“ a la Fourier 70. let), a vydávají se za „evropské federalisty“, ale nemají vůbec žádnou představu o Evropě, která by byla velmocenská a imperiální. Představují se jako „antiglobalisté“, jako zakořenění, „identitní“, ale současně jako „všem kulturám otevření“, jako obhájci „věci všech národů“, což konkrétně vede k toleranci vůči imigraci cizinců. Předstírají, že nechtějí být „přívrženci progresismu“, ale ve jménu mlhavého realismu „smyslu dějin“ jsou toho názoru, že jakákoli myšlenka na etnickou reconquistu Evropy je „nerealistická“; prohlašují se za „pohana“, „křesťana“, „pohansko-katolického“, „agnostického“ – podle libosti – ale aplaudují pronikání islámu a dělají, jako by věřili v ekumenismus – často spíše z konformismu a z neznalosti než z proradnosti. Atd. atd. Nejhloupější a nejnebezpečnější ze všech jsou přitom ti novopohané, kteří se dali napálit sofismatem, že polyteismus je prý synonymem absolutní tolerance, jasně řečeno: anarchie. Bohužel, nezřídka těmto pomatenostem více podléhají jinak absolutně duchaplní pravicoví intelektuálové.

Zde vylíčené přístupy jsou zcela jednoduše **pseudokritikou systému. Kritizují systém na okraji, nikdy v jádru**. U těchto pseudorebelů, u těchto neupřímných „zastánců evropského znovuzrození“ tak postrádáme střízlivou analýzu aktuálních výzev: kolonizace Evropy třetím světem, „kastrace“ evropského muže, dezintegrace hodnot, rostoucí afrikanizace naší kultury, poklesu počtu obyvatel, rozmáhajícího se daňového útisku, bující byrokracie v kol dokola vládnoucí sociální demokracii, triumfující kult homosexuálů. Právě tak postrádáme geopolitickou, strategickou, ekonomickou, etnickou a kulturní vizi, vizi, která je založena na odporu a síle. Hlavního nepřítele znají všichni, nikdy ho však nenazývají jménem. Tvrdí o sobě, že „myslí“. Ale – řečeno s Julesem Renardem: „Myslet znamená myslet **na něco**.“
Hrozí ale ještě jiné nebezpečí, které je tak říkajíc rubem prvního: myslím nebezpečí vášnivého, pesimistického žvanění, které vede výlučně k sektářství a k bezmoci, k „eskapismu“, ne k účinnému odporu. To je logika „věčných ztroskotanců“, kteří jsou poraženi předem, znechucených a zlomených, těch, kteří se domnívají, že jsou „ztracená četa“, poslední záloha, místo „vítězné čety“, která chce být první. Neboť každý odpor, který současně není chápán jako základ reconquisty, je zasvěcen nezdaru.

Doporučuje se i nedůvěřivost vůči všem **spiritualistickým, metafyzickým či domněle „filozofickým“ záchvatům**: mějte se na pozoru před podvodníky, kteří se ve svých pracovnách titulují jako „teologové“. Duchovní ozdravění Evropanů je sice pro jejich regeneraci naprosto nezbytné – proti materialistickému nombrilismu, který je přece jednou z hlavních příčin dnešní tragédie, avšak duchovní život není synonymem spiritualismu. Nedá se předepsat a instrumentalizovat jako počítačový program. Já sám jsem vášnivým čtenářem Evoly, zvlášť jeho politických nebo sociálně-filozofických textů, které jsou dokonce vynikající, ale **důrazně varuji před podléháním „evolianismu“** (nebo ještě hůř: „guénonismu“). Takový postoj by nás odvrátil od reálných, konkrétních otázek: myšlení má vždy stát

ve službě činu, nemá degenerovat k jakési metafyzické hře idejí. (Toto varování adresuji především mým italským přátelům.)
Maximální nedůvěra je žádoucí i vůči uměle zplichtěnému, instrumentalizovanému „pohanství“, jste v nebezpečí, že sklouznete k New Age, izolováni od reálně probíhajících bojů, nebo ještě hůř: ke xenofilii a fatální „lásce k odlišnému“ ve znamení nesprávně chápaného polyteismu. Píšu to plným právem a k tomu s věcnou znalostí, vždyť jsem sám pohan, absolutní pohan spjatý s katolicismem staré tradice a smířený s hinduismem – ale neúprosný protivník totalitních monoteistických náboženství z předoasijských pouští.
Obezřetnost je na místě i vůči jistému, více či méně charismatickému katolicismu, který zase představuje otevřenou bránu k vágnímu mysticismu, ale v neposlední řadě i k přímo chorobnému pacifismu, k odmítání etnicity a vůle k moci.
Ano, obezřetnost před demoralizujícím mysticismem, před jalovým a ješitným intelektualismem, před snadným útěkem do „spirituálního života“ nebo „filozofie“, které jsou přeci jen reakcí, stanoviskem a výmluvou, které volíme, chceme-li se vyhnout životně důležitému boji v odporu.

Je mi vzdálena myšlenka opovrhovat intelektuálním či spirituálním bádáním, je přece částí evropské kultury. Pravý duchovní život se přesto dá zažít jen v boji. Jen mizivý počet lidí ho může opravdu nalézt v ryzí meditaci. Nebezpečí *spiritualizace* je velké a v tomto případě vznikají i nadměrně hluboké snahy k planému žvanění, k výmluvám před životními boji, k mořské pěně dějin. Dát smysl svému životu totiž znamená především bojovat za svůj ideál a zejména podstoupit riziko za svůj národ. Odtud pak přirozeným způsobem vzniká duchovní život, který se nenosí tak jako řád na klopě, ale prožívá jako vnitřní plamen. To podle mého názoru Evola, Heidegger a Abellio naprosto chápali, **jejich duchovnost vzešla teprve z jejich nasazení.**
Duchovnost je protikladem (a protivníkem) spiritualismu, právě tak jako je inteligence protikladem (a protivníkem) intelektualismu a filozofie protikladem (a protivníkem) filozofismu. Neboť duchovnost biologicky a ontologicky pramení z boje, nepředchází mu ani ho nepřekračuje, je s ním úzce svázána a spojena kouzelným uzlem.
Božské má snad poslední slovo. Ale božské se vždy rodí z životní síly, z fyzické energie lidí v konkrétní situaci. Zjevuje se teprve, když nejdřív začal boj, prostý, bolestný, ale hrdý.
Jinými slovy: fyzická i psychická způsobilost k boji a přítomnost jasných představ, vlastností jako odvaha a odolnost, je v čase tragédie a požáru, v němž žijeme, mnohem nepostradatelnější než spiritualistické duchovní hrátky. *Mens sana in corpore sano*: ve zdravém těle, zdravý duch. Nikdy nezapomínejme, že Sokrates byl hoplíta a Xenofanés polemarch!

Zbytečné bratrské spory a malicherné nevraživosti frakcí rozdělují a oslabují bojovníky, kteří by měli být jednotní a solidární, zatímco nepřítel se jeví nebezpečně sjednocený. Tyto neshody jsou přitom často velmi povrchní, rozdělují lidi, kteří

vlastně myslí většinou stejně, kteří **intuitivně mají stejný světonázor** vztahující se k identitě **a tím stejného nepřítele**, implicitně hájí stejný národ a usilují o stejné cíle, kteří ovšem neústupně trvají na nejasných ideách, na nedorozuměních, afekty podmíněných vzplanutích, nesprávně postavených problémech (mj. o „Francii“, „Evropě“, „suverenitě nebo spolkovém státu“, „katolicismu nebo pohanství“…). Kdo nedisponuje jasnými koncepty, neuvažoval nad jasnými a jednotícími pojmy, kdo si není vědom dosahu vážného případu a nesmírné časové tísně, ten se těžko může s ostatními dorozumět a vymezit účinnou frontovou linii. Zajistit si **společnou světonázorovou platformu a cíl** se dnes stalo nevyhnutelným. Podle hesla, jehož původ neprozradím, musíme nyní v celé Evropě začít klást základy *„realistického a řádotvorného myšlení silné vůle“*.

II. PŘEDBĚŽNÉ POZNÁMKY

Celá světová historie byla vždy historií zápasu národů a kultur o přežití nebo o nadvládu. Historie je bojištěm, na němž se projevuje vůle k moci. Je nepřetržitým sledem velkých tragédií, které skončí teprve jasným světelným paprskem odhodlané tvůrčí síly.

Třídní boje jsou skutečností, avšak podřízeného významu. Síla národa spočívá dlouhodobě především v jeho dispozicích, tzn. v zachování biologické identity a v jeho demografické obnově, stejně jako ve zdraví jeho tradice, v jeho kreativitě a v jeho kulturní osobitosti. Na základě těchto prvků spočívá civilizace.

V rozporu s dnes běžným názorem není stabilnost národa nebo kultury nakonec určena hospodářskou nebo vojenskou silou, sociálním zákonodárstvím nebo politicko-strategickou nezávislostí. Tyto prvky jsou sice velmi důležité, ale nejsou ničím jiným než nadstavbou. Všeurčujícím základem je a zůstane biokulturní identita a demografická obnova.

Z toho důvodu nyní Evropa prožívá dramatickou situaci, která by dlouhodobě, poprvé za dvě tisíciletí, mohla mít za následek takřka její vyhlazení, a to právě v době, v níž se pokouší, dobře či špatně, sjednotit, jako by měla předtuchu smrti, jež ji hrozí poté, co dobyla celý svět.

Evropa je prométheovská, sražena západním systémem, který kdysi sama stvořila. Je stejnou měrou podrývána vnitřně i zvenku. Zevnitř maloměšťáckým individualismem, konzumním amokem, demografickou sterilitou, feminizací svých mužů, kultem cizinců, etnomasochismem a kulturní atrofií. Zvenčí dnes prožívanou kolonizací a okupací cizinou, invazí islámu, naší strategickou a kulturní závislostí právě na komplici islámu: americkém soupeři.

Dnes, když nad Evropou nastává noc, by její národy měly konečně dospět k názoru, že v budoucnu se musejí chápat jako velký celek, totiž jako evropský národ, a že tento národ, implicitně napadený a narušený ve své substanci, má k dispozici už jen méně, dokonce mnohem méně než století, aby zachránil své dispozice a svoji kulturu. 21. století skutečně bude, a zde obzvlášť jeho první tře-

tina, století rozhodující; víc než kdy jindy bude platit vojenské rčení: zvítězit nebo zemřít.
Jestliže evropská generace, které bude mezi lety 2000 a 2010 dvacet let nezareaguje, potom je vše ztraceno, možná natrvalo. Duše stavitelů chrámů a domů navždy dohasnou. I východoevropské národy, které dnes rovněž těžce onemocněly, nebudou už moci pro své západní bratry nic udělat.
Nadcházející století bude stoletím ze železa a oceli. Přinese – po krátké mezihře „moderny", která trvala jen tři staletí, což je v historickém měřítku velmi krátký časový úsek – pravým archeofuturistickým způsobem návrat „starých otázek", věčných střetů. **Nadcházející doba bude titánská a tragická**. Enormně předimenzované lidstvo, namačkané na nemocné zeměkouli, svede rozhodující boje o přežití. Stojíme na konci věku a *interregnum* začíná.
Budoucí střety se sotva ještě budou týkat financování nově založených firem, natož pak postavení ženy v politice či nálady uvnitř „homosexuální komunity", ale spíše: kdo zvítězí, Evropa nebo islám, který ji kolonizuje? Zůstanou Evropané v Evropě majoritou? Budeme moci omezit dramatické zhoršení životního prostředí? Atd. Předložený manifest a slovník tyto klíčové otázky propracovává a pokouší se odpovídat.

V průběhu tohoto století budeme mít – *a s námi veškeré lidstvo* – globálně, ale nejprve v Evropě, co do činění s **konvergencí katastrof**, jak jsem to již vícekrát vylíčil. S největší pravděpodobností nebude možné žádné řešení bez vážné krize, v níž se musíme, tak říkajíc zády u zdi, konečně probudit a reagovat. Navzdory iluzím všech konzervativců „zprava" nebo chimérám všech optimistů „zleva" nemůže být nynější systém, „západní moderna", zachráněn. **Musíme se s tím smířit, postavit se na odpor chaosu a v myšlenkách se již připravovat na to, co přijde po něm.**
„Realističtí" apoštolové rozumu mi samozřejmě budou, jako vždy, předhazovat revoluční a tragickou pózu. „Realisté", kteří jsou vlastně jen krátkozrakými „experty", kteří svět pozorují pouze ze své omezené perspektivy, jakživ neměli v historii pravdu. I já si jistě budu muset vyslechnout výtku, že se oddávám „apokalyptické romantice". V žádném případě! Jsem realistický a konkrétní. Paradoxem na této výtce je, že je mi často vytýkána samozvanými „filozofy", kteří nechtějí být „pokrokoví", ale propadají nejhorší iluzi liberálně-marxistického pokrokového bludu, totiž pseudoracionalistickému odmítání brát v úvahu katastrofu, vážný případ. Jsou jako pštrosi, kteří své vyjukané hlavy strkají do písku, nebo jako slepé mořské organismy, které vegetují v hloubkách bez denního světla. Historie není dlouhý, klidný tok, skládá se z vodopádů a peřejí – a samozřejmě i z vyústění.

Proč bojujeme? V první řadě nebojujeme za „věc národů", protože **každý národ je za svoji identitu zodpovědný sám a protože historie je hřbitovem národů a kultur. My bojujeme pouze a jedině za osud našeho vlastního {evropského} národa.**

Politické, kulturní a metapolitické aktivity všedního dne, neambiciózní a přece nepostradatelné, i nejskromnější, jako ty sloužící k vypracování praktického programu, všechny musí stále, uvědoměle a absolutně hájit tento kategorický **imperativ velké politiky: bojujeme zároveň za dědictví předků a budoucnost dětí.**

Logika úpadku

Evropská kultura je otrávena západním, kosmopolitickým systémem, který sama zplodila, jak na počátku tohoto zničujícího procesu řekl Nietzsche. Právě v tomto smyslu je její osud tragický.

Nejdůležitější příčinou úpadku je bujení egalitářských, individualistických myšlenek 18. století na účet pospolitostního, nacionálního a etnického uvědomění. Další příčinou je sekularizace univerzalistických (a zároveň egalitářských) hodnot židokřesťanství. Třetí příčinou je bezuzdná touha po okamžitém uspokojení materiálních potřeb a nároků, která charakterizuje měšťáckého ducha.[3]

V tomto smyslu lze říci, že Evropané nesou hlavní zodpovědnost za zlořády, které dnes musejí snášet: pokles porodnosti, kolonizace masami cizinců a islámem, znekulturnění, všeobecné plazení se před Amerikou, nedostatek strategických konceptů atd. Jejich duch byl znečištěn nepřítelem a oni sami dnes nechávají chátrat svá těla.

Nombrilismus, závislost na konzumu, etnomasochismus, feminizace zvláště evropského muže, absurdní kult homosexuálů, třídní egoismus, sebepřehlížívá záliba ve všem cizím nebo barevném (mylně oštemplovaná jako „antirasismus“), pokles porodnosti, sklon k neoprimitivismu v kultuře, odvrat od krásy a vůle k životu, nenávist vůči aristokratickým a válečnickým hodnotám, zbožnění ekonomična (vskutku sekulární monoteismus!) na účet suverenity, nakonec znetvoření klasického humanismu a pravého duchovního života ve prospěch pokrytecké vulgarity „humanitářství“. Všechny symptomy *ztráty charakteru* pracují už více než století. Inkubační doba dlouho neviditelného viru vnitřní dekadence končí teprve dnes a nemoc se může plně rozvinout.

1. Odcizení

Ne už o „imigraci“, ale o masivní kolonizaci africkými, arabskými a asijskými národy musí být řeč, a o nahlédnutí, že islám přešel k dobytí Evropy, že „kriminalita mladistvých“ je pouze předzvěstí občanské a rasové války, že naše odcizení probíhá neméně v porodnicích jako na propustných hranicích, že obyvatelstvem podmíněná **islámská nadvláda by mohla nastat nejdříve ve Francii, potom i v dalších evropských zemích,** nejprve na obecní, potom snad na státní úrovni.

[3] Pojem měšťák, buržoa [le bourgeois], má v této knize většinou význam spíše psychologický, charakterový než třídní, stavovský nebo hospodářský. Buržoa ve smyslu Flaubertova: „Ten, kdo myslí nízce“. Hegel píše o měšťákovi jako o „člověku, který nechce opustit nepolitickou a nerizikovou soukromou sféru, jenž se na základě majetku a ve jménu spravedlnosti soukromého majetku chová jako jednotlivec stojící proti celku, jenž nalézá náhradu za svoji politickou nicotnost v plodech míru a výdělku a především v dokonalé bezpečnosti jejich požívání, a jenž proto chce zůstat zproštěn statečnosti a ušetřen nebezpečí násilné smrti.“ (cit. dle C. Schmitt, *Pojem politična*, Praha 2007, s. 62)

Pod násilím *Beurs*[4] a *Blacks*, kteří se chovají jako noví dobyvatelé, se hroutí náš veřejný vzdělávací systém. Ve Francii existuje více než tisíc zón, v nichž francouzské právo přestalo fakticky platit. Přistěhovalectví již několik let kulminuje, ať už legální (s vízem) nebo ilegální. Nově příchozí nejsou žádní užiteční „gastarbeiteři", ale percipienti sociální péče. Padáme do propasti. Jestliže to tak půjde dál, nebude už např. Francie během dvou generací majoritní evropská země – poprvé v celé své historii. S několika lety časového posunu pak na tutéž osudnou cestu vykročí Německo, Itálie, Španělsko, Belgie a Holandsko. Takové historické zemětřesení Evropa od úpadku římské říše nezažila. Katastrofa se děje za pasivní či aktivní spolupráce zaslepené etnomasochistické politické třídy a s pomocí imigračních lobbistů naplněných zjevně zločinnou energií.
Rasový chaos, který se v Evropě rozmáhá, by přitom mohl náš kulturní svět jednoduše vymazat – událost horší než všechny války a morové epidemie, které v minulosti Evropu postihly. Nesmí se ale zapomínat, že **zájmům USA tato kolonizace a islamizace vyhovuje**, a že integrace (nebo akulturace) cizinců stejně jako na druhé straně komunitarismus jsou **nemožná řešení**. Musíme se tedy připravovat na jiné řešení: *reconquistu.*

Etnická a kulturní identita Evropy, ba základ její civilizace, ještě nikdy nebyly tak zásadně ohroženy. Celé by to ovšem bylo nemožné bez sebevražedné, manipulativní podpory a spoluúčasti politického vedení a mediálního světa. V týdeníku *Le Nouvel Observateur* lze tak z pera jistého Laurenta Joffrina číst zmatenou větu: *„Radikální pravice se domnívá, že chaosu liberalistické budoucnosti lze čelit právě tak nesprávnými jako vražednými prostředky: etnickou identitou, agresivně stavěnou proti nevyhnutelnému míšení kultur"*. Nuže, tato zdánlivá „nevyhnutelnost" není v žádném případě potvrzena realitou: neboť co dnes ve Francii prožíváme, není „míšení všech kultur", ale **devastace, eliminace a genocida evropské kultury ve prospěch amerikanizace na jedné straně a v poslední době afro-arabizace a islamizace na straně druhé.**
Pod pláštíkem ideologie míšení kultur, která není praktikována nikde na světě, si naši nepřátelé, věrni svému původnímu trockismu, stanovili cíl: odstranit naši tradiční kulturu, která je v jejich utkvělé představě vnitřně „špatná" a nesmí proto vznášet nárok na další existenci.
Etnická identita a její obrana jsou prezentovány jako „zlo", jako znak „agresivity", abychom to řekli zmíněným Joffrinem. Jinak řečeno: chtít se hájit a bránit by podle tohoto názoru bylo již „rasistické", tedy „maximálně opovrženíhodné".
Svět má však daleko k tomu, aby se smísil nebo směřoval ke „světové kultuře" v „globální vesnici", ve skutečnosti **se dnes organizuje do velkých etnicko-kulturních bloků, které jsou identitní a vzájemně soupeří.** Mísení kultur a odstranění etnických identit: nic takového rozhodně není na programu 21. století! Indie, Čína, černá Afrika, arabský nebo turecko-muslimský svět atd., na vlastní

[4] Beurs: mladiství narození ve Francii jako druhá nebo třetí generace maghribské imigrace.

půdě nedovolují ani imigraci, ani kolonizaci nebo rasové míšení. Jen evropské pseudoelity ještě hájí dogma „planety míšenců“. Žijí v oblacích.

Evropa zapomíná dědictví svých předků a oficiálně hlásaná „ochrana kulturního dědictví“ je ve skutečnosti muzeální spektákl, tedy v žádném případě tvůrčí. S kulturní identitou se to má jako s biologickou: je vždy principiálně archeofuturistická, tzn., že na základě *prvotní dispozice* vede k trvalé obnově, věrné ve změně, forem a generací. Stále znovu se realizující regenerace, biologická a kulturní zároveň, stejně jako trvalé udržení „vůle k moci“, jsou zákonem dlouhověkých národů. **Bez nosného konceptu kontinuity, dalšího trvání, je identita nepředstavitelná.**
Boj proti identitě je však nyní heslem dominující egalitářské teorie. Jde o to, vymazat naši paměť, naši krev. Svědčí o tom např. již školní osnovy, v nichž se dnes žáci učí africké pohádky místo našich starých písní. Jak vidno, měl Céline přece pravdu, když předvídal *„invazi bušbubnů“*.

Avšak tato kolonizace má kořeny v naší vlastní mentalitě. **Jsou to sami Francouzi, kdo zavinil zkázu Francie** imigrací cizích ras. Jestliže je dnes Francie nejtvrději zasaženou zemí, tak proto, že pojem etnické a kulturní identity byl a je už předem odmítán. Kořeny zla sahají hluboko do minulosti. Už v revolučním roce 1789 se nová jakobínská Francie viděla jako *„republika lidského pokolení“,* jako *„vlast všech lidí“* po vzoru Spojených států amerických, které se právě tehdy staly nezávislými. Jen s tím rozdílem, že na druhé straně Atlantiku formule dokonale sedí: základem Ameriky je přece imigrace a genocida na domorodých Indiánech; naproti tomu ve Francii, zemi zakořeněných národů a kmenů, je tato floskule nesprávná a nebezpečná. Lze tedy tvrdit, že **francouzská republika se od počátku zakládá na teorému priority lidí bez domova, bez vlasti.**
Po porážce v roce 1871 srovnávali vedoucí ideologové republiky, s Renanem v čele, Německo jako *„národ* [Nation], *který je tvořen původním etnikem mluvícím původní řečí*“, a Francii, která je údajně civilizovanější, protože prý nebyla založena na vrozené rase, na zakořenění, dědičné identitě, nýbrž spočívá na společenské smlouvě, na *„potřebě politického soužití“*. Ona doba zrodila neblahou „francouzskou ideologii“, která negovala identitu národů Francie a místo toho propagovala **jako ideál perfektního občana republikánského míšence.**
V roce 1914 a později roku 1945 byli Němci vnímáni jako „dědičný nepřítel“, potom byli pokládáni za svérázný identitní národ, „národ s kořeny“, který by se měl porazit, přičemž žádoucí vzor a ideál byl republikánský Francouz bez domova, který dostal na ochranu dodatečnou pomoc ze zámoří, byl zproštěn všech pokrevních svazků a s ostatními „společníky“ byl spjat pouze dle smlouvy.
Šokujícím bumerangovým efektem však už tato republikánská ideologie, nepřátelská národu a identitě, nedokázala poté, co se pokusila zničit originalitu různých francouzských regionů, integrovat, asimilovat a smísit originalitu milionů přistěhovalců (nebo spíše nových kolonistů): ti si ponechávají identitu vlastní, zatímco masa domácích Francouzů ji ztrácí. **Francouzská ideologie hodlá zničit Francii.**

Tato ideologie, založená na nevymýtitelném kosmopolitismu, je velmi hluboce zakotvena v psychice vládnoucí buržoazie. To vysvětluje skoro jednohlasné přijetí tzv. „antirasistických“ zákonů Plevena (1974) a Gayssota (1998), které zavedly ideovou policii. Vysvětluje také bujení opatření podporujících imigraci a rezignaci všech vládnoucích, ať z levice či z pravice, na jakoukoli kontrolu migračních pohybů. **Celkem vzato nemají francouzské měšťácké elity, v politice i v médiích, vůbec žádné etnické nebo identitní uvědomění**. Stávají se spoluviníky kolonizace a invaze tím, že z ideologicky přehnaného, již religiózního přesvědčení šíří „antirasistické“ pocity viny, že identita – stejně jako i všechny politické názory, na nichž ulpívá „stigma“ etnického – jsou samo zlo. Podle mého názoru jsou přitom nejnebezpečnější ti kolaboranti, kteří se hlásí k „pravici“, neboť paralyzují a demobilizují vůli k odporu (ještě) zdravé části mládeže.

Identitě nepřátelské instinkty, pocity viny, které se právem dají označit spíše za *xenofilii* nebo nezávaznou *abstraktní lásku* (tzn. okouzlení jiným, cizím) než za „antirasismus“, se nacházejí dokonce v jádru politicko-kulturních hnutí, která se jinak hlásí k francouzské a k evropské identitě, ale odsuzují „etnocentrismus“. Z toho je vidět, jak hluboko neštěstí sídlí, jak pevně virus hnízdí v těle.
Jejich logika je: zatímco dům hoří, ať se laskavě nemluví o ohni. Co se týče kruhu osob, o kterém je tu řeč, tedy údajně „identitní“ intelektuálové, kteří však zastávají „komunitarismus“, minimalizují nebo vůbec popírají šok odcizení a kolonizace a s ovcemi mečí proti „rasismu“, tak příčinou takového chování není ani tak pomatení, neznalost nebo dokonce poctivá víra v kosmopolitické teorie, jako spíše zbabělost, potřeba profilovat se ve společnosti jako přijatelný „myslitel“, podřízení se metle ideové policie, přání *rebelovat vždy korektně* – aniž je kdy „překročena hranice“. Taková zrada je tak neomalená, tak nízká, že jí upřímně opovrhuje i kosmopolitická levice.
Neboť nepřítel vždy opovrhuje kolaboranty a respektuje jen odbojáře, kteří mu kladou odpor.

2. Blokovaná společnost

Společnost, víc než kdykoli předtím, uvázla na mrtvém bodě a trpí sociální sklerózou: bezuzdnost „nabytých práv“ (vlastně: výsad) veřejné služby {tj. státní správy}, která se jich zuby nehty drží a odmítá jakoukoli reformu, bezmoc vládnoucích před odbory, které v dělnictvu zastupují vlastně jen menšinu, před lobbisty všeho druhu, ba dokonce před ulicí: to vše nasvědčuje uskutečnění **nového třídního boje**, při němž levicoví voliči objektivně stojí na straně vykořisťovatelů.

Ve skutečnosti se sociální skladba jeví takto:
1. Privilegovaní „jistých výplatních sáčků“ (tedy členové veřejné služby nebo srovnatelných míst, kteří mají celoživotní posty, jsou plně sociálně zajištěni a požívají spousty dalších výsad); cizinci, kteří se u nás usazují, se mnohem spíše než tuzemci stávají příjemci finančních podpor a ve velkém měřítku provozují beztrestné příživnictví; tradičně omezená třída zámožné velkoburžoazie (spjatá s inte-

lektuálními a mediálně-politickými kruhy), k níž se připojila nová třída spekulantů.
2. Střední vrstvy, stále méně chráněné destabilizovaným pracovním právem (sociální programy, „zeštíhlování“ – nezašifrovaně: masové propouštění, atd.) a znejistělé, které však nadále ručí (musí ručit) za daňové příjmy a tvorbu přidané hodnoty v ekonomice.
3. Stále rostoucí domácí proletariát, zcela nebo částečně nezaměstnaný, ve stadiu chudnutí a beznaděje. Zde je nutno konstatovat, že „**sociální vyloučení“, o němž se tak často mluví, se skoro výlučně týká domácích Evropanů**, kdežto přistěhovalí kolonisté užívají veřejných peněz a tak jako tak mohou počítat se solidaritou své rasové a kulturní pospolitosti.
Shrnutí: **chráněné třídy žijí na účet nechráněných výdělečných tříd, které vykořisťují.** Tvůrci legislativy a správních předpisů samozřejmě patří do třídy první.
Proto ve Francii pozorujeme krajně znepokojivý *Brain Drain-Effekt*, emigraci vědců, která **hrozí přivodit poměry třetího světa**. Zemi každý rok opustí tisíce mladých vědců a zkouší štěstí v zahraničí, daleko od této strnulé, daňově přetížené společnosti, kde stát vysává živoucí síly, místo aby je podporoval. Kdo plní mezery vzniklé tímto pouštěním žilou? Nekvalifikovaní, neproduktivní cizinci, kteří jsou extrémně nákladní právě proto, že jsou většinou příjemci dávek, ne producenty výkonů.
Demokracie, která se beztak už kvůli kariérismu profesionálních politiků stává stále nevěrohodnější, se mimoto ukazuje podryta vznikem soudcokracie a narůstající cenzury proti všemu „politicky nekorektnímu“. Názorový delikt ničí právní stát od shora dolů. Volební abstence dosahuje bezprecedentní míry. Vládnoucí se v národě opírají už jen o menšiny, a to o intelektuální a mediálně-politickou třídu. Jestliže se kupříkladu uváží, že se komunistům a zeleným, kteří přece zastupují jen mizivý zlomek veřejného mínění, vždy znovu daří prosadit v parlamentu zákony, prozrazuje to pravou podstatu této pseudodemokracie.
Ve skutečnosti se západní „demokracie“ pomaloučku potichoučku orientuje podle stalinistického vzoru, který byl zase kopií tyranie francouzské revoluce. Vládnoucí intelektuální mediálně-politická třída, která se ráda proklamuje jako „antipopulistická“ a „antidemagogická“, je proti jakékoli **přímé demokracii** a dokonce jde tak daleko, zvlášť levice, že proti národu stojí s opovržením, nedůvěrou a odporem. **Západní pseudodemokracie je ve skutečnosti totalitní oligarchií nového typu.**
Soft-**totalitarismus** se šíří, pochopitelně pod pláštíkem „demokracie“. Politické spektrum stran v Evropě (nepřesvědčivé majority i nicotné opozice) se podobá **jednotné straně,** která víceméně (nehledě k nepodstatným nuancím) vyznává tutéž ideologii. Z toho důvodu je pochopitelně přímá demokracie podle švýcarského modelu zapovězena jako nelegální a názor národa jako nezralý a nebezpečný. Před několika lety tak bylo s jednou evropskou stranou, rakouskou FPÖ, oficiálně zacházeno jako s „nezákonnou“, ačkoli byla zcela řádně zvolena. Institucio-

nální laxnost vůči morálnímu rozkladu, kriminalitě a odcizení provází paradoxně zostření politické represe, elektronicko-informační špehování a daňový útisk domácího obyvatelstva. *Big Brother* je *Král Ubu*[5] a obráceně. Probíhá rozklad zdravých sil svalové tkáně společnosti ve prospěch zkameněliny její kostry. V nynější ekonomice máme **nevýhody kapitalismu i socialismu**, aniž bychom požívali jediné výhody obou systémů. Z kapitalismu se ponechal jen nepříjemný volný obchod a neuvážené otevírání hranic, ale ne podpora svobody podnikání. Ze socialismu se vypůjčil etatismus, odborový korporatismus, daňové přetížení a byrokracie, ale ne sociální spravedlnost, skutečná solidarita a právo na práci.

Tvrzení pravicových nebo levicových teoretiků, kteří nemají ani ekonomické znalosti ani zkušenost ve světě práce, že liberalismus je hlavní nepřítel a my žijeme v systému pustošivého ultraliberalismu, je přitom naprosto nesprávné. Jedná se tu o převzetí levicové analýzy, která posuzuje realitu úplně nesprávně.

Zaprvé. **Je to globální, nekontrolovatelný systém volného obchodu, který se musí likvidovat, ne hra trhu** v evropském, kontinentálním, chráněném vnitřním prostoru. Zatracovat trh sám o sobě by znamenalo nahrávat *quasi* komunistickému a zkornatělému korporatismu.

Zadruhé. Oprávněná kritika „komerční společnosti“ a „diktatury peněz“ nesmí zamlčovat, že výkon, hospodářská energie a inovace se živí hlavně *soutěží*, a že hybnou silou hospodářské dynamiky byla, je a vždy bude snaha o dosažení zisku (a ne ctnost, ať se nám to líbí nebo ne).

Zpochybňovat „komerční společnost“ neznamená kritizovat trh a jeho liberální princip, nýbrž odporovat jejich možné diktatuře a spekulativním silám. To znamená požadovat existenci nad trhem ustanovené suverénní síly a rozhodovací pravomoci a také uvnitř trhu existující korekční mechanismy sociální solidarity pro občany, jejichž pracovní síla jim nezajišťuje přežití.

Problémem naší společnosti tudíž není příliš mnoho liberalismu, ale příliš mnoho socialismu, a to nejhoršího ze všech socialismů: ne socialismu *a la Proudhon nebo Blanqui,* ale komunistické šmíry, oficiálního korporatismu „nabytých“ výsad, obligatorního dojení kolosálního rozsahu! Realitě sociální spravedlnosti, která se zaklíná tím hlasitěji, čím méně je realizována, jsme tak nekonečně vzdáleni.

Velké instituce veřejného života, základy každé civilizace, se pomalu rozpadají: školství, zdravotnictví (viz poměry ve státních nemocnicích), armáda, policie a také všechny základní principy jakékoli živoucí společnosti, obecná jistota, přenos vědomostí z jedné generace na druhou atd.

Avšak společnost ještě stále stojí jako strašák uprostřed havrany zpustošeného pole. „Nová společnost“ „nové moderny“ se cítí velmi zdatná (tím, že se oddává globální síti), zatímco ve skutečnosti je vykotlaná jako ztrouchnivělý strom, který drží už jen kůra. Ta však pukne v příští bouři.

Vyčerpávání vnitřní mízy, tzn. biologických hodnot a sil, vyhovuje zesilování vyschlého systému: administrativa fosilizuje a nafukuje se, ale vnitřní oheň je ten

[5] Král Ubu je postava z románu A. Jarryho: Ubu ztělesňuje vše, co je na světě groteskní.

tam, krev, nadšení dochází, sama svoboda se stává lacinou, kdykoli prodejnou cetkou. Jinak řečeno: **falešná civilizace se rozednívá, zatímco pravá kultura se hroutí (imploduje).**

Člověk by měl ale pořád doufat. Náš lid ještě disponuje obrovskými silami. I když je rozkládán zevnitř, tragický, tvůrčí duch evropské kultury ještě dlouho nebude mrtvý.

Francie nebo Evropa?

Zde doporučujeme položit si pár nepříjemných otázek.

„Být Francouz“: bude to mít ještě nějaký smysl? Bude toto označení ještě manifestovat nějaký vztah k evropské identitě? Proto otázka: musíme zůstat Francouzi – v dnešním právním smyslu slova – nebo se stát Evropany? Lze brát vážně budování Evropy při souběžném zachování francouzského státu? Bylo by zmizení tohoto státu synonymem konce Francie? Je tento konec nevyhnutelný a v rámci (a ve jménu) suverénní, identitní vůle k moci na evropské úrovni žádoucí? A konečně: vyhovuje ideologie francouzského státu, směs z jakobínského centralismu a kosmopolitického „one worldovství“ [Einweltlerei], skutečně přáním a zájmům identitní Evropy?

Mají nás závažné nedostatky hybridní Evropy, jak je známe z Amsterdamu, přimět k návratu do minulosti anebo je třeba usilovat o směr vpřed do suverénního spolkového státu?

V tomto smyslu: musí se budování Evropské unie machiavelisticky pokládat za nouzové řešení, za nutné, dočasné velké staveniště, za nedokonalý, nicméně nepostradatelný dům postavený „užitečnými idioty“, který se však později bude muset od základu přestavět?

Byl by evropský spolek {federace}, který by přece byl historickou revolucí – bezpochyby nejdůležitější za 1500 let – ve všech oblastech jediným obranným prostředkem proti smrtelným ohrožením, jež se vznášejí nad Evropou?

Má se intenzivně zapracovat na evropské revoluci, abychom setřásli americké okovy, ovládli neúnosné problémy imigrace a islamizace, omezili úbytek našeho obyvatelstva, zabránili enormní ekonomické krizi, která si už razí cestu, a znovu nalezli lesk a sílu naší kultury? Nebo se máme utopie evropského spolkového státu, který se často, a to přirozeně, projevil jako dost bezmocný vzdát? Máme místo toho abychom zachránili Evropu opět sáhnout po tradičním pojetí suverenity evropských smluvních nacionálních států? To jsou klíčové otázky, které je třeba naléhavě zodpovědět.

Vstupujeme totiž do věku bouří velikosti, jaké jsme už dlouho nezažili, plujeme vstříc historickému orkánu, který jsem v jedné dříve vydané knize (*L´Archéofuturisme*) nazval „konvergencí katastrof“.

Budoucí, mnou vytoužená, Evropa pochopitelně nemá být prvním krokem ke

„světovému státu“, ale k **novému národu**[6] [Nation]**, federativnímu a imperiálnímu, na základě velkoregionů – ne už tedy dnešních nedostačujících států, a s obecnou etnickou jednotou.** Stejnou měrou tak bojujeme proti státním nacionalismům, které nás už neochrání, protože příliš zeslábly, a klamnému ideálu kosmopolitní Evropy.

Nacionalistou jsem byl vždy, nikdy ale „francouzským“ – spíše **evropským nacionalistou**. Přes všechny sny o velikosti (které beztak ztroskotaly) je totiž Francie příliš malá. Abychom mohli existovat, bránit se a jednat ve světě, který je stále tvrdší (a ještě bude tvrdší), je potřeba spojit naše síly do velkého celku, do kontinentálního bloku. Jisté francouzské ctnosti by se přitom mohly přenést na evropskou úroveň: imperativ neochvějné aktivity a autonomie, strategická vůle k moci, státní suverenita. Ale měly by se také nechat stranou jisté chyby, které úzce souvisejí s francouzským státem a s francouzskou ideologií: zarytý kosmopolitismus, sebevražedné „náboženství lidských práv“, institualizovaná byrokracie, drtivé daňové zatížení, iluze rovnosti, přílišný centralismus, konzervatismus „nabytých výsad“, který je přece znakem blokované společnosti atd.
Teze evropského nacionalismu jsou dokonce chápány a akceptovány spíše Italy, Španěly, Belgičany, Rakušany než Francouzi. A přece to byli Francouzi, kteří evropské sjednocení uvedli do pohybu. Sám de Gaulle upustil od zastavení tohoto díla. Paradoxem dějin jistí Francouzi, kteří pochopili nedostatečnost Francie, jestliže zůstala odkázána sama na sebe, a obávající se osudu Anglie, která se přece stala služkou svého amerického pána, byli, snad spíše bezděčně, připraveni zapojit včerejšího „dědičného nepřítele“ (Německo) do výstavby celku, který lze oprávněně nazvat „neokarolínským“.
Máme tu co do činění s dialektickým obratem, který se dá vysvětlit podvědomím národů. Francie, která se tak dlouho vzpírala zbytku Evropy a bojovala proti ghibellinské říšské myšlence, která hrdě hájila kult jakobínského státu, se proti všemu očekávání mohla stát tvůrcem příští evropské federace: když se tento národ [Nation], který je přece takřka souhrnem všech evropských etnik[7], chtěl promítnout do Evropy – chápal ji ovšem spíše jako „Francii ve větším měřítku“ – a přitom jiným způsobem uskutečnit napoleonský sen, než po roce 1945 a dekolonizaci viděl mizet své síly. Ale historie samozřejmě rozhodla jinak: Evropa nikdy nebude velkou Francií. Je na nás postarat se, že Evropa bude opravdu imperiální, nikoli chaotický útvar, který je otevřen všem národům, všem vládám a všem hrozbám. V tomto smyslu žádná neodvratnost neexistuje.
Získejme trochu odstupu: nedalo by se zaujmout stanovisko, že evropská výstavba tvoří tak říkajíc kontrapunkt k likvidaci římské říše před 1700 lety a

[6] Tedy nikoli už jen evropský národ jako národ [Volk] dávného společného původu, ale jako národ [Nation] spjatý ideou evropského impéria. Faye chce „svým“ etnickým federalismem vrátit slovu *nation* jeho „římský“ význam. Viz slovník.

[7] Francouzi jsou především potomky Germánů („Franků“), Keltů a Římanů („Galorománů“).

k pozvolnému vzniku národů [Nation*en*], a **(v jiné podobě) představuje obnovení ztracené jednoty**, jak se o ni snažil už i křesťanský středověk?

Dnes, více než 50 let po podpisu Římských smluv {EHS}, je nám zřejmé, že evropské národní státy mají v unii blízko k tomu, aby se vymanily z anémie, že ztratily svoji substanci. Měli bychom se proto odvážit riskantního pokusu revitalizace anebo historické revoluce tím, že vybudujeme pravý *Grande Nation* a vzít přitom v úvahu riziko, které je s tímto smělým krokem spojeno?
Pravda, takové otázky budou pro francouzské vlastence srdcervoucí. Avšak existují doby, kdy se srdcervoucí obraty či revoluce musí vykonat, jde-li o to, zůstat si sám věrný nebo zachránit podstatu. Pro mne je idea „Francie", která je samozřejmě ve vysoké míře úctyhodná, přece jen méně důležitá než idea „evropského národa". K tomu přistupuje, že se mi **idea „Francie", tak jak je dnes praktikována národy, které tvoří Francii, zdá být v podstatě škodlivá**.
Neboť v této době masivního odcizení a kulturní atrofie sahají „francouzští nacionalisté" (jaká ironie dějin!) dokonce po folklóru a tradicích etnik, která v minulosti pod francouzským jakobinismem velmi těžce kulturně utrpěla: Alsasané, Provensálci, Bretonci atd. Chtějí přitom opět nalézt „francouzskou identitu", která se v oficiální, úplně znetvořené Francii už neprojevuje!

Antverpané belgické státní příslušnosti, Katalánci španělské státní příslušnosti, Lombarďané italské státní příslušnosti atd. jsou mými krajany. Jsou totiž Evropany. Avšak západní Indové nebo Afričané, Arabové, Číňané s francouzským občanským průkazem mými krajany nejsou. Přesto jsou „Francouzi", což ovšem vyjadřuje pouze právní příslušnost. Dotyční ostatně s tímto zjištěním zpravidla souhlasí, navzdory zbožným přáním asimilačních fanatiků a politováníhodných zastánců „republikánského integračního modelu".
Učinit takové zjištění znamená reagovat jako kterýkoli občan kteréhokoli národa na světě. Neboť **etnická příslušnost** je jediným pevným základním kamenem lidského společenství, jak už v *Race et Histoire* vyzdvihl Claude Lévi-Strauss.[8]
V Alžíru upírali Alžířané bílým kolonizátorům status „Alžířana" nebo „Afričana", který pro sebe někteří nárokovali, protože je zdravým lidským rozumem vnímali jako nenapravitelně **evropské**. Obdobně se dnes většina cizinců v Evropě přes „francouzskou" státní příslušnost zdráhá zbavit své identity jako Afričanů nebo Asiatů, natož pak aby se označovali za „Evropany", což je důkaz, že pojem evropanství chápou etnicky. Nezapomeňme, že v USA, kde pragmatismus platí za bernou minci, označuje pojem *Europeans* oficiálně jen potomky bílých přistěhovalců z našeho kontinentu.
V archeofuturistické perspektivě, podle níž budoucnost bude návratem k archaickým principům, poté co univerzalistická řešení „moderny" ztroskotala, bude Mar-

[8] Česky: *Rasa a dějiny*, Brno 1995.

kétčina otázka[9] pro příští Evropu znít: chce Evropa zaniknout v modelu rasového chaosu, v utopii soužití pestrých společenství, která všude ztroskotala anebo stavět na základě **organického sjednocení spřízněných kultur se společnou vůlí a centrálním řízením?**
Další bod, který zde musí být zdůrazněn, je nezbytné rozlišování mezi hlavním nepřítelem a hlavním soupeřem: **hlavním nepřítelem Evropy je „Jih", shromážděný pod vlajkou islámu a provádějící kolonizaci „zdola nahoru", která má být definitivní. Hlavní soupeřem jsou Spojené státy,** které hrají dvojí hru tím, že se spolčují s islámem, jak to jasně udeřilo do očí během útoků NATO proti Srbům.

Islám přešel k dobývání a k odvetě. Spojené státy by Evropu rády zneškodnily v okamžiku, kdy se sjednocuje a mohla by ohrozit jejich převahu a hospodářskou nadvládu nad naším kontinentem, což je z geopolitického hlediska naprosto logické. Rozdělit Evropany, aby je mohly snadněji ovládat, vyvolávat rozepře, aby pokud možno vedly v Evropě válku, podporovat u nás imigraci a tím pokračující šíření a upevnění islámu, zamezit našemu spojenectví se Slovany a Rusy, udržet proti jakékoli strategické logice nad námi svoji vojenskou kuratelu, nutit nás otevírat naše trhy bez reciprocity a zároveň se prohlašovat za naše „ochránce": tak přibližně zní logika pokryteckého protektorátu Ameriky, který z nedostatku politické vůle ze strany „Evropy národů", natož pak té z Maastrichtu nebo z Amsterdamu, nemohl být dosud nikdy účinně odražen.
Možná by bylo vhodné vzít na zřetel třetí cestu, která je ovšem pro hlavního nepřítele i pro hlavního soupeře noční můrou: **demokratická, suverénní, mocná, avšak decentralizovaná evropská federace, která by vycházela z ekonomického principu „autarkie velkoprostorů".** Takový útvar by zamezil islamizaci a odcizení Evropy třetím světem, byl by na něm nezávislý, disponoval by globálně odstrašující armádou, perspektivně by usiloval o zahrnutí Ruska do největšího říšského útvaru, který kdy v lidských myšlenkách existoval: **Evrosibiře.** Ta by byla pevně odhodlána zabránit své demografické zkáze, uzavřela by spojenectví s Indií a Čínou, zkrátka byla by schopna klást odpor světu muslimů i americkému vlivu.

Pozitivní na tragédii, kterou dnes musíme prožívat je, že by Evropany, především mládež, mohla vyburcovat z katatonie konzumní společnosti. Neboť jak jednou konstatoval Jean-Paul Sartre aniž správně zhodnotil celý dosah svého výroku: *„Radost se rodí z nepřátelství, z nutnosti boje, z války."*
Evropská revoluce – tento doutnák je nyní načase zapálit. Ve světě pod zataženou bouřkovou oblohou má být jediným světlem. Jedinou nadějí.

[9] Narážka na Goethova Fausta, kde se Markétka ptá na Faustův poměr k náboženství. Zde obecně otázka bytí a nebytí.

Hospodářské zásady

1. Za jadernou energii, proti ropě

Katastrofa ropného tankeru *Erika* nám připomíná, že ropa je naprosto nejšpinavější energií světa. Přesto zelení, tito pseudoochránci přírody nadále brojí výhradně proti jaderné energii, dosud nejčistšímu zdroji energie. Důvod pro to je, že **ropa je ekonomickým pilířem americké světovlády a hlavním finančním prostředkem muslimských států.** K tomu ještě přistupuje, že jaderná energie by zajistila energeticko-ekonomickou soběstačnost Evropy, což se nerado vidí a ještě méně rádo se o to usiluje. **Existuje tedy reálné spojení mezi trockistickými zelenými, americkými zájmy a muslimskými státy.**

V Evropě byla jaderná energie tak démonizována, protože připomíná „atomové bomby" a Hirošimu. Poznáváme zde syndrom podvědomého strachu. Tato energie se přitom osvědčuje jako nejčistší ze všech, ba dokonce nejméně nebezpečná, navzdory všem propagandistickým tlachům i Černobylu.

Za předpokladu, že zůstává pod kontrolou, je jaderná energie ekologicky přijatelná. Naproti tomu běžné elektrárny nebo přehradní hráze hydroelektráren (jaká se nyní staví v Guyaně) jsou masivní znečišťovatelé ovzduší nebo ničí lesní porost či přirozenou vegetaci.

S výjimkou nehody je atomová elektrárna neškodná. Od roku 1950 způsobily krajně vzácné nehody nebo incidenty v jaderných elektrárnách (Three Miles Island, Černobyl, Fukuzawa, atd.) daleko méně škod než ropné katastrofy. K tomu jen příklad: němečtí zelení houfně mobilizovali proti odvozu jaderných produktů, resp. odpadů z Francie do Německa nebo Japonska, ačkoli přitom nikdy nebyl hlášen žádný incident. Naproti tomu nad nesčetnými nehodami a devastacemi, které byly zaviněny transportem ropných produktů na silnici nebo ropovody, neztratili slovo! Bezpečnostní preventivní opatření při výrobě jaderné energie jsou desetkrát přísnější než u ropných koncernů. Ropný průmysl je ale nejdůležitější částí vojensko-průmyslové logistiky USA a vynáší fantastické zisky, z nichž mnozí profitují, mezi jinými i *Greenpeace* a zelení!

Když se Němci pod tlakem ekotrockistů v Schröderově vládě, kteří zároveň smýšlejí proamericky i proislámsky, hloupě rozhodli vzdát jaderné energie, bývalý francouzský ministr školství Claude Allégret v deníku Le Figaro (20. 7. 2000) prohlásil: „*Jestliže bude jednou otázka jaderného odpadu vyřešena – a to bude do deseti let – tvrdím, že jaderná energie je v nynější době nejbezpečnější a nejméně špinavý zdroj energie. Němci nám neřekli, jak si nyní budou vyrábět energii. Přitom všechny až dosud známé statické zdroje energie emitují do vzduchu kysličník uhličitý, což dlouhodobě povede k nebezpečné změně klimatu. Co se mě týče, budu se bít za energeticko-ekonomickou nezávislost Francie.*"

Fosilní zdroje energie (ropa, uhlí a plyn) produkují miliony tun oxidu uhličitého a oxidu dusičitého, které vyvolávají rakovinu (mnohem víc než alespoň měřitelné záření!) a jsou spoluodpovědné za porušení ozónové vrstvy a skleníkový efekt (změnu klimatu a nárůst klimatických katastrof). Jen ve Francii přispívá výroba

proudu z jaderné energie k tomu, abychom zabránili produkci emisí 78 000 tun prachu, 1, 1 mil. tun NO_2 (oxid dusičitý), 2 mil. SO_2 (oxid siřičitý) a 337 mil. tun CO_2 (oxid uhličitý). Posledně jmenovaný plyn je přitom pro životní prostředí a zdraví zdaleka nejnebezpečnější a nejškodlivější. Díky jaderné energii snížila Francie emise z plynných škodlivin z výroby proudu o 70%; zbylých 30% je třeba připsat automobilové dopravě, která je poháněna benzínovými nebo naftovými motory (tedy ropou). Jen v silniční dopravě znečišťují tyto motory životní prostředí víc než všechny průmyslové emise dohromady! Díky jaderné energii (jejíž podíl na výrobě elektřiny ve Francii je největší na světě) znečišťuje Francie životní prostředí daleko méně než její partneři v EU: 6, 9 tun CO_2 na obyvatele, ve srovnání s 8,15 evropského průměru a 11 v Německu.

Nicméně „ekologická“ lobby, tedy zelení, odjakživa hrála na ropnou kartu, tedy naprosto největšího znečišťování životního prostředí! Prvním příkladem je zastavení provozu všech do té doby provozovaných atomových elektráren, projekt, který byl bohužel plně realizován v Německu, ve Švédsku a v Itálii. Tyto elektrárny budou samozřejmě nahrazovány životnímu prostředí krajně škodlivými zařízeními na výrobu proudu spalováním plynu nebo topného oleje. Zelenými demagogicky slíbená „úsporná energetická opatření“ omezí tyto emise jen symbolicky. Další příklad: zelení (viz zde bývalá francouzská ministryně životního prostředí, neblahá paní Voynetová) dokázali zhatit stavbu Rhônsko-rýnského průplavu, protože prý měl zohyzdit krajinu!

Důsledek toho je, že přeprava nákladního zboží, jejíž výtěžek ročně narůstá o 40%, vyžaduje mezi rhônsko-rýnskou pánví kamion (a dálnici), tzn. nejvíc znečišťující, nejdražší, nejnebezpečnější a přírodě nejškodlivější dopravní prostředek. Zelení ostatně ještě nikdy nehnuli prstem proti systematickému, často úplně zbytečnému stavění dálnic (ve Francii např. A3 mezi Paříží a Troyes nebo A28 mezi Rouanem a Tours, které se skoro nepoužívají). Naproti tomu hlasitě protestovali proti rychlovlaku TGV mezi Valencí a Marseille... Nikdy také neposkytli nejmenší podporu konceptu „kombinované přepravy“ (kamiony na vlaky). Doprava a elektřina na ropné bázi: přesně to zelení, tihle absolutní hochštapleři, doopravdy hájí.

Zelení a ekologická lobby podle všeho bojují za ropný průmysl a s ním úzce spojené americké zájmy. Je samozřejmě v zájmu USA, tak i jejich muslimských spojenců, ropných států, že se Evropa odvrací od jaderné energie.

Ropná lobby je na světové úrovni globálně ohrožena jadernou energií a elektrickými dopravními prostředky. Zároveň se musí vzít v úvahu, že ropný průmysl se až z 80% nachází v rukou anglosaských společností, přičemž nesmíme zapomínat na britská ropná pole v Severním moři. K tomu však přistupuje ještě něco jiného: podpora čečenských muslimů Amerikou a evropskou proamerickou levicí se vysvětluje americkým úsilím dostat pod „US kontrolu“ ropná pole (a ropovody) Kaspického moře. Rovněž všechny důležité plyn produkující země a regiony jsou muslimské víry: Alžír, Indonésie, Střední Asie. **Zkrátka, veškerá výroba ropy a plynu je v americko-muslimských rukou.**

Celoevropský přechod na výrobu proudu s pomocí jaderné energie by se pro ně tudíž rovnal ekonomické katastrofě.

Ochrana životního prostředí jde přitom pochopitelně stranou. A to vše je našimi (s největší pravděpodobností koupenými) pseudoochránci přírody nejen trpěno, nýbrž servilně požehnáno.

Jejich nenávist k jaderné energii se ale vysvětluje i jejich globalistickým chápáním ekonomiky, které opět podporuje americké zájmy a oslabuje Evropu. Ropa totiž předpokládá evropskou závislost na okolním světě, zatímco jaderná energie předpokládá dodávky nepatrného, lehce dosažitelného množství uranu, který Rusko nabízelo v hromadách.[10] Pouhá myšlenka na energeticko-ekonomickou nezávislost Evropy je jim nesnesitelná. Ještě víc: zatímco se Evropa připravuje o své odborné znalosti v oblasti civilní jaderné energie, zároveň se jí zakazuje (a především Francii) i výroba paliva k vojenským účelům, což se rovná zamezení jakéhokoli nezávislého, věrohodného odstrašování. To přichází americké geopolitice, ale i jejich arabsko-muslimským spojencům také velmi vhod. Jako v mnoha jiných oblastech **vedou i zde trockističtí zelení, Pentagon a islám jeden a tentýž boj proti Evropě**!

Co naši zelenou Novou levici tolik zneklidňuje je vojenská a hospodářská moc i nezávislost, jíž by se Evropa mohla těšit díky jaderné energii, a také její technologické dopady. Bojují přitom absolutně důsledně: jejich touhou je totiž oslabit *evropského (a dnes evrosibiřského) „ďábla“,* bránit jeho znovuzrození, zrušit jeho tradice a jeho tradicí udržovanou paměť, otupit jeho vědecko-technickou a vojenskou sílu, znemožnit jeho nezávislost, zkazit jeho morálku, imigrací zničit jeho etnicko-biologickou substanci. Jaderné energii nepřátelský a ropě vstřícný ráz tohoto boje je jen dílčím aspektem kombinované a vícekolejné strategie, která přímo směřuje ke **zničení identity a kontinuity evropské kultury.** Žvanění o „ochraně přírody“ a o „veřejném zdraví“ je jen záminka ve formě jalové, ropou kanoucí floskule. Avšak jakým seriózním protinávrhům jsou protiatomoví hochštapleři schopni odporovat?

Nuže, produkce energie má dnes dvě hlavní oblasti uplatnění: výrobu proudu a dopravu. Jakými energetickými zdroji právě nyní disponujeme, abychom vyráběli elektřinu? Jsou to:

1. Běžné elektrárny, které jsou vytápěny uhlím, ropou nebo plynem. Nevýhody: závislost na zahraničních dodávkách, značné ekologické škody (emise, znečištění ropou atd.).
2. „Bílé uhlí“, tedy přehrady, vodní energie. Nevýhody: nedostačující lokality, nutnost zatopení přirozených zón (jako například u skandální přehrady v Guyaně, proti které zelení nehnuli prstem).
3. Přílivová energie, jako u bretonské přehrady v La Rance, jediné na světě. Ne-

[10] Autor vychází ze situace v 90. letech, kdy trh zaplavily přebytky levného ruského uranu, nicméně zásoby Ruské federace odhadované na bezmála milion tun jsou třetí největší na světě.

výhody: nedostatek lokalit, zakalení ústí řek.
4. Geotermální energie (energie ze zemského tepla): turbogenerátory jsou napájeny 1000 metrů pod povrchem země tekoucím a tím ohřátým vodním proudem. Nevýhoda: enormně nákladné;
5. Sluneční plachta. Nevýhoda: je to jen doplňková energie.
6. Sluneční elektrárny (poháněné fotonickou indukcí/"zoomen"). Jejich velká nevýhoda se ozřejmila teprve počasím podmíněným ztroskotáním zkušebního provozu v Montlouis.
7. Parky větrných elektráren (větrné mlýny s třílistou vrtulí): zajímavé a dnes v plném rozvoji, ale možné jen jako doplňková energie. Nevýhoda: 100 hektarů větrných elektráren vyrobí jen 100 megawattů, tzn. 10% výkonu jediné jaderné elektrárny.
8. „Energie vodní síly" (přičemž turbíny jsou ponořeny v proudech nebo na mělčinách moře se silným a pravidelným prouděním): i zde je malý výkon a nedostatek vhodných lokalit závažnou nevýhodou.

Co se dopravy týče, přicházejí v úvahu tyto energetické zdroje:
1. Spalovací motory škodící životnímu prostředí.
2. Životnímu prostředí téměř nebo vůbec neškodící elektromotory.

Spalovacích nebo tepelných motorů (letadla, lodě, dieselové lokomotivy atd.) se nyní lze sotva vzdát, lze je ale omezit, což se ovšem ještě nikdy vážně nepodniklo. Zdá se totiž, jako by se alternativní energie v dopravě, tím více v autodopravě, z nedostatku seriózního výzkumu a investic systematicky zanedbávaly, ačkoli jsou jednoznačně perspektivní. Člověk by ovšem neměl propadnout „jen nukleárnímu" dogmatu jako propadl „jen ropnému". Každá výroba energie má své nevýhody. Atomová energie je nyní nejméně nevýhodná ze všech. Její nevýhody jsou:

1. V případě války nebo teroristických útoků je výroba proudu, která vychází jen z nepatrného počtu výkonných jaderných elektráren, velmi zranitelná.
2. Otázka ukládání dlouhověkého radioaktivního odpadu. Jsou-li však jednou učiněna všechna bezpečnostní opatření (ukládání v podzemních deponiích s velmi velkou hloubkou), mělo by se riziko radiace rovnat nule.
3. Nebezpečí nehody a úniku radioaktivních zplodin. Ale za 50 let hospodaření jaderných elektráren je znám jediný Černobyl, jehož zdraví škodlivé účinky byly dalece nevýznamnější než nezměrné, rakovinu způsobující plynné emise ropného průmyslu, o častém výskytu zamoření ropou a nekontrolovatelném vypouštění ropných tankerů na širém moři ani nemluvě. Jaderná energie je globálně kontrolovatelná a schopná zlepšení, naproti tomu ropná energie nikoli.

Předkládám zde některé cesty, jimiž by se mohla ubírat energeticko-politická strategie a dopravní politika (obě jsou vzájemně úzce spojeny). Přitom by se měl sledovat dvojí cíl: **zaprvé minimálně znečišťovat životní prostředí; za druhé zaručit energetickou nezávislost a autarkii Evropy.**
Výroba elektrické energie proto musí být realizována na základě jaderné energie,

což se dnes ovšem děje jen ve Francii. (Ještě v zásuvce ležící) koncept německo-francouzské elektrárny by přitom mohl přispět ke snížení ceny proudu o čtvrtinu. Zelení podle očekávání nasadí vše, aby tento projekt zmařili. Vedle toho **je třeba rozvíjet doplňkové energie, především malé, lokální, decentralizované zdroje,** aby se zmenšila zranitelnost hvězdovitě diverzifikovaných sítí. Jsou to mj.: parky větrných elektráren, proudové a mořské (přílivové) turbíny. Avšak zlatým pravidlem by stále mělo být totální odmítnutí plynem, uhlím nebo ropou vytápěných elektráren.

Nyní co se týče dopravy:
1. Postupný přechod na dieselové elektromotory, nebo ještě lépe, na LPG elektromotory (pracují na zkapalněný plyn), které životnímu prostředí téměř neškodí. Měla by existovat i možnost přepnout na tepelné pohonné směsi z rostlinného oleje.
2. Systematická aplikace „kombinované přepravy“ podle švýcarského a rakouského vzoru s nakládáním kamionů na vlaky.
3. Plynulý rozvoj husté sítě evropských vysokorychlostních vlaků (fr. zkratka: TGV), které díky vlakům „třetí generace“ (cestovní rychlost: 350km/h) přispějí k odlehčení evropské letecké dopravy.
4. Systematický přesun nákladní dopravy na koleje a vodní cesty.
5. Užívání větrné energie v plavbě obchodních lodí (větrné generátory nebo polotuhé plachty, které by umožnily až 40% úsporu topného oleje).
6. Posílení investic do nových německých technologií těžké vzducholodě pro nákladní dopravu.

Stejně tak by se mělo v rámci velkopolitické perspektivy investovat do „jaderné energie druhé generace“, tzn. přejít od štěpení k fůzi (u této techniky nejsou atomy rozbíjeny, ale spalovány). Teoretické předpoklady jsou k tomu známy. Kromě toho je u této techniky vyloučeno jakékoli riziko radiace, protože užívaným palivem by už nebyl uran, ale libovolný kov. Ropné lobby se ale proti tomuto řešení všude vzpírají, tím více v Bruselu. Chtěly by výzkum a vývoj nových technologií energie a dopravy co nejvíce omezit, neboť v jejich zájmu je za každou cenu pokračovat ve fosilních energiích a jejich užívání, které se vracejí do 19. století.
Rozum do hrsti: kyselý déšť, který poškozuje naše lesy, horníci, kteří jsou obětí třaskavých plynů a jsou zaživa zasypáni ve svém dole, stále častěji se vyskytující ropné zamoření, které postihuje naše pobřeží, katedrály a kulturní památky našich měst, které jsou rozežrány a začerněny výfukovými plyny automobilové dopravy, onemocnění dýchacích cest a mnohá onemocnění rakovinou, která jsou zapříčiněna oxidem uhelnatým nebo emisemi síry, závislost Evropy na ropných dodávkách a americko-muslimských zájmech: neváží to vše na misce vah víc než domnělá nebezpečí elektřiny získané z jaderné energie?

2. Podvod „The New Economy“

„Nové ekonomiky“ mají všichni plná ústa. Výraz označuje nové multimediální komunikační prostředky a elektronické služby v globální síti, jež nám prý slibují druhý „zlatý věk“. **Tento magický pojem je projevem pokryteckého přikrašlování, které je pouze opakováním starého pokrokového nadšení věřícího slepě ve vědu**. Jedná o podvod neoliberalistických kruhů, další předstírání modernity, která dávno zkrachovala. „Nová ekonomika“ by mohla skončit katastrofálně.

Internet a „nové technologie“ nejsou ve skutečnosti v žádném případě „revolucí“, ale nepochybně jen velmi křehkou evolucí. Pravá „nová ekonomika“ založená na globalizaci obchodních vztahů, technice, vědě a také na bezprostřednosti informací, je totiž stará více než 100 let.

Internetový obchod není ve skutečnosti nic jiného než zlepšení starého zásilkového obchodu, který existuje od roku 1850 (!). *Strukturální* změna tam není. Podobně ani internet, ani mobilní telefon, ani mnoho televizních kanálů, ani čipové karty, ani všeobecná komputerizace společnosti a také genetika, neodpovídají skutečné *strukturální* změně. Jsou jen dalším rozvojem a zlepšením již dříve existujícího. V ničem nejsou srovnatelné s opravdovými přeměnami, které se odehrály mezi lety 1860 a 1960 a radikálně změnily naše společnosti i naše životní prostředí: hnací motory, elektřina, telefon, telegraf, rádio (revoluční vynález, ještě víc než televize!), železnice, auto, letadlo, antibiotika atd. „Nová ekonomika“ je za námi! Od roku 1960 nebyla na svět uvedena **žádná podstatná novinka**: elektronické zpracování dat nám dovoluje jen rychleji a levněji (ale choulostivěji) provádět věci, které se už dříve beztak dělaly. Naproti tomu auto nebo antibiotika, telekomunikační prostředky nebo cestování letadlem byly opravdovou revolucí, která kdysi nemožné teprve učinila možným.

Člověk by se tak měl i střežit popřávat sluchu volání sirén *new economy*, která má údajně zahájit „konec všech krizí“, zatímco mnohem spíše lze očekávat opak. Francouzská ekonomka Frédérique Lerouxová kritizuje dnes obvyklý hospodářský optimismus a fata morgánu „nové ekonomiky“: *„Převládající myšlení našich stoupenců tržní ekonomiky je krátkodeché, inspirace se nedostává. Pod tlakem ze všech stran bujícího konformismu zapomnělo být obrazoborecké* (...) *Lineární projekce se tedy stala hlavním nástrojem hospodářských prognóz. Současně se blížíme nulovému bodu ekonomického myšlení.“*

Terčem její kritiky je fascinace internetem a množící se zakládání nových průmyslových podniků, které mají zdánlivě zahájit novou éru bez recesí a krizí: *„Nová ekonomie“, o které se přesně neví, zda označuje „nové technologie“ nebo metodu hospodářského řízení (nepřetržitý růst bez inflace na rozdíl od střídání konjunkturních a recesivních fází), přijde vhod kdekomu, protože každému dovoluje mluvit s odborným nadšením o věci, jejíž reálné pochopení je mu cizí a jeví se mu zbytečné.“* „Nová ekonomika“ je slovní klišé, pseudopojem, ideologický trik z neoliberalistické kuchyně. *„Nová ekonomika“: termín slouží pouze k tomu, aby nám dovolil omluvit naši rezignaci na ekonomickou koncepční analýzu ve pro-*

spěch nenápaditosti. Je na odiv vystavovaným alibi těch, kteří zvolili sebeuspokojení – z intelektuální frustrace, z neznalosti, z pohodlnosti, ze setrvačnosti nebo náhodou." (v: *Le Figaro*. 24. 7. 2000)

Apoštolové *new economy* by nám chtěli namluvit, jako Francis Fukuyama s jeho „koncem dějin" (po pádu komunismu má být Země sjednocena liberalistickým globálním kapitalismem, tím by konečně zmizely politické konflikty), že jsme vstoupili do krásných časů trvalého růstu bez krizí a recesí.

Domnívají se, že díky internetu, zakládání nových podniků, byznysu v oblasti výpočetní techniky, globalizaci atd. nemá být ekonomika už nikdy otřesena krizí gigantického rozměru. To jsou religiózní, mesianistické představy ekonomiky, které se skrývají za pseudovědeckým tlachem. Ale „hospodářský cyklus" bude existovat vždy, neboť kořen ekonomična je povahy lidské, psychologické, ne „technologické". Po euforii přichází vždy panika a zoufalství.

Mnohé nasvědčuje tomu, že **prožíváme konec klamné fáze růstu a že nyní míříme vstříc hospodářské katastrofě, která bude mnohem horší než krize z roku 1929, z jednoduchého důvodu, že dnešní světová ekonomika je citlivější, globalizovanější a spekulativnější než tehdy**.

Žijeme podle logiky domečku z karet, který se zhroutí při nejlehčím otřesu. Nejsme právě „v nové éře bez norem", jak nám chtějí namluvit velekněží transnacionálního neoliberalismu. Už ve 20. letech, v oné „krásné éře růstu bez inflace", se myslelo, že by nové technologie (auto, rozhlas, letadlo, telefon, elektřina atd.) mohly jednou provždy odstranit krize a recese. Ví se ale, co z toho bylo. Byl říjen 1929, a co přišlo po něm je známo dostatečně, protože tato krize nemálo přispěla k pozdějšímu vypuknutí války. Dnes se opakuje stejný scénář, tatáž *víra v zázrak* informatiky a *new economy*.

3. Směřujeme k obrovské ekonomické krizi?

„Malý růst", kterému se dnes těšíme, je plodný jen na povrchu; mnohé trhliny v konstrukci lze sotva ještě zastírat. Musíme již počítat s pravděpodobností globálního zhroucení. Co pro to svědčí?

1. Labilita burzovních obchodů. Dnešní globalizovaná ekonomika se ještě více než ve 20. letech zakládá na hektice supranacionální burzovní spekulace, která je nejen málo odolná, ale také úplně ireálná: *Dow Jones, Nikkei* nebo *Cac 40* směřují globální ekonomiku jen do naprosto krátkodobé, aktuální spekulační spirály (hon za okamžitým ziskem je charakteristický fluktuací neočekávané euforie a náhle nastávající paniky), zatímco politické řízení hospodářství abdikuje a dlouhodobá skutečnost se úplně ztrácí ze zřetele.

Spekulativní investice, která je samozřejmě hnací silou byznysu, se může úplně zastavit už při nejmenší dysforii. Okusili jsme to už s „asijskou krizí" 90. let. Frédérique Lerouxová píše: *„Přijde-li do hnacího soukolí nejmenší písečné zrníčko, krásná mechanika se zadrhne a převrátí"*. „Jako u předpovědi počasí máme co do činění s „motýlím efektem": Sled v podstatě bezvýznamných událostí vyvolává

u investorů paniku. Neboť spekulativní, globalizovaná ekonomika je obr na hliněných nohou: *„V takové pomíjivé nirváně ekonomiky a burzy stačí nepatrná změna větru, aby z iracionální přepjatosti poklesly do stavu anorexie a deprese* (...) *Dnes jsme dorazili do kritického bodu procesu konjunktury, kde trh akcií, tato kolísavá veličina, které se však slepě důvěřuje, usměrňuje a řídí celou ekonomiku.“*

„Růst“ nebo řízení ekonomických principů se úplně vymaňuje zásahu vlád a politiky. Růst je zcela přenechán rozmarům spekulace a závisí tak na euforických nebo deprimovaných náladách z iracionální sféry. Je například zvláštní a velmi poučné, že Evropa (na rozdíl od USA) už nedisponuje žádnou měnovou politikou; byla sice oficiálně předána centrální bance ve Frankfurtu, což ale ve skutečnosti neznamená nic jiného, než že poslouchá rozmary krátkodobého trhu. To se v dějinách ještě nikdy nestalo! Domnělá „nová ekonomie“, která se zakládá jen a jen na spekulačních obchodech, neznamená nic jiného než úpadek finančnictví, které je s pomocí moderních informačních prostředků dynamičtější, ale i labilnější.

2. Exponenciální růst veřejného a soukromého zadlužení ve světě. Všechny země světa, bohaté či chudé, jsou zadluženy a mluví se o snížení dluhů třetímu světu. Kdo ale nakonec zaplatí účet? Světová ekonomika se podobá firmě blízko bankrotu, kterou však nadále drží nad vodou virtuální bankéř. V konjunkturní zprávě (jistě nepodezřívané z antikapitalismu) burzovní investiční společnosti Prigest z července 2000 lze číst: *„Soukromé zadlužování stoupá v prudkém tempu; stalo se hnacím řemenem „vertikálního“ cyklu mezi zvyšováním hodnoty akcií a hospodářskou činností. Systém tím oslabuje, stoupáním růstu, který ještě umožňuje, zároveň poskytuje dojem, že ho posiluje.“*

Zpráva hovoří o iracionální „přepjatosti“ *new economy*, která tancuje na kraji propasti. Světová ekonomika zakládající se (věrně podle monetaristického dogmatu) na zadlužování místo na práci a zahrnutí neekonomických parametrů (populační politika, ekologie, výroba a zaopatření energie atd.), ale nemůže vydržet dlouho.

3. Zestárnutí Evropy a ostatních předních průmyslových národů, jejichž výdaje jsou multiplikovány ekonomickými důsledky imigrace. Okamžik se ještě nějak můžeme držet nad vodou, ale už to nebude trvat dlouho. Deficit výdělečně činných a tíha výdajů na důchody a zdravotnictví budou od roku 2005 – 2010 evropská národní hospodářství neúnosně zatěžovat. Výrobní zisky a technologické úspěchy („hrubé kapitálové investice“, všelék našich ekonomických expertů) už nebudou moci tlumit demografické externí náklady. K tomu ještě přistupuje, že kolonizace cizinci, především percipienty sociální pomoci, kteří se musí finančně podporovat, je na hony vzdálena tomu, aby vyrovnala deficit domácích výdělečně činných, a do Evropy propašovává nekvalifikované pracovní síly. Imigrace má za následek i trvale stoupající náklady (nejistota, hospodářská kriminalita, administrativa měst atd.). Hospodářský kolaps Evropy, světové obchodní velmoci č. 1, by Spojené státy a veškerou západní ekonomiku svrhl do propasti.

4. Opomíjení ekologických parametrů. Enormní znečišťování životního prostředí, které je způsobeno celosvětovým rozvojem industriální masové ekonomiky (kte-

rou zelení, hrající do ruky ropným šejkům, nikterak nepotírají!), už přináší následky a budou stále horší: klimatické katastrofy (+290% mezi lety 1970 a 1999 podle kalkulací pojišťovacích společností), vyčerpání zdrojů ryb, postup pouští a úbytek zásob pitné vody, zničení zalesněné půdy a mořského fytoplanktonu, který obnovuje kyslík.

Stručně lze konstatovat, že přes infantilní euforii „nové ekonomiky", přes internet i čistě konjunkturální a dočasné znovuoživení ekonomiky, které pozorujeme v posledních letech, **se základy světové ekonomiky pohybují v červených číslech, a že s největší pravděpodobností směřujeme vstříc obrovské světové hospodářské krizi, která je naprogramována na začátek 21. století.** Naše civilizace, která se zakládá výhradně na idolatrii komerční společnosti, na síle peněz jako jediné relevantní hodnotě, na absolutní monokracii ekonomického (ať socialistického nebo kapitalistického ražení), by mohla zhynout v krizi stejné funkce, kterou kdysi umístila doprostřed světa. A ta se zase zhroutí, právě protože byla postavena do středu, protože se okolo ní – dokud nebude stržena vírem – musí všechno točit.
Je to stejný jev jako u přísně militaristicky zaměřené společnosti, která zpravidla hyne na války, které ji srazí na kolena a pak mizí. Ve skutečnosti je to vždy armáda, která předrážděné civilní občany varuje před militarismem, stejně tak jako jsou to vždy dobří znalci hospodářství (Maurice Allais, Francois Perroux), kteří právě před idolatrií hospodářství varují!
Ve světě, který se nechává oslňovat okamžitým, čistě aritmetickým výsledkem s velmi krátkou perspektivou, nejsou strukturální, dlouhodobé faktory (jako demografie nebo ekologie) nikdy brány v úvahu.
Apoštolové *new economy* jsou herci třetího řádu, kteří se tváří, více špatně než dobře, jako experti. A nový globální ekonomický pořádek, který si tito malomyslní, falešní proroci toužebně přejí, je pouze labutí písní pořádku starého.

III. STRATEGICKÉ ZÁSADY

Od konce „sovětské hrozby" a od USA požehnaného dobyvačného tlaku proti Evropě ze strany Jihu a islámu se naše geostrategická situace úplně změnila. Vynořují se nové koncepty: **evrosibiřský spolek, „vnitřní fronta" a (také nukleární) „zbrojení"; prozíraví Evropané by se jimi měli nechat vést.** Ve skutečnosti byly geostrategické danosti už uplynulého 20. století obráceny vzhůru nohama dvěma faktory:

1. Konec „studené války" a nyní konečně daná možnost evropsko-ruské aliance, která by se mohla postavit americké supervelmoci.
2. „Zdola" započatá kolonizační ofenzíva arabsko-muslimských národů proti evropskému kontinentu spojená s dalšími masami z jihu. Kolonizace Evropy se uskutečňuje s blahosklonnou tolerancí Ameriky, která se rovná spoluúčasti.

1. USA hrají na islámskou kartu proti Evropanům

Noční můrou Pentagonu je prostorově orientovaná [raumorientiertes] **Evrosibiř,** tzn. perspektivní spojení evropského poloostrova (západní a střední Evropa) s Ruskou federací. Takový útvar by totiž byl schopen setřást islamizaci, americkou kuratelu i cizí kolonizátory.

Americká thalassokracie se ovšem snaží tento obrovský prostor kontrolovat a vznik takového obra vůbec nepřipustit.

Od roku 1945 chtějí být USA pomocí NATO „první evropskou vojenskou velmocí". NATO, které samozřejmě už neplní obrannou funkci proti očekávané „sovětské agresi" je nevysloveně (ale dost zřetelně) chápáno jako prostředek ke strategickému a vojenskému podrobení Evropy USA.

Nejlepším důkazem je pro to vstup bývalých satelitních států SSSR do NATO, vstup z hlediska obranné politiky absurdní, avšak nesmírně nápomocný ke znemožnění společné, striktně evropské obranné struktury. Bohužel, za toto podrobení jsou odpovědní sami Evropané, kteří se ukazují jako neschopní vybudovat společnou obrannou politiku, natož pak jednou americkému synovci říci *ne*. Francie se např. vzdala své „gaullistické" strategické nezávislosti, když se pod velením NATO (totiž: americkým) účastnila války v Golfském zálivu a potom na válečných operacích v Jugoslávii. Nikdo ji k těmto krokům nenutil!

Přirozeným cílem americké geopolitiky v Evropě je:

1. Vojensky a strategicky oslabit Rusy a Srby, protože jsou to jediné národy, které se objektivně staví na odpor pronikání islámského nepřítele (Kosovo, Čečensko, Střední Asie atd.).

2. Zasít neshody mezi pravoslavné Slovany a ostatní Evropany – podle hesla „rozděl a panuj". Evropské účasti na leteckých útocích proti Srbsku, které byly vojensky nesmyslné, avšak politicky nanejvýš symbolické a posloužily k tomu, aby nás kompromitovaly, jsou novými květy této americké strategie. To celé se dělo s bezmocnou závislostí Německa, které bylo proti Srbsku manipulováno a Francie, která jednoduše ztratila hlavu.

3. „Úplně v logice „islámsko-amerického paktu" **se USA snaží oslabit Evropu tím, že podporují islám a realizaci afrikanizované, multirasové společnosti v Evropě**. Za tímto účelem staví na Balkáně „předmostí muslimských států" (Bosna, Albánie-Kosovo) a žádají přijetí Turecka, ba dokonce Maroka (!) do EU. Jestliže se říká, že bombové útoky proti Srbsku byly nezdarem, protože se tam nepodařilo vybudovat multietnickou (srbsko-kosovskou) společnost, tak to svědčí o naprostém neporozumění skutečným souvislostem: útoky totiž úspěšné byly, protože vytčeného cíle USA ve shodě s muslimskými státy založit tam v srdci Evropy monoetnický (kosovský) stát bylo dosaženo. Od blízkovýchodních států se za to protislužbou očekávalo, že laskavě nenapadnou Izrael, akceptují bombové útoky a embargo proti Iráku a svá ropná bohatství ponechají v angloamerických rukou. *Izraelský čachr* a *ropněpolitický pakt* byly vypracovány stratégy Pentagonu. Je nutno dodat, že Pentagon protiruské teroristy vždy podporoval, ba dokonce

vyzbrojoval, a to všude, od Afghánistánu až k Čečensku. Věrny své starobylé – a koránské – tradici „nejmenšího odporu dnes, pro o to větší vládnutí zítra“, **smiřují se arabsko-muslimské vlády s tímto dočasným podřízením se Americe, a to výměnou za její objektivní pomoc při dobývání Evropy islámem.**

4. Spojené státy dnes probíhající kolonizaci Evropy cizími imigranty vítají. Neboť s sebou nese **enormní náklady**, které zase trvale omezí efektivitu evropského konkurenta: miliony percipientů sociální pomoci z třetího světa se rozlévá přes náš kontinent, zatímco současně mladé, tvůrčí ekonomické elity emigrují do Ameriky. Nazývá se to *brain drain*: odliv mozků. USA totiž mají všechen zájem na tom, nechat evropské hospodářství klesnout na úroveň rozvojových zemí a podporovat etno-kulturní ztrátu evropské identity islámem a africkými masami.

Američané jsou ostatně dost blahosklonní, blahopřejí Francii, že se stává multirasovou společností. Vklouzávají přitom do role lišky, která pochlebuje vráně, aby ji mohla snadněji napálit: *„Francouzi to nepřiznávají rádi, přece tam však desítiletí nepřetržité imigrace daly vzniknout multirasové společnosti, která národu dodává nové síly.“* To píše jistý Thomas Sancton pod přímo idiotským titulkem *Francouzské znovuzrození* v časopise *Time* z 5. června roku 2000.

Bill Clinton, s oním typickým pokrytectvím, které bylo atributem casanovy z Bílého domu, předstíral, že si přeje sbližování EU a Ruska: *„Že se Rusko dlouhodobě přibližuje k Evropské unii, hodnotíme jako naprosto pozitivní, neboť Rusko je k tomu povoláno, jako je na druhé straně povoláno k tomu, vstoupit zároveň do NATO“*, vysvětloval William Clinton v červnu 2000.

Američané se tak pokoušejí přivlastnit si ideu sjednocení našeho kontinentu, přičemž ji ale zároveň neutralizují pod heslem: „Sjednoťte se, ale prosím pod záštitou NATO (tzn. pod námi).“ Obrovský kontinent, destabilizovaný, amerikanizovaný, islamizovaný, strategicky dálkově řízený Amerikou: přesně to plánují.

Tato strategie je přitom naprosto logická a je tudíž chyba prezentovat svůj postoj proti USA s moralizující zatrpklostí, jak to dělají fanatici paralyzujícího antiamerikanismu. Je naopak na Evropanech, aby sami vzali osud do svých rukou.

2. Nebezpečí evropského „odzbrojení“

Odzbrojení je současnou mánií evropských vlád, které chtějí drasticky redukovat tradiční ozbrojené síly i schopnost atomového nasazení. Horlivě se přitom obětují dogmatu, podle něhož Evropa od zhroucení SSSR „už nemá nepřítele“, dogmatu, který byl přiveden na svět politickými kruhy a také cyniky z Pentagonu. Stará písnička „odzbrojení“ ale spočívá na dvou chybných soudech:

Zaprvé, že by se vlastní bezpečnost mohla zaručit bez pohrůžky silou, tedy bez toho být kdykoli připraven k obraně. Údajně má hodnotu jen „ekonomická atraktivita“, přičemž válka je odbyta a vyloučena jako „archaická“. **Ano, síla a hrozba silou jsou** (sice archaické, ale právě proto znovu víc a víc vyvstávající) **konstantou všech lidských společností**. Člověk, kterému by se válečnickou funkci podařilo odstranit ve prospěch obchodní, se ještě nenarodil, zejména když **stojíme proti nepřátelům, kteří na základě své tradice a kultury respektují výlučně**

sílu a hrozbu silou.
Zadruhé, panický (snad podvědomý) strach z atomové energie, který na základě historických faktů není v žádném případě oprávněný. Tyto zbraně slouží především k zastrašovacím účelům.

Šíření atomových zbraní ostatně bráněno nebude. Jak totiž zní vojenská doktrína USA proti Evropě? Svědčí o ďábelské rafinovanosti:

1. Předstírá, že souhlasí s výstavbou (malé) společné evropské vojenské síly, vlastně jen fiktivní armády: „Evropského sboru". Ve skutečnosti je tato organizace – pod kamufláží fiktivního odpoutávání se od Ameriky – dokonale pod kontrolou NATO.
2. Omezuje evropské ozbrojené síly na „úkoly zachování míru" v celém světě – vždy striktně pod záštitou Spojených národů nebo NATO (syndrom Kosovo!). Při takových úkolech jsou evropští vojáci používáni jako potrava pro děla místo *boys*, pod „ochranou" amerických bombardovacích svazů, jež jsou od nich nezranitelné.
3. A konečně: **evropským ozbrojeným silám jsou odepřeny všechny cíle a jakákoli skutečná obranyschopnost na kontinentě**, protože tato role byla striktně přidělena NATO (tedy *US Army*).

Celé je to velmi chytře vymyšleno a svědčí to o perfektní geopolitické znalosti. Evropané jsou jako banánové republiky přemlouváni, aby udržovali už jen „armády příměří" a „policii podobné jednotky". Po této stránce se Francie nechala ošálit, když se **jednostranně** vzdala atomových zkoušek; ve stejnou dobu se senát Spojených států zdráhal ratifikovat zastavení amerických atomových testů, tzn., že se tyto testy vedly dál až dodnes. Francie se také jednostranně rozhodla redukovat svůj arzenál jaderných zbraní. USA přitom svůj program jaderných zbraní v žádném případě nepřerušily. Předstíraly, že jednají podle smlouvy SALT tím, že redukovaly nadpočetné bojové hlavice (*overkill capacity*), ale jejich globální zastrašující a útočná kapacita tím zůstala nedotčena. A to není vše: proti podepsaným smlouvám a přes marné protesty Rusů a Francouzů připravují Američané plošný systém obrany balistických řízených střel, který odstrašování zdokonaluje, protože s ním by Amerika byla chráněna před každým počátečním nebo odvetným úderem.
Zkrátka: **cílem Pentagonu není bránit šíření jaderných zbraní ve světě (především ne u jeho izraelských a islámských přátel), ale odzbrojit v této oblasti Francii a Rusko, ať Amerika je a zůstane celosvětově jedinou nezranitelnou atomovou velmocí.**

3. Pojmy „hrozba z jihu" a „vnitřní fronta"

Nejhorší vojenské ohrožení Evropy přichází z muslimsko-arabského světa. O tom, že také Irák, ba dokonce Alžírsko (stejně tak i Pákistán) budou dříve či později vlastnit jednoduché, ale zničující atomové zbraně středního doletu, které mohou zasáhnout Evropu, bychom neměli pochybovat. V takovém případě by francouzské jaderné zbraně již nebyly „zastrašováním silnějšího slabším" – jak za

doby SSSR – ale „zastrašováním šílence silnějším“. Na rozhraní dvou století jsme prožili **geopolitický a geostrategický převrat obrovského rozsahu**: nebezpečí už nepřichází z východu, ale z jihu.[11] Místo zlomu už není vnitroevropské, ale interkulturní. Stojíme znovu na začátku: staré se opět navrací, 8. století, doba majordoma Karla Martela, vyvěrá ze dna dějin! **Zachování a rozvoj autonomní, autentické kapacity jaderných zbraní, opírající se o francouzský potenciál později spojený s ruským, je pro obranu evropského kontinentu nepostradatelné.** Právě kvůli absenci opravdové evropské exekutivy, která se ani v dohledné budoucnosti nemůže stát skutečností, by francouzská vláda měla zachovat snad minimální, ale kompletní strategický a taktický potenciál jaderných zbraní. Na zrušení scestných rozhodnutí není nikdy příliš pozdě.
V historii není předem nic vyloučeno**. Prozíraví, střízlivě usuzující příslušníci armády dnes už nevylučují střetnutí rasové občanské války ve Francii a v Evropě s přímým vojenským ohrožením ze strany arabsko-muslimských zemí.** Nukleární zastrašování, opírající se o taktické nosiče zbraní, je tedy proti pravděpodobnému úhlavnímu nepříteli v 21. století absolutně nezbytné.
Stejně tak se stal nepostradatelným pojem „vnitřního nepřítele“ a také „vnitřní fronty“, neboť vzhledem k nebezpečí „kosovizace“ Francie, které napomáhají muslimské státy, musí být geopolitickému a strategickému myšlení dán jiný směr.

4. Za evrosibiřskou strategickou doktrínu: „obří ježek“

Strategické myšlení budoucnosti by mělo být formulováno podle následujících zásad:

1. Evropané by měli postavit **dostačující teritoriální vojsko, aby se připravili na možnou rasově, resp. nábožensky motivovanou občanskou válku.** Bude zavedení profesionální armády a zřeknutí se všeobecné branné povinnosti tomuto cíli prospěšné? Všechno závisí na povolávacích kritériích. Této otázce přísluší maximálně důležitý význam, neboť silná přítomnost cizinců v ozbrojených silách by se rovnala jejich neutralizaci „pátou kolonou“.
2. Do budoucna budou muset Evropané **disponovat nezávislou kapacitou jaderných zbraní s kompletním taktickým a strategickým potencionálem.** Protože jaderná zbraň, aby byla přesvědčivá, předpokládá jednotu rozhodování a tím společnou suverenitu, a protože tyto předpoklady teď (ještě) nejsou splněny, uzavřely by Francie a Rusko ve prospěch ostatních Evropanů – dočasně – „pakt odporu a vzdoru“, který by nastoupil na místo děravého amerického obranného deštníku. Velká Británie je sice také atomovou velmocí, není však nezávislá, nýbrž funguje jako pobočka a výpomocná síla *US Army*. Z tohoto důvodu je členství Velké Británie jednoznačně vyloučeno.
3. Ruské spojenectví je daleko přednější než americké a právě z tohoto důvodu by Evropané měli pustit z hlavy přelud „evropského pilíře NATO“ a místo toho usi-

[11] Dělící linie sever-jih není v dějinách Evropy žádnou novinkou, viz Norman Davies, *Europe East and West*, Londýn 2006. Konkrétně naši předci ze zemí Koruny české bránili jižní hranici říše před Turky po staletí.

lovat o **rozpuštění NATO** a přísně defenzivní, prostorově orientovaný [raumorientiertes] vojenský pakt mezi všemi členskými zeměmi EU, střední Evropou a Ruskou federací, který by zahrnoval i zbrojní průmysl. Jako strategická předehra Evrosibiře, jako geopolitická vize „ozbrojené neutrality", absolutně protiimperialistická a defenzivně orientovaná, by takový pakt odpovídal principu „obřího ježka", který v četných geopolitických textech rozvíjí Robert Steuckers. **Zkrátka je nutno usilovat o novou Varšavskou smlouvu od Atlantiku až k Tichému oceánu**.

4. Perspektivně by měl evrosibiřský útvar, tísněný Jihem a islámem, USA považovaný za nepřítele, všechen zájem na tom, aby **uzavřel kontinentální, vojenské a hospodářské spojenectví s Indií a Čínou,** obě tyto velmoci mají přece tytéž protivníky jako my, především islám.

5. Budoucí velkoevropská diplomacie by měla perspektivně **Američany přesvědčit, že jsou na scestí, spojují-li se s Jihem a islámem a hrají-li na antievropskou kartu.** I jejich vlastní stratégové nyní uznávají, že Amerika nezůstane superthalassokracií věčně. Nedalo by se v odvážné vizi budoucnosti akceptovat, že Amerika je určena vrátit se opět do klína pravlasti, totiž Velké Evropy? V takové perspektivě analogické odkrytí karet v pokeru by se tak říkajíc navrátil ztracený syn, bílí Američané by pochopili historický omyl svého odštěpení. Avšak takový scénář není myšlen na zítra, ale teprve na pozítří.[12]

6. **Přijatelná dohoda s arabsko-muslimským světem bude možná jen na základě ozbrojeného míru bez polevení ostražitosti.** Avšak jejím základním předpokladem je konec kolonizace Evropy. Podle koránského učení musí islám *„líbat ruku, kterou nedokáže srazit"*. A to učiní teprve tehdy, drží-li tato ruka meč. Víra v bezvýhradné „arabsko-evropské středomořské spojenectví", která se zakládá na domnělých společných zájmech je ryzí fantastika a švindl bez nejmenšího historického nebo ekonomického oprávnění. Evropa africké nebo předoasijské země v žádném případě nepotřebuje, právě naopak: jsou břímě, zátěž v peněžním, hospodářském i lidském ohledu, a nyní ještě i hrozba. Jejich přírodní bohatství také není nepostradatelné: Rusko a Evropu obklopují moře oplývající ropou nebo zemním plynem a naše uranové doly jsou nevyčerpatelné. Musíme upřít pohled na východ, k vycházejícímu slunci!

Naše doktrína budoucnosti je proto následující: **Evrosibiř nepotřebuje nikoho. Nikoho také neohrožuje. A nikdo by takový útvar nemohl ohrozit.** Pierre Vial ve své knize *Jedna země, jeden národ (Une Terre, Un Peuple)* na straně 134 píše: *„Na evropské úrovni nám přichází na mysl velký evrosibiřský celek, imperiální konfederace,*[13] *která by měla vojenské, diplomatické, měnové a obchodněpolitické (zavedení rozsáhlého prostorově orientovaného trhu) kompetence. Takový obr by mohl, je-li nutno, ukázat zuby a jiné světové bloky přimět k tomu, aby zůstaly ro-*

[12] Vizi solidárního spojení všech bílých národů nazývá Faye **Septentrion**

[13] Tedy konfederace Evropské a Ruské federace.

zumné a vzdaly se jakéhokoli kolonizačního záměru. To by samozřejmě nevylučovalo bilaterální dohodu, pokud je v recipročním zájmu.“ Tady je řečeno vše. Jen tak, že si udrží svoji identitu, budou moci velké kultury lidstva spolupracovat a zachovat naše společné dědictví: onu kosmickou loď kroužící kolem *nepřemožitelného slunce*, jíž jsme dali jméno „Země“.

Evrosibiř je samozřejmě dlouhodobý cíl, tak říkajíc maršrúta, kurs, kterého se mořeplavec nedbaje všech potíží drží, aby ho dosáhl; je to stanovený cíl objevitele, který prozkoumává a dobývá neznámé. Taková *velkopolitická* perspektiva je buržoazním politikům, jejichž pohled je vždy upjat na *krátkodobé*, a kteří se tak jako tak vždy mýlili, bezpochyby trnem v oku. Jak se ovšem tento obrovský evrosibiřský projekt, který představuje znovuzrození staré evropské říšské myšlenky v jiné, archeofuturistické podobě prakticky uskuteční, ještě nevíme. Jistě, cesta bude kamenitá a polointeligenti u psacího stolu i všichni „realističtí“ politici budou neúnavně upozorňovat jen na potíže. Podobají se námořníkovi, který nechtěl vyplout na moře, protože očekával protivítr.
Ale cíl odmění nasazení, jak to jednou prorocky vyjádřil Gorbačov, když v narážce na budoucí historický svazek mezi evropským poloostrovem a Ruskem mluvil o *„našem společném domě.“*

IV. METAPOLITICKÝ SLOVNÍK

AMERIKANISMUS „antiamerikanismus . zbožnění Ameriky“

ETNOCENTRISMUS | SOUTĚŽ | URČENÍ NEPŘÍTELE

Amerikanismus je pozitivní uznání všeobecné globální nadvlády Spojených států a jejich společensko-kulturního modelu jako stěžejního bodu moderny a západní civilizace.

Amerikanismus je stav mysli jako následek amerikanizace, jíž jsou Evropané připravováni o svoji identitu a suverenitu. Jeho původem a příčinou **není snad „americký imperialismus“ jako takový, ale spíš dobrovolná, submisivní poníženost Evropanů.**

Amerikanizace se v principu týká všech oblastí života: jazyka, stravování se, kultury, oblékání, hudby, filmu atd. Evropské mýty a představy jsou tímto způsobem nahrazovány americkými. To se mj. projevuje tím, že se Evropané ani nepokoušejí vzít sami do ruky obranu (heslo NATO!) nebo postavit proti americkému obchodnímu protekcionismu evropský.

Je však současný antiamerikanismus, jak je praktikován pravicí nebo levicí, správným řešením? Skepse je tu namístě. Evropané jsou si za amerikanizaci a podřízení se USA, **které jsou silné, jen protože my jsme a chceme být slabí**, zodpovědní hlavně sami. Američané, posuzováno z jejich vlastního hlediska, když chtějí svět kulturně, ekonomicky a strategicky ovládat úplně normálně vynášejí trumfy ve věčném pokeru dějin. Je proto nesmysl chtít čelit amerikanizaci morálním rozhořčením. Raději bychom se měli upamatovat na přirozeně danou zákonitost soutěže a konfrontace. Mnohem spíš než „antiameričtí“, bychom proto měli být zcela jednoduše: **eurocentričtí.**

Zasněný obdiv nebo zbožňování Ameriky (tzn. modlářské uctívání všeho amerického) většinou pramení z přecenění síly USA, z okouzlení jejich zdánlivým postavením „jediné světové velmoci číslo jedna“. Závažné slabiny Severní Ameriky se přitom většinou přehlížejí.

Uctívači USA jsou v politické i v kulturní oblasti hlavními agenty svého vlastního znekulturnění a podrobení. Těžko lze proto hovořit o „americkém imperialismu“ jako dříve o „imperialismu sovětském“. **Kulturní i strategická nadvláda a kuratela Spojených států se totiž projevuje v prvé řadě nedostatkem odporu, sebeprosazování, vůle a kreativity Evropanů.**

Navíc: obsedantní, přepjatý antiamerikanismus lidí, kteří Ameriku znají spíš špatně, vede často paradoxně k posílení amerikanismu; permanentním bědováním a bezmocnými výbuchy hněvu proti USA oslabuje jejich fanatický nepřítel svoji vlastní věc, svého protivníka naopak nadhodnocuje tím, že ho líčí jako všemocného démona. Jeho jednostranně negativní řeči mu nedovolují koncentrovat se na *sebeprosazování* evropské kultury a evropských zájmů a vzít odpovědnost do vlastních rukou.

Antiamerikanismus působí jako demobilizující mýtus. Např. ve Francii se protes-

tuje proti „monopolu americké subkultury“ a přitom se úplně přehlíží, že jsou to právě domnělé (jen samozvané) francouzské „elity“, které nesou hlavní zodpovědnost za oslabení našeho kulturního charisma. Jakpak si vysvětlit americkou nadvládu, zejména v ekonomické a v kulturní oblasti, když by americká civilizace byla skutečně tak málo přitažlivá jak nepřátelé Ameriky míní?

Jak bylo řečeno na jiném místě, USA jsou **hlavní soupeř**, ale ne *hlavní nepřítel*. Hlavní nepřítel, to jsou masy cizí rasy, které kolonizují Evropu, jejich kolaboranti (cizí státy, pátá kolona ve vlastní zemi atd.) a islám.

Americká vlivová sféra je charakteristická pro všechny země, s Evropou v čele, které se **s vlastním plným souhlasem** nechaly severoamerickou autokracií degradovat do submisivní závislosti (viz NATO, obchodně-politický diktát atd.), zatímco bývalé satelitní státy východního bloku **nebyly SSSR podrobeny dobrovolně, nýbrž nátlakem**. Západ se stal americkou vlivovou sférou. Je tam také praktikován **amerikanomorfismus**, tzn. systematické napodobování amerických kulturních forem, odraz všeho duchovně dezorientovaného a odcizeného. Tento znekulturňující trend se ostatně pojí s podobně rozšířeným „afrikanomorfismem“, protože amerikanizace konvencí napomáhá zřeknutí se evropské identity také ve prospěch dalších kulturních forem.

Řešení se nazývá eurocentrismus, ne bezmocný antiamerikanismus!

ANTIRASISMUS

XENOFILIE

Doktrína, která předstírá, že bojuje proti „rasismu“ a „xenofobii“, ve skutečnosti však podporuje preferenci cizinců, zánik evropské identity a realizaci multirasové společnosti, a tím paradoxně urovnává cestu rasismu.

Podobně jako „zelení“, kteří použili ekologii, aby ji zneužívali jako záminku k požadavkům, které s ochranou životního prostředí a přírody nemají nic do činění (nebo dokonce způsobují pravý opak), v každém případě ale slouží k tomu, aby klestily cestu jejich zakuklenému trockismu, **využívají antirasisté svůj údajný boj proti „rasismu“, aby odstranili evropskou identitu a napomáhali kosmopolitismu a preferenci všeho cizího.**

Antirasismus ostatně svědčí o chorobné fixaci na rasu a odporuje sám sobě, protože jeho stoupenci zároveň tvrdí, že „rasy neexistují“. **Antirasisté** tím, že pro cizince[14] požadují neomezené otevření hranic a z dogmatických důvodů podporují multirasovou společnost, **vyvolávají fakticky rasismus.**

Podle dominující ideologie člověk musí, chce-li být integrován do „politicky korektní“ společnosti, učinit antirasistické vyznání víry, které je takřka náboženské povahy. Neboť **antirasismus je kvintesencí intelektuálního terorismu.** Kdo

[14] Jako **cizinci** jsou v této knize chápáni výlučně cizorodí („alogenní“) migranti z Afriky či z Asie, „masy téhož druhu, ale geneticky nespřízněné“, viz dále s. 41.

není přívržencem imigrace nebo si dovolí hájit převahu – či také jen právo na neporušenou kontinuitu – evropské kultury, kdo kritizuje absolutní zlo multirasové společnosti, kdo konstatuje, že bezbřehá kriminalita má nápadně „etnický" charakter, je zavržen a odsouzen jako „rasista" (a to v médiích i společensky, ba dokonce trestněprávně). **Antirasismus jako měřítko, podle něhož jsou srovnáváni „slušní lidé", je nejdokonalejším projevem postmoderní totalitní ideologie.** Jakékoli bouření se, jakákoli vážně míněná revolta proti systému je s jeho pomocí prohlášena za kulminaci zla. Vyslovit se „antirasisticky" naopak ideologicky a společensky otevírá všechny dveře. Antirasismus se však jeví i jako prostředek, kterým je případný vzdor neutralizován a integrován do systémového rámce. Takto byla například systémem znovuzískána jistá intelektuální pravice, zatlačena na okraj a podrobena.[15] S (falešnou) nadějí, že by *ji* nechali v celku na pokoji, ovšem bez vyhlídky na nějaký druh uznání nebo profilování se v médiích musela dělat antirasismu ústupky, akceptovat kolaboraci s vlastním nepřítelem a poslouchat jeho diktát jako se kdysi ortodoxní ruská církev musela sklonit před požadavky Stalina.

Tento pád (na kolena) zde musí být bezpodmínečně zmíněn, neboť je to ukázkový případ. Konsternovaná (a konsternující) intelektuální pravice se přitom nespokojila s tím, že se veřejně prohlásila za *antirasistickou,* ona se dokonce opovážila *tupit v systémových médiích jako rasisty* ty, kteří nadále bojují za evropskou identitu. Tak zdebilňuje přání po akceptaci vládnoucím systémem. Svědčí to o paralyzujícím, integrujícím působení antirasistického dogmatu, díky němuž se kolaborant stává (a musí se stát) i denunciantem. Avšak tato kalkulace nemůže vyjít a nevyjde.

ARCHEOFUTURISMUS

Stav mysli, podle něhož budoucnost bude muset opět sáhnout po tradičních ctnostech a hodnotách a dialekticky překonat pojmy jako „modernita" a „tradice" (tradicionalismus).

Archeofuturismus odporuje moderně **i** konzervatismu, tím je stejnou měrou odmítá, neboť je názoru, že **moderna je překonaná**, když její ideály a sociální projekty ztroskotaly. Například věda a technika jsou s humanitářskými a egalitářskými hodnotovými představami moderny jednoduše neslučitelné. Výzvy, které měšťácká, kosmopolitická ideologie Západu považovala za vyřízené, v 21. století znovu s plnou silou povstanou: boj o identitu, o náboženství, o tradici, geopolitická střetnutí, rasové otázky v globálním měřítku, boj o vzácné zdroje (voda!). Je zbytečné, abych zde tento koncept dále rozvíjel, vždyť jsem mu věnoval celou knihu (*L´Archeofuturisme*), na níž čtenáře odkazuji.

[15] Narážka na G. R. E. C. E. Alaina de Benoista. Viz *Manifest nové pravice* s. 57.

ARISTOKRACIE „nová aristokracie"

KOLOBĚH ELIT

Doslovně a etymologicky: vláda nejlepších. Druhý význam: třída nejlepších. Problém je při stanovení kritérií „nejlepších" a u otázky, zda společnosti vládnou či ne.

U Řeků byla aristokracie nejprve formou vlády, která byla vykonávána šlechtou a nejzkušenějšími občany. Podle Aristotela by si aristokracie a demokracie neměly odporovat, ale – podle logiky komplementarity (zdánlivých) protikladů – navzájem se doplňovat a oboustranně prostupovat.

Představa dědičné aristokracie byla odjakživa konstantou lidských společností, v neposlední řadě i v jistých komunistických režimech (viz Severní Korea), kde byla moc předávána uvnitř pseudoaristokratické politické kasty (aparátčíků). Doporučujeme tedy tento pojem užívat s krajní obezřetností, neboť může vést ke skleróze.

Pravá aristokracie nemůže být založena na moci peněz, na nepotismu nebo prostě na původu. Její základy mají být spíše povahy etické a charakterové. Předpokladem aristokrata by mělo být: **jen ten patří k aristokracii, kdo nejprve hájí svůj národ, ne své vlastní zájmy, a naplňuje určitá antropologicko-kulturní kritéria.**

Pravý aristokrat má prioritní historické a rodové uvědomění, přesto se ovšem vnímá jako představitel národa, jemuž slouží, ne jako představitel kasty nebo klubu. Dnes až na vzácné výjimky všechny tradiční evropské šlechtické rodiny svoji prestiž ztratily nebo se nechaly proměnit v mediální objekty.

Vytvořit **novou aristokracii** je věčným přáním každého revolučního konceptu.

Postava **buržoi** je přitom pravé aristokracii nejvzdálenější. Zánik, téměř úplné zmizení evropské aristokracie se vztahuje k jejímu rozplynutí v měšťanských dynastiích. Aristokracie nemůže existovat zcela jako dědičné právo, protože to sebou vždy přináší její degeneraci, potom její záhubu.

Cože jsou znaky pravého aristokrata? Lpění na svém národě, služba témuž, odvaha, lhostejnost vůči privátním podružnostem, hrdá skromnost, tvůrčí síla, smysl pro znamenité a krásné, prostá vznešenost a šlechetnost.

Každá aristokratická generace musí svým jednáním znovu dokázat, že je hodna svého postavení.

V archaickém a futuristickém světovém názoru, který se zakládá na nerovnosti, by aristokracie požívala více práv, ale nesla by i více povinností než ostatní. Princip dědičnosti je oprávněný, je-li podřízen principu výběru elit, tzn., že neschopné ratolesti aristokracii opouštějí, zatímco schopní noví příchozí se k ní přidávají.

Dnes je již pouhá myšlenka na aristokracii s vládnoucí ideologií téměř neslučitelná. Přesto má pro každý národ životně důležitý význam. Tato myšlenka je vlastní lidské přirozenosti a nedá se jen tak lehce sprovodit ze světa. **Otázka proto nesmí**

znít: za nebo proti aristokracii, ale: jaká aristokracie? Jaká n o v á aristokracie?

Dnešní „šlechta“, která straší v bulvárním tisku je odporná karikatura, úplné popření aristokratické ideje, maloměšťácká zpronevěra posledních zbytků kdysi „velkých rodin“.

Pravá aristokracie je kvintesencí národa. Pravý aristokrat nejedná pro peníze, ale slouží svému národu a vede ho. Vůdčí zásada je: nezištnost, odvaha a ctnost. Každá aristokracie, která upadá na roveň „ekonomické elity“ propadá degeneraci. Přesně to se stalo v Evropě. Naléhavým úkolem dneška je **novou evropskou aristokracii založit**. To je však možné jen ve válce a na základě války. Neboť aristokracie jsou vždy dětmi války, nejtvrdšího výběru, který existuje.[16]

ASIMILACE „nucená asimilace“

KOMUNITARISMUS

Šílená představa, podle které by bylo možné dělat z cizinců masově Evropany tím, že se zbaví své dědičné identity a kultury nebo ji popřou.

Plán nucené asimilace, jinak zvaný „asimilacionismus“, je v podstatě zakuklenou formou rasismu. Je však také utopií. Tato asimilační doktrína, která je založena na kvazi náboženských, univerzalistických ideálech francouzské a americké revoluce (i ruské), úplně jednoduše předpokládá, že národy (a tím více rasy) neexistují, že etnická skutečnost je chiméra, a že záleží jen na **jednotlivci** závislém na konzumu.

„Asimilovat se“ jsou schopny jen nepatrné menšiny. Ještě nikdy v dějinách se nemohly masy přistěhovalců asimilovat do národa, na jehož teritoriu se usídlily. Dnes, protože se asimilace nedaří, sahají úřady po strategii „integrace“ a „komunitarismu“ (soužití, resp. žití různých komunit vedle sebe). Avšak ani zde se úspěch nedostavuje.

Ještě hůř: protože na mnohých místech alogenní, resp. muslimské „menšiny“ už menšinami vůbec nejsou, ale narostly do většin, tu a tam se veličiny rovnice obracíejí – starousedlí Evropané jsou najednou nuceni přizpůsobovat se kultuře a mravům svých kolonizátorů! **Každá asimilace se rovná kulturní genocidě. Buď pro asimilované, nebo pro asimilátory.**

AUTARKIE „prostorově orientovaná autarkie . velkoprostorová autarkie“

DVOURYCHLOSTNÍ HOSPODÁŘSTVÍ | EVROSIBIŘ | ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

Prostorově orientovaná autarkie usiluje proti dogmatu volného obchodu v kapitalistickém globalizovaném světě uspořádat světové hospodářství do nezávislých, autocentrických velkoprostorů.

[16] Zasvěcený přehled sociologie války podává Sorokin v knize *Sociologické nauky*, Praha 1936, s. 241 – 285.

Autarkie, zastávaná mj. německou historickou školou (razila pojem *velkoprostorová autarkie*) a v současné době francouzským držitelem Nobelovy ceny za ekonomiku Mauricem Allaisem, **je odpovědí na globalizaci světového hospodářství.** Velkoprostorová autarkie není založena na tvrdošíjné izolaci, nýbrž na principu kontingentování: příslušný hospodářský prostor omezuje své importy na zboží, které sám nevyrábí nebo vyrábět nemůže. Mezinárodní obchod není tedy zastaven, ale držen v mezích s cílem dosáhnout politické i energetické nezávislosti a chránit vlastní průmysl. Restrikcí nadnárodních koncernů i mimoevropských finančních účastí zároveň autarkie usiluje ztlumit globalizační tendence *new economy*, které se ukazují jako extrémně choulostivé. Autarkie prospívá i evropským pracovním silám tím, že požaduje, aby mimoevropské pracovní síly **ne**směly pracovat v evropském hospodářském prostoru, snad mimo vysoce kvalifikovaných pracovních míst. Autarkie taktéž usiluje o to, aby hospodářský prostor nebyl nadměrně závislý na exportu, že tedy vzniká velký vnitřní trh (Velká Evropa!), který je schopen být odbytištěm vnitřní produkce v případě, že by v cizině sáhli k odvetným ekonomickým opatřením. V zásadě ovšem autarkní politika exporty nevylučuje, jestliže nevyvolávají závislost.

Autarkie ale naprosto nemůže zůstat omezena na jednu evropskou zemi, nýbrž se musí rozšířit na celou kontinentální Evropu. EU dnes provádí přesně opačnou politiku: je založena na principu volného obchodu a lehkovážném otevření celních hranic, což podporuje nezaměstnanost, ohrožuje evropskou hospodářskou nezávislost a z každého oživení ekonomiky činí krátkodechou a riskantní záležitost. Autarkie má oproti tomu výhodu, že na základě hospodářské dynamiky (multiplikační efekt), která působí uvnitř chráněného prostoru, zabraňuje „přesídlování“ {offshore outsourcing} našich podniků.

Odpůrci autarkie, přívrženci volného obchodu, budou odpovídat argumentem, že autarkie poškozuje evropské vývozy. Tento argument je nesprávný, protože autarkie by díky klíčovému pojmu **společné obchodní preference** vyvolala znásobení vnitroevropských obchodních toků. Francouzský nebo německý podnik by tak byl např. povinen hledat dodavatele uvnitř unie, místo mimo ni, jestliže tam jsou potřebné produkty či služby k dispozici. Světové hospodářství se musí, chce-li být životaschopné, uspořádat do kontinentálních, relativně nepropustných, autocentrických, tržních a vývojových velkoprostorů, které by toky komodit, kapitálů a pracovních sil držely v kvótových hranicích a organizovaly by výrobní postupy a formy spotřeby na regionální úrovni.

Tento koncept by také dovolil bojovat proti kulturní unifikaci, resp. nivelizaci Země prostřednictvím globálního šíření identických výrobních postupů a konzumních zvyklostí tím, že by se každému „velkoprostoru“ (především ve třetím světě) vrátila jeho osobitost a jeho hospodářská samostatnost.

Na energeticko-politické úrovni (a následně v oblasti ochrany životního prostředí) by prostorově orientovaná autarkie dovolila plně využít zdroje každého velkoprostoru a vymanit se z (dnes dominující) „jen ropné“ logiky. Stejně tak se idea autarkie musí rozšířit i na kulturu, a to na základě politických rozhodnutí, která by

především v audiovizuálním sektoru zajistila závaznost „specifické cesty“ evropské kultury. To je ostatně přesně to, co pro sebe naprosto samozřejmě praktikují USA, aniž by to ovšem řekly otevřeně.
Je pravda, že velkoprostorová autarkie jak byla výše popsána by pro Spojené státy byla noční můrou, právě tak jako vznik Evrosibiře. Protože především v oblasti přírodního bohatství (ropa, zemní plyn atd.) by Evrosibiř byla dokonale samostatná, tedy soběstačná, nestála by pod tlakem, že musí ze zbytku světa dovážet potřebné zboží nebo produkty. Globální volný obchod a koncept „světové ekonomiky“ naopak hospodářství oslabují, poškozují nejhůře evropské zájmy a nemohou dlouhodobě přetrvat. Koncept velkoprostorové autarkie je proto společně s „hospodářstvím dvou rychlostí“ revoluční odpovědí na rýsující se katastrofu, které *one world* globalizace kráčí slepě vstříc.

BIOPOLITIKA

EUGENIKA

Zohlednění biologických a populačněpolitických zákonitostí v politických projektech.

Jestliže je biopolitika[17] v dnešní Evropě zavržena, tak proto, že implicitně usiluje o **biologickou kontinuitu národa v dějinách**, místo aby se omezovala jen na „veřejné zdraví“ obyvatelstva. Biopolitika je tedy maximálně politicky nekorektní, neboť je to **dlouhodobé programování a kvalitativní zlepšování biologických dispozic lidské skupiny.** Staví na poznání získaném zkušeností, že biologické zdraví a kvalita národa jsou základem jeho přežití a kolektivní rovnováhy.
Biopolitika zahrnuje (dnes totálně zanedbávanou) rodinnou a populační politiku, omezování cizích imigračních proudů (které ničí biologicko-antropologický substrát národa), zdravotnictví a eugeniku, tzn. zlepšování a zhodnocování genetického potenciálu. V současnosti praktikují aktivní biopolitiku mj. Čína a Indie.
Biopolitika bude bezpochyby muset využít rozsáhlých vědecko-technických možností (genové technologie), zejména k životně důležitému účelu vyrovnání poklesu počtu obyvatel v Evropě. Jejich realizací budou nepochybně nadhozeny závažné problémy a otázky, z nedostatku „přirozených“ řešení se však asi musejí riskovat.
Politická vůle zde bude tázána mnohem víc než podřízení se „etice“. Věda a technika dávají k dispozici prostředek, politika rozhoduje. Pro Evropany v každém případě platí: naléhavost budoucí biopolitiky je dána především ve dvou oblastech – **oživení vlastní porodnosti a obrácení etnických kolonizačních proudů.**

[17] Viz také Lev Borský, *Základy biopolitiky: vůdcové lidstva a jeho svůdci*. Praha 1935. Zdaleka ne jen *pro forma*.

CIZÍ | CIZORODÝ „alogenní“

KOLONIZACE | XENOFILIE

Vše, co je uvnitř určitého obyvatelstva kulturně a biologicky jiné, tzn. cizího původu.

Dnes by se mělo hovořit spíš o „alogenních“, resp. „jiných“ než o „gastarbeiterech“, „migrantech“ nebo „cizincích“, protože tito lidé se nyní většinou rodí v Evropě, aniž jsou etnicky Evropany a díky *ius soli* (územnímu právu) se dokonce mohou stát občany evropské země. Od antiky – a již Xenofón, Thúkýdidés i Aristoteles před tím varovali – je každý národ, který u sebe přijímá vysoké procento cizinců zasvěcen zkáze, neboť nově příchozí stále více nahrazují domácí a mají tendenci je vytlačovat nebo kulturně i fyzicky eliminovat. V některých francouzských regionech je tento proces již v plném proudu. Pojem „alogenní“ již nesmí být v Evropě na prahu 21. století chápán z právního, jazykového nebo nacionálního hlediska: od nynějška musí být za „alogenního“ bezpodmínečně prohlášen každý usedlík neevropského původu, a to ne podle právněpolitických, nýbrž podle etnických kritérií. Belgičan, Ital nebo Rus (evropského původu), který má bydliště ve Francii nebo v Německu, proto alogenní není, není tedy cizinec.
Je proto třeba mít se maximálně na pozoru: po určitém čase se každý odcizený, tzn. cizinci zaplavený národ, stává na své vlastní půdě menšinou, cizím ve vlastní zemi! To je logika a konečné stádium kolonizace, kterou nyní prožíváme. Cizí po určité době zdomácní.

DĚDICTVÍ

HEREDITA | HISTORIE | ZAKOŘENĚNÍ

Celek schopností a kulturních charakteristik, které jsou během generací dále předávány, a které identitě národa dávají formu a obsah.

Dědictví je biologicko-antropologické a kulturní povahy. Zahrnuje dvojitý imperativ krve a kvalit. Není-li už toto dědictví v národě, v umění, v kultuře, v řemesle nebo ve vědecko-technické oblasti dále předáváno, tak kolektivní paměť národa s absolutní jistotou umírá a národ jako takový mizí **etnocidou.**
Dnes jsou Evropané, s Francouzi a Němci v čele, vystaveni trojímu existenčnímu ohrožení svého tradičního dědictví:

Zaprvé: erozí kulturního a historického uvědomění, kterému dokonce napomáhá škola.
Zadruhé: zaplavením evropského kulturního dědictví a jeho tvůrčích sil západní americkou masovou kulturou a perverzními formami (převážně afrického ražení) neoprimitivismu (Céline to věštecky nazval *„kulturou bušbubnů“).*
Zatřetí: přímými útoky na biologickou substanci jako jsou míšení, pokles porodnosti a soustavná imigrace mas cizorodých národů, které se v Evropě usazují.

Další přenos biologického a kulturního dědictví je však bezpodmínečným předpokladem historické kontinuity evropských a všech ostatních národů. Jestliže si totiž už nepředávají nic vlastního, prakticky už neexistují. Národ bez dědictví je odcizený národ. **Půjdou-li tak věci dál, potom budou Evropané znekulturněni mnohem víc než národy třetího světa, které kdysi objevili a kolonizovali**.
Paradox spočívá jen v tom, že biologické dědictví nemůže snést hluboko sahající deformace, aniž by neutrpělo těžké škody, zatímco kulturní dědictví se ve svém přenosu v dějinách evropských národů neustále měnilo, nikdy tu tedy nebylo „hotové". Kulturní dědictví je stále v pohybu, podobně jako plameny, které zůstávají stále tytéž, i když se palivo, které je živí, neustále mění.
Hlavní věc je, aby vedle biologické integrity vždy existovalo „tvrdé jádro", tzn. základní hodnoty, které neustále živí a udržuje historické vědomí.

DĚDIČNOST „heredita"

GERMEN | RASA A RASISMUS | MÍŠENÍ

Fyzické a psychické znaky biologické povahy, které jsou vrozené a proto dědičné (zděděné).

Heredita je součet dispozic, které existují nejen v jednotlivém člověku nebo v jeho rodině, ale i v národě. Neboť i národy vykazují dědičně podmíněné schopnosti, které se ne vždy jasně projevují, nebo se jim mechanicky nenaslouchá, které jsou však zřetelně znatelné, i když mnohdy jen mlhavě prosvítají.
Přesvědčení, že by existovalo něco jako kolektivní dědičnost dnes dominující ideologie odmítá. Podle ní se identita nedědí, nýbrž zprostředkovaně dostává. Tak zní, stručně shrnuto, ideologické ospravedlnění integrační nebo asimilační politiky.
Jinak řečeno: podle toho by se jakákoli libovolná lidská skupina mohla přizpůsobit jakékoli libovolné kultuře. Etnopsychologie (neboli nauka o psychice národů), dnes tabuizovaná věda, naproti tomu nezpochybnitelně dokazuje, že chování etnik a národů závisí zčásti na genetických kolektivních dispozicích: dva národy přivedené do stejné situace nereagují identicky. Národy, které nebyly přírodou zvýhodněny, si mohou vést v každém případě lépe než národy s výhodnějšími přírodními podmínkami.
Např. Holanďané, kteří musejí žít za daleko obtížnějších okolních podmínek, a kteří nedisponují žádným pozoruhodným nerostným bohatstvím, si vedou mnohem lépe než africké obyvatelstvo, které žije v přírodních poměrech mnohem příznivějších.
Musíme skoncovat s behavioristickým dogmatem marxistického ražení, podle něhož lze výkonnostní a vývojové rozdíly mezi národy a kulturami vysvětlit výlučně dějinnými zvraty, výrobními vztahy nebo „vykořisťováním" jednoho druhým. Tyto rozdíly mají spíše atavistické důvody, vztahují se k rozdílným kolek-

tivním dědičnostem, které jsou z největší části vrozené.
Ale dědičnost není všechno. Nebo správněji, může se postarat o překvapení: uvnitř národa se totiž mohou šířit degenerační tendence. Vysvětlují pád velkých kultur. Např. první světová válka (1914-1918) hluboce oslabila genetické jádro evropských elit, přirozených aristokracií. Odtud snad mizení charakteru, z něhož pramení *virtus*, které je dnes všude patrné. Taktéž zhoubné ideologie mohou lidskou skupinu připravit o všechnu tvořivost a sílu k odporu. Žádný národ se např. nesmí cítit dědičně nadřazený jinému, leda během časově omezeného intervalu.
Historie není nic jiného než poměr sil, boj o přežití. Jestliže se dnes Evropané podrobují imigrační kolonizaci jižními národy, které kdysi ovládali, jestliže strpí všelijaká ponížení, pak v prvé řadě z vnitřní slabosti. Dědičnost a na ní spočívající skutečné nebo domnělé výsady nejsou věčně zaručeným statkem, trvalým majetkem. Všem komplexům nadřazenosti je třeba nedůvěřovat. Dědictví se sice dědí, ale také musí být bráněno a dobýváno nové! Každý národ může na základě vlastní viny vidět mizet dědičné vlohy {dispozice}, kdysi základ jeho síly, jestliže se už v kultuře neobnovují. Anebo nastupuje negativní výběr, který tyto vlohy vymaže z genotypu úplně.
Nakonec je nutno zdůraznit – a to je opět poznámka, která je v dnešní Evropě *tabu*, ne však v ostatním světě, kde platí za úplně normální – že míšení krve je pro dědičnost národa a pokračování jeho kultury už záhy, zejména ale dlouhodobě, smrtelným jedem. Skrývá se v tom samozřejmě i dialektika vrozeného a nabytého, ta je ale historií všeho živoucího.
Neboť další přenos tradice a tím kontinuita kultury jsou nemožné bez existence a zachování **biologického jádra** většiny, „původního národa“, jak to ukazuje příklad Římanů.[18] Spisovatel André Lama výstižně dokázal, že pád římské říše byl významně spojen s odcizením původního římského obyvatelstva masami migrantů z celého světa.

DEKADENCE „zánik . rozklad“

EFEMINACE | INTELEKTUALISMUS | PRIMITIVISMUS

Vysílení národa nebo kultury z endogenních příčin, přičemž identita a kreativita tohoto národa či kultury pozvolna mizí a zaniká.

Příčiny dekadence byly v dějinách odjakživa stejné; přemrštěný individualismus a honba za štěstím, ochabnutí tradic, sociální egoismus, efeminace, degradace heroických hodnot, rozmáhající se intelektualismus elit, rozklad národní výchovy, odcizení nebo zanedbávání vnitřního života a posvátna atd.
Často se ale objevují i jiné důvody: přeměna etnicko-biologického substrátu, degenerace přirozených aristokracií, ztráta historické paměti, eroze základních hodnot. Dekadence vzniká, když ochabuje starost o historickou kontinuitu národní

[18] Římané byli původně rovněž potomky různých převážně indoevropských kmenů.

pospolitosti, když se uvnitř společenství uvolňují soudržné a původní vazby.
Úhrnem lze konstatovat, že se v dekadenci sjednocují zdánlivě protikladné symptomy: přemíra psychologizace u elit, které se stále více vzdalují realitě, a sklouzávání mas do primitivismu (*panem et circenses* - chléb a hry).
Dnešní Evropa je v takové situaci. **Dekadence jako taková není většinou vůbec rozpoznatelná, současníky je dokonce popírána**. Ti, kteří ji ostře kritizují, jsou ostrakizováni jako pesimisté, proroci zániku, kazisvěti, neboť doby úpadku se rády zdobí maskou pokrokovosti a úspěchu. Takové postoje však nejsou ničím jiným než marným zaklínáním reality: člověk tiší mrtvolné příznaky, aby se upokojil.
Žádná dekadence by ovšem neměla být pokládána za nevratnou. Spíše je třeba rozvíjet Nietzscheho *tragický optimismus*.

DEMOKRACIE „demokratismus . organická demokracie“

ARISTOKRACIE | MERITOKRACIE | POPULISMUS | VUDČÍ OSOBNOST

Politický systém, v němž má národ moc a vládne prostřednictvím zvolených zástupců.

Demokracie (zrozená v Aténách) znamená v řečtině etymologicky „vládu démů“. *Demos* je správní jednotka, do níž mohli být voleni a vybíráni jen příslušníci „dému“, sboru svobodných občanů, s výjimkou „meteků“ (metoikoi=cizinci). Demokracie se staví proti všem různým formám tyranie nebo oligokracie (doslova: „vláda menšiny“). Demokracie je původní složkou evropských tradic, ať helénské, germánské, skandinávské nebo keltské {i slovanské}. Orientální politické systémy se naproti tomu vyznačují despotickými rysy.
Demokracie opět přišla na scénu s osvícenstvím 18. století, byla však dalekosáhle zneužita, nejen v tzv. komunistických „lidových demokraciích“ (kde byla jen pláštíkem tyranie), ale také v dnešních demokraciích západních, které zase představují celé univerzum mezinárodního práva. ***Demokratismus* se totiž stal globálním dogmatem. Fakticky je ale jen zástěrkou pseudodemokracie, v níž se na zájem národa nebere ohled. Západní demokracie jsou ve skutečnosti oligokracie.**
Dnes obvyklé tlachy o demokracii, které se všude omílají až do omrzení, zakrývají radikální odklon od řecko-germánské demokratické tradice.
Nuže, jaké zásadní kritice by měl člověk západní, a především francouzskou a německou demokracii podrobit?
Nejprve se tyto demokracie staly kdysi **plutokraciemi** (doslova: „vláda bohatých“), kde je přístup k moci a k jejímu výkonu podmíněn penězi. Za druhé je ovládá politická třída, která se ustálila jako kariéristická, dalekosáhle korumpovaná kasta. Za třetí reálná moc již naprosto nepatří tzv. lidovým zástupcům, ale technokraciím, které se dostaly mimo kontrolu (a to na nacionální i evropské úrovni), finančním a ekonomickým *nositelům rozhodnutí*, lobbistům nebo kastov-

nictvím formovaným odborům, které beztak často „zastupují" jen menšinu. Národ takto již není pánem svého osudu. Zakuklený totalitarismus se rozšířil: pod záminkou pluralismu **tvoří pravice a levice vpravdě jednotnou stranu, oficiální ústavněprávní blok,** v němž jsou přípustné jen politicky korektní platformy, tzn. programy, které vyhovují dominující oligarchii a ideologii.

Demokratismus je přitom o to perverznější a totalitárnější, když systém skutečnou demokracii vylučuje. Nejpozději od okamžiku, v němž národ vyjadřuje – nebo by mohl vyjádřit – údajně nebezpečné nebo „morálně opovrženíhodné" ideje či názory systém skutečné demokracii zabraňuje. **Demokratismus se tedy zcela zjevně proviňuje proti demokratickým principům a opovažuje se skutečnou demokracii vinit z *„populismu",*** slova, které má být pohrdavé, a přece právě vyjadřuje blízkost národu (čímž je zároveň zřejmé, co si politika a média o „národě", o „volbách" atd. myslí).

Odmítání referenda o trestu smrti nebo o přistěhovalectví, neustálé útoky proti přímé demokracii ve švýcarských kantonech (naturalizace cizinců jsou tam předkládány národu), démonizování a před lety provedené naprosto protiprávní vyloučení Rakouska z EU[19] po účasti FPÖ Jörga Haidera (který byl národem demokraticky zvolen, na němž však ulpělo *menetekel* „pravicového extremisty") ve vládě, kriminalizující podezření z nelegálnosti ležící na všech „nacionalistických" stranách v celé Evropě, které však mají legální a demokratické oprávnění, lhostejnost vládnoucích vůči imigračním proudům, které domácí obyvatelstvo neschvaluje, otevřeně projevované pohrdání voláním po jistotě, které vychází od střední vrstvy – tento sled příkladů, v němž by se dalo ještě dlouho pokračovat ukazuje zcela jasně, že dominující ideologie **není demokratická, nýbrž demokratistická.** Demokracie se podporuje slovy, ale ne činy. V mrtvém komunismu i v západním demokratismu je demokracie akceptována, jen když zůstává hrou stínů.

V západní Evropě fakticky žádná demokracie neexistuje, o čemž svědčí už sama skutečnost, že *vládnoucí* očividně napomáhají kolonizaci našeho kontinentu masami národů třetího světa a islámem, zatímco domácí národy takovou kolonizaci většinou odmítají; tak jako tak se jich na názor nikdy neptali. **Devastace národa, jeho „etnocida", je tedy současnou pseudodemokracií naprogramovaná.** Projevuje se dokonce jako ryzí antidemokracie, protože ničí, co by vlastně měla chránit. Národ nebo jeho zástupci jsou ostatně vždy tázáni jen **v podružných, nedůležitých otázkách**: tedy ohledně legalizace homosexuálních partnerství, podílu žen v politických stranách, ohledně 35 hodinového pracovního týdnu a podobně. Důležitá rozhodnutí padají jinde. Přitom je např. ústavní rada ve Francii symbolem antidemokratické instituce: „areopag" jmenovaných (nevolených!) „osobností" tam cenzuruje zákony, které byly vydány lidovými zástupci, a to ne na základě ústavněprávních principů, nýbrž jedině z ideologických úvah.

Má tedy být člověk proti demokracii? V žádném případě: spíše je třeba se upama-

[19] Došlo „jen" na diplomatické sankce ze strany zemí EU, k nimž se připojila i Česká republika: Rakousko bylo vyřazeno ze zemí, kde se mohou konat unijní konference (2001).

tovat na evropské zdroje **organické demokracie**. A tato organická demokracie, která má původ v politické filozofii řecké antiky, je dosažitelná teprve **v homogenním národě.**

Koncept „volebního práva cizinců“ odporuje pojmům národa a demokracie. Účast všech na moci, a tedy na veřejném rozhodování, které se (do)týká každého, je možná jen v rámci skupiny lidí, jejíž příslušníci sdílejí tytéž hodnoty, tutéž paměť a tutéž kulturu. **Multirasová, multikonfesijní společnost naprosto nemůže být demokratická**, protože v ní neexistuje, a existovat nemůže, společný referenční bod. Taková společnost vede nutně k represi a kastovnímu systému. Organická demokracie musí vedle homogenity zahrnovat **aristokratický princip**, jinými slovy: elita nejlepších jako vůdci.

Organická demokracie tedy předpokládá meritokracii, tzn. výběr na základě přínosu, ne plutokracii, jak je tomu dnes. Je také třeba si uvědomit, že forma režimu není tak důležitá; vždyť např. protiklad mezi dědičnou monarchií a republikou je spíše sporem o slova. Existence dědičného krále, královské rodiny, sice vůli národa jistou kontinuitu, ochrannou moc, historicko-duchovní perspektivu zaručuje, mimo to však rozhoduje sama historie a „panovnická rodina“ není bezpodmínečně premisou duchovní a historické kontinuity národa.

Organická demokracie není v žádném případě egalitářská. Potřebuje vůdčí osobnosti. Ty ale musí sloužit národu, ne sobě samým. V orientálních tradicích, které dnes zamořují naše myšlení, slouží vládnoucí elity sobě, své pýše, svým prebendám. V autentické evropské tradici jsou naproti tomu vůdci, králové, císařové, elity **nezištné**, tzn., že slouží svému národu, jehož jsou jen jedním orgánem, přesně jako je mozek částí těla – proto pojem „organický“.

Organická demokracie nehájí jen bezprostřední zájmy „obyvatelstva“, nýbrž musí mít na zřeteli dějinný osud národa a dbát proto o jeho paměť i vývoj příštích generací, včetně imperativu suverenity a nezávislosti a také zvěčnění kolektivní, biologicko-kulturní identity.

Souhrnně lze říci, že organická demokracie je založena na následujících pojmech, které jsou zdánlivě protikladné, ve skutečnosti se však vzájemně doplňují: **princip etnické homogenity, princip priority vůle národa, princip aristokratického výběru (meritokracie), princip dějinného osudu.**

DISCIPLÍNA „kázeň . výchova“

ŘÁD | OSOBNOST

Konstruktivní výcvik a přizpůsobování lidského chování trestem, odměnou a opakováním.

Disciplína je základem každé výchovy a každé kultury. Takzvané „pedagogické“ teorie obhajující školu bez disciplíny vedou k **přerušení předávání vědomostí**, které je dnes všude patrné. Víra v „možnost sebekázně u všech“ je fatálně nesprávným výkladem aristokratického individualismu. Jen opravdu silné osobnosti

jsou jí schopny, ne však průměrný člověk. Ale rovnostářská ideologie, proti všemu rozumu i pozorování, nechce kvalitativní rozdíl mezi „lidskými osobnostmi“, které jsou schopny sebekázně a masou ostatních připustit.

Odmítnutí řádné, všeobecně platné disciplíny nevyhnutelně vede k nejhoršímu útlaku: k zákonu džungle. Ideologie egalitarismu ztotožňuje řád a disciplínu s jejich přeháněním, tzn. s despotismem a diktaturou. Oproti tomu je nutno konstatovat, že **svoboda a spravedlnost předpokládají přísnou sociální disciplínu**. Antropolog Arnold Gehlen a etolog Konrad Lorenz dokázali, že člověk je biologicky *kulturní bytost*, tzn. *bytost kultivovaná (tj. vychovávaná).* Z tohoto hlediska je demaskující, že právě samozvaní protagonisté „svobody“ (ve skutečnosti: nevázané, bezuzdné zvůle) oněch společností, v nichž vládne disciplína, útočí s licoměrným posláním na svobodu a státoprávnost, zatímco jimi favorizovaný společenskopolitický model přece prokazatelně jakoukoli svobodu, právo a sociální spravedlnost ničí. Výsledek těchto teorií lze dnes již pozorovat každodenně: bezbřehá kriminalita, růst nejistoty, rozklad demokratické školy a rovnosti šancí, chorobná tolerance vůči těžké i drobné kriminalitě a také různým mafiím, uznání zvláštních práv pro vlivné nebo násilnické skupiny atd. – to vše pochopitelně na účet *jistoty* občana.

Proto je evidentní, že **společnost, která odmítá moc zákona a řád, tzn. kolektivní disciplínu, se dočká tyranie, tedy naprosté ztráty veřejných svobod.**

Zjevný švindl dominující ideologie spočívá v tom, když lidem nalhává, že nedostatek sociální disciplíny prý zaručuje veřejné svobody a chrání před strašidlem „policejního státu“. Nic není nesprávnější, přesně opak je pravdou: **ideologie bezuzdnosti je líhní despotismu**. A ještě něco: nejhorším podvodem liberalismu bylo, že zaměnil **nedisciplinovanost se svobodou, avšak tu napřed s anarchií.**

Lze dodat, že současné společenské systémy, které se vydávají za „antidisciplinární“ mají daleko k tomu, aby neznaly ani represe ani podprahový totalitarismus, právě naopak. Represe jen změnila svoji povahu a objekt: nejtvrději zákon zasahuje finančně a daňově „transparentní“ občany, zatímco se šíří zóny, které již byly zásahu práva zbaveny,[20] a současně stále vzrůstá tolerance k nezákonným, často chorobným úchylkám a „jinakostem“, a také k násilné kriminalitě všeho druhu. Věrně podle logiky ideové policie jsou více než kdy jindy trestány „rasistické“ (totiž: identitní) nebo i homofobní (averze k homosexualitě) projevy, zatímco současně se dekriminalizují omamné látky, trpí se vysoké kvóty městské kriminality, porušování laicizace státu islámem a teroristům, pokusům o puč bezvýznamných odborů, vydírání autonomními gangy se zbaběle ustupuje.

Takové příznaky charakterizují smrtelně nemocnou společnost s principiálně **se-**

[20] Franc. „zones de non-droit“ (doslova: zóny bez práva). Tak se nazývají části francouzského území, ve kterých již francouzské právo *de facto* neplatí, protože alogenní obyvatelé těchto zón nedbají zákonů hostitelské země a uznávají jen jiný právní řád (muslimský, animistický, atd.). Strážci *pořádku* západních demokracií, ba dokonce hasiči se samozřejmě už dávno do takových oblastí neodvažují, leda pod silným „ochranným doprovodem“.

bevražednými hodnotovými představami, kde je potlačováno nebo cenzurováno vše životu pozitivní, a vše, co je sociálně a biologicky patogenní, resp. **patologické**, je nejprve dovoleno, potom chráněno a nakonec podporováno.

DLOUHOVĚKÝ NÁROD | POMÍJIVÝ NÁROD

HISTORIE

Národ, který chce a může přetrvávat/pokračovat v dějinách, a tak zajišťuje svůj biologický vývoj a kontinuitu své kultury.

Tento pojem razil filozof Raymond Ruyer. Arabové, Číňané, Židé, Indové i jiní jsou jeho příkladem. Dnešní Evropané, těžce otřesení západní civilizací, kterou – tragicky – sami vytvořili, a která se nyní jako bumerang obrací proti svým tvůrcům, se vnímají už jen jako **národy pomíjivé**. Pomíjivý národ se nestará ani o své předky, ani o své potomky. Jeho tradice ho už nezajímá, kulturní dědictví a budoucnost ještě méně. Žije ponořen do kultu bezprostřední současnosti, v honbě za individuálním „malým štěstím“ a strachuje se o „nabyté výhody“.
Menší národy většinou hynou demografickou, vojenskou nebo technologickou slabostí. Velké národy mizí v propadlišti dějin, hasne-li vnitřní plamen, protože chybí vůle k sebeprosazení, i když jejich kultura je zdánlivě silná. Tento osud postihl Inky, Aztéky, Egypťany a mnoho jiných. Dlouhověký národ vykazuje následující kvality: demografickou sílu, výrazné uvědomění příslušející organicky rostlému národu, sounáležitost mezi jeho příslušníky, existenci obecně sdíleného duchovního ideálu.
Dlouhověký národ má biologické kořeny, společné dějiny, společnou paměť, představu o božském a koncepci života i kultury.
To všechno nám západní civilizace neposkytuje, protože délka jejího rozhledu nepřesahuje pět let. To vše je ale třeba obnovit, resp. nově vybudovat.

DOMESTIKACE „zkrocení“

EFEMINACE | MALOMĚŠŤÁCTVÍ

Podřízení myšlení a chování ideologickému, resp. společenskému systému provázené ztrátou vůle a schopnosti svobodného úsudku, charakteristické fyzickou závislostí na materiální sféře.

Tyto projevy popisují situaci domácích zvířat, která nejsou schopna samostatně existovat, a jejich život naprosto závisí na člověku. Podle etologů je člověk zvíře, které se „samo zkrotilo“, protože jeho chování je mnohem více podmíněno kulturním rámcem než vrozenými pudy. Zde je však pojem „domestikace“ či „zkrocení“ použit v jiném smyslu. **Má charakterizovat stav pasivity a závislosti západního člověka na systému, proti kterému se nevzpírá, i když mu škodí.**
Příznaků pro to existuje dost: otevřenost vůči všemožnému ideologickému ovliv-

ňování (v médiích, ve škole, v zaměstnání atd.), závislost na konzumně orientovaném životním stylu, ztráta schopnosti svobodného úsudku vzhledem k masivnímu propagandistickému přisuzování vin,[21] zakrnění vnitřního života (ve prospěch primitivních mediálních světů a událostí) atd.

Domestikovaný člověk se nebouří, je konformní a také tak myslí, nikdy neodporuje, i když se prezentuje jako emancipovaný nebo „pravý originál". Ze sociálního konformismu a ze strachu, že se znelíbí, následuje slepě všechny předpojaté názory, které jsou mu vtloukány do hlavy. Sice pozoruje všeobecnou katastrofu, kterou způsobuje kolonizační osídlování, vzbouřit se ale neodvažuje a svoji spásu hledá v úniku. Je věčnou *obětí módy*. Za žádných okolností se nechce cítit „jinak", nezávisle, neboť to by znamenalo jeho „vyloučení" (velký postrach dneška!).

Systém mu denně hodí jeho žrádlo, jeho minimální obživu, jeho finanční krmivo. Za to se zříká kritického ducha. Domestikovaný člověk nemá ani revoluční cit, ani dějinné vize. Lpí pevně na strukturách společnosti, která ho ovlivňuje a řídí. Od shora až k dolnímu konci společenské hierarchie je typem člověka **neschopného samostatnosti, ideálem občana neototalitní éry, moderní postavou otroka.**

Paradoxem domestikovaného člověka je, že se mu namlouvá, že prý je „osobnost". Individualismus a nombrilismus jsou opravdu jeho jedinou vyhlídkou, podobnou praseti v chovné baterii, které se ve svém bednění samo vykrmuje. **Individualismus domestikovaného člověka není ve skutečnosti nic jiného než porobení morálkou ovčího stáda.**

Kolik duchaplných intelektuálů, umělců, filozofů, ať nalevo či napravo, je domestikovaných, tzn., že byli sterilizováni dominující ideologií, z obavy z „vyloučení" (a ze strachu, že se jí znelíbí) – stojí v pozoru a promarňují svůj talent, stali se v pravém slova smyslu *hlídacími psy s náhubky!* Strašlivá daň, kterou zaplatili je sebezapření a obětování svého talentu.

Naneštěstí dnes tento typ člověka tvoří většinu našich současníků. Dojde-li však k vážné krizi nebo ke krachu tohoto systému (což není sice jisté, ale naprosto možné), zhyne tento lidský typ bídně s ním. Člověk by měl mimo to spoléhat vždy jen na menšiny a ty jsou v každé společnosti **ne**domestikovatelné.

Eventuálně je také nutno – žel – počítat s **pseudobojovníky, kteří jsou obětí domestikace.** „Kladou odpor", ale jen v privátní sféře, slovy, za nimiž nenásleduje čin. Jsou již manipulováni systémem, domestikováni. Smíří se se vším, jen když budou dál u žlabu, tzn. saturováni v každém ohledu.

Tito lidé přesto nejsou důležití. Viz La Fontainova bajka *Pes a vlk,* dosud nejostřejší satira na domestikaci.

[21] Teorie „zlého bílého muže", propagace gynekokracie apod.

DVOURYCHLOSTNÍ HOSPODÁŘSTVÍ

Možná forma budoucího světového hospodářství na základě dvou odlišných modelů; jeden by měl neotradiční, neprůmyslovou podobu, druhý by si podržel znaky současné vědecko-technicky orientované ekonomiky.

Jen dvourychlostní světový hospodářský systém by byl schopen zachovat ekosystém a odvrátit (již hlásící se) globální ekologickou katastrofu (v neposlední řadě na pozadí razantní industrializace Asie). Dnes však nemá žádnou šanci být plynule zaveden do praxe, protože odporuje svatosvatému dogmatu „růstu". **Revoluční alternativa „dvourychlostního hospodářství" likvidující starý systém nám proto zřejmě bude vnucena teprve blížící se ekonomickou a ekologickou katastrofou, která s velkou pravděpodobností vypukne v průběhu 21. století.**
Princip „dvourychlostního hospodářství" je založen na tom, že se většina lidstva opět vrátí k potravinářské výrobě s nízkými energetickými náklady. Technověda by dál existovala jen ve vymezených zónách. Oba hospodářské modely by v každém případě mohly koexistovat i uvnitř jedné země. Za současných okolností je takový model samozřejmě nemyslitelný, je to „tip", paradigma, spočívající na hypotéze střednědobé neživotaschopnosti dnešní světové ekonomiky, která se při obrovské krizi brzy zhroutí.[22]

EFEMINACE

ETNOMASOCHISMUS | HOMOFILIE | XENOFILIE

Zeslabení hodnot mužnosti a odvahy ve prospěch hodnot ženských, kultu homosexuálů, cizinců a humanitářského blouznění.

Dominující ideologie v západních zemích způsobuje efeminaci, **kastraci evropského muže, které cizorodí kolonizátoři zvaní „migranti" nepodléhají.** Dnešní kult homosexuálů a feministická vlna – nesprávně chápané – ženské „emancipace", ideologicky motivované odmítání rodin s hodně dětmi ve prospěch nestabilních párů, pokles porodnosti, mediálně působivé nadhodnocení Afričanů (černých vůbec) nebo Arabů, nepřetržitá glorifikace míšení, averze vůči osvědčení se v boji, nenávist k jakékoli estetice vyzařující sílu a moc, všude pozorovatelná zbabělost a lhostejnost, to jsou některé charakteristické znaky efeminace.
Evropané tísněni islámem, který význam prosazující se, ba vítězící mužnosti staví nade vše, jsou morálně odzbrojeni a blokováni. Neboť celý světový názor dnešní společnosti, lhostejno zda je propagován zákonodárci, biskupy nebo médii, pracuje na tom, aby pojem mužnosti zatížil skvrnou viny. Mužnost se prý rovná „fašistoidnímu násilí". Efeminace, „nechtít být muž", naopak platí za symbol zvláštní civility, rafinované morálky, decentní reprezentativnosti. Ve společnosti, která

[22] Podrobné rozvedení principů „dvourychlostního hospodářství" obsahuje Fayeho kniha *L´Archéofuturisme* z roku 1998. Nedávno vyšel její anglický překlad.

jinak sklouzává k primitivismu a násilí všeho druhu, to přece působí velice zajímavě.
Efeminace, kterou lze také vysvětlit narcistickým individualismem a mizením smyslu pro pospolitost, omezuje a ochromuje jakoukoli reakci proti provokacím migrantů, kteří kolonizují Evropu a proti stranám, které jim pomáhají. Vysvětluje také neslýchanou shovívavost trestních opatření proti etnické kriminalitě, absolutní nedostatek etnické solidarity mezi Evropany vůči cizincům a jejich přímo chorobný „strach“ z nich.
Pojem „mužnosti“ přitom v žádném případě nesmí být zaměňován s „machismem“, natož pak s pošetilým nárokem na „mužská privilegia“ ve společnosti. Svým chováním se totiž mnohé ženy osvědčují jako daleko „mužnější“ než mnozí muži. Mužnost národa je ale předpokladem jeho kontinuity v dějinách.

EKOLOGIE | EKOLOGISMUS „ekologický produktivismus“

DVOURYCHLOSTNÍ HOSPODÁŘSTVÍ | KONVERGENCE KATASTROF | ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

Ekologie je věda o přirozeném životním prostředí a úsilí zachovat jej v zájmu lidských společností. Ekologismus je politická doktrína, která ekologii, resp. ochranu životního prostředí zneužívá jako důvod a záminku ke sledování zcela jiných cílů.

Slovo pochází z řeckého *oïkos* (dům, domácnost). Ekologický imperativ je zásadně důležitý, ani ne tak abychom zachránili modrou planetu (*Gaïa* má před sebou ještě čtyři miliardy let a zažila již mnohé), jako spíš proto, abychom zabránili, že se lidský druh sám zničí nadměrným znečišťováním svého životního prostředí, biosféry. Není třeba chránit „přírodu o sobě“ jako neurčitý metafyzický pojem (v nekonečných dálkách vesmíru se příroda člověka nemusí obávat), nýbrž ekumenu našeho druhu. Náš druh se v historickém čase snažil, obzvlášť v evropské kultuře, ovládnout a opanovat jemu blízkou přírodu, tzn. pozemský ekosystém. Avšak dobrý zahradník nedělá, co chce podněcován zpupností a hrabivostí. Výrok *imperat naturam nisi parendo* (přírodě vládneme, leda jí naslouchámе) je dobře znám. Oteplení atmosféry a tím podmíněné přírodní katastrofy podávají dostatečný důkaz, jak nebezpečné je nerespektovat tuto obecně platnou poučku. Neboť **přírodní katastrofy, na počátku 21. století celosvětově prakticky nevyhnutelné, představují jednu z konvergentních linií katastrof,** o nichž je řeč na jiném místě.
Ekologická linie se týká následujících oblastí: oteplování atmosféry, vznikání pouští, ničení lesů, vyčerpání stavů ryb a zemědělských rezerv, nárůstu virových onemocnění, znečištění moří a vodních zdrojů atd., přičemž každá zkáza se samozřejmě přidává k druhé a exponenciálně ji zhoršuje.
Co se ekologismu týče, je to pseudoekologie. Zástěrka, za níž se skrývají pozice trockistického kosmopolitismu. Zelení se např. vzpírají jadernému průmyslu, který je však nejméně nebezpečný a nejekologičtější ze všech energetických zdrojů:

ve Francii stejně jako v Německu hraje jejich politika objektivně do rukou ropné lobby. Hlavním kšeftem zelených je podpora přistěhovalectví a kolonizace Evropy cizími etniky. Jsou to podvodníci z povolání.

Ekologie musí zahrnovat i biopolitiku a také politiku sociální a populační. „Ekologicky orientovaná společnost" hodná toho jména se tedy ve stejné míře musí řídit principy zachování přirozené rovnováhy **a** ochrany etnicko-kulturní homogenity obyvatelstva, které je v tomto životním prostoru (biotopu) doma, i ochranou národního zdraví.

Co dělat, aby ochrana životního prostředí byla slučitelná s nezbytnou péčí o průmyslovou a hospodářskou sílu Evropy? Tak zní základní otázka. Vojenská nezávislost, průmyslová kreativita a dynamika totiž nemohou existovat bez produktivismu. Zelení „fundamentalisté" nevědí, že právě nepřátelství vůči produktivismu – „antiproduktivní" postoj – je výsadou spekulativní finanční třídy, která devalvuje národní práci i plnou zaměstnanost (např. tím, že průmysl přesunuje do zahraničí a přísahá jen na „finanční trhy") a zároveň zvýhodňuje příjemce sociální pomoci a příživníky na účet pracujících a podnikajících. **Může ale existovat produktivismus veskrze ekologický.**

Myslet ekologicky neznamená: „Jak vyrábět méně, aby se méně znečišťovalo?", ale: „Jak lépe vyrábět a přitom méně znečišťovat?" Řešení vyžaduje definitivní rozchod s globálně oslavovaným modelem „růstu" a **návrat k dvourychlostnímu hospodářství, k typicky a r c h e o f u t u r i s t i c k é koncepci.**

Uvést v soulad požadavek ekonomicky silné Evropy s vyšším principem ochrany životního prostředí a přírody je možné, ovšem jen za předpokladu, že politická vůle bude s to prosadit výrobu energie z jádra (nejčistší ze všech energetických zdrojů), postupnou rezignaci na ropnou ekonomiku, dopravu kamionů na vlacích, rozšíření automobilů s elektrickým pohonem, posílení infrastruktury vodních cest i všech ekologických způsobů nákladní dopravy. Zní to utopicky? V dnešním systému, v němž politická vůle chybí, zní odpověď: „Ano, jistě". Naproti tomu v rámci nového revolučního konceptu, který přijde ke slovu „po chaosu", jistě ne.

„Komerčně orientovanou ekonomiku" je třeba nahradit „hospodářstvím síly".

EKONOMISMUS

KOMERČNÍ SPOLEČNOST

Tento pojem označuje redukci sociálních a politických cílů jen na jejich ekonomický rozměr. Takový postoj charakterizuje západní ideologie.

Ekonomismus je důsledek klasických liberálních teorií 17. a 18. století. Posléze zachvátil všechny socialistické proudy marxistického ražení. Podle těchto teorií spočívá těžiště politické činnosti v „ekonomickém rozvoji", tzn. v kvantitativní produkci bez ohledu na kulturní, ekologicko-politická a etnická hlediska. Lidské štěstí je redukováno na dosažení, resp. udržení „životní úrovně" (koupěschopnost,

schopnost spoření atd.). Historie je stavěna na roveň krátkodobému „růstu“ bez ohledu např. k demografickým zákonitostem. Po této stránce lze ostatně konstatovat, že **ekonomismus hospodářskou sílu trvale poškozuje**, neboť nepřihlíží k vnějším faktorům, které ji teprve umožňují, jako jsou např. politická nezávislost, soběstačnost, porodnost atd.
Z ekonomistického úhlu pohledu se lidské dějiny vysvětlují v prvé řadě ekonomickými faktory, které mohou být – za naprostého nerespektovaní kulturních a demografických činitelů – pokládány za „infrastruktury kultur“.

ELITA „elitismus“

ARISTOKRACIE | KOLOBĚH ELIT | MERITOKRACIE | VÝBĚR

Elita je vládnoucí vrstva společnosti. Podle výkladu původu slova „vyvolení“ nebo „vybraní“. Slovo „elitismus“ označuje názor, který doporučuje výběr nejlepších ne na základě původu, nýbrž na základě jejich prokazatelných schopností.

„Elita“ je blízce spřízněna s „aristokracií“ a podobně jako ona je v dnešní společnosti silně degenerovaná. Elity již totiž nevykazují žádné „aristokratické“ znaky, tzn., že už nezahrnují „nejlepší“ a tradiční aristokracie už nenáleží, až na několik chvályhodných výjimek, k elitě v pravém smyslu slova, protože se více či méně vlastní vinou propadla do bezvýznamnosti.
Dnes se „elity“ rekrutují podle kritérií, které s tímto označením nebo charakterem nemají už nic společného. Jsou to: nepotismus, konexe („vitamín B“), příslušnost k nějaké lobby, klice, mafii, sociologické kastě či etnické skupině, nebo jednoduše schopnost dělat peníze (spekulovat). V dnešní společnosti již elity nejsou vyvolené, vybrané, ale rekrutují se podle korporativních nebo komerčních principů.
Toto získávání, resp. doplňování elit přitom už neprobíhá v soutěži nebo podle zásad znamenitosti. Koloběh elit uvázl. Přispívají k tomu dva jevy: zaprvé rovnostářská ideologie a nedostatek disciplíny ve výchově, které již nejlepším v národě neumožňují převzít vedení, protože jsou drceni fantomem „podpory všech“ (přeludem, který prakticky směřuje ke stagnaci sociálně slabších). Zadruhé oficiální odpor dominující ideologie k „elitismu“, meritokracii a především k *výběru* - od roku 1968 téma, které je tabu. Ale život a lidská přirozenost jsou prostě uzpůsobeny tak, že výběr a nerovnost existovaly vždy. Z toho plyne, že vymezování elit, jak se dnes děje, nepostupuje podle biotických zákonů a je proto chybné. Abych to stručně shrnul: odmítnutí elitismu vede ve společnosti k zákonu džungle.

ESTETIKA „smysl pro krásno . krásné“

NEOPRIVITIVISMUS | POLITIČNO

Slovo „estetika“, odvozené z řečtiny, znamená, „co způsobuje hluboký vjem“. Estetika je spjata s pojmy krása, harmonie, dokonalý tvar.

Nyní vládnoucí rovnostářská ideologie si estetiku podprahově oškliví a démonizuje ji. Srovnává ji (ostatně plným právem) s disciplínou a s vůlí k moci, které jsou touto ideologií pochopitelně považovány za „morálně opovrženíhodné“, ba dokonce „fašistické“. **Rovnostářská ideologie, stavící proti estetice etiku, je pokračováním „ikonoklastické“ tradice.**

Ve výtvarných uměních, v architektuře, ve filmu, v literatuře, v divadle, dokonce i v oblékání se systematicky upřednostňuje ošklivé, nedokonalé, nesmyslné, neforemné, nevydařené nebo sentimentálně plačtivé před estetikou, která je vnímána jako „nebezpečná“, protože je synonymní s hrozivým „řádem“.

Od poloviny 20. století se umění podporované vládnoucí ideologií jakékoli estetiky zřeklo. Před harmonií, dokonalostí formy, probuzením a exaltací citu, krásy, se upřednostňuje pojem „konceptuálního umění“, které poskytuje záminku pro manipulování s degenerací, záměrnou ošklivostí a pro břídilství subvencované nejvyššími místy. Abstrakce vládne skoro neomezeně, přesně jako je v intelektuálních kruzích pokládáno za přesvědčivé nic neříkající žvanění a nesrozumitelnost. Pravý estét a umělec je vyobcován a tlačen k propasti, jestliže mu dokonce není vytčena „politická nekorektnost“. Je to smrtelný paradox společnosti, která by chtěla být „morální“ a „humanistická“, která však téměř dokonale propadla ilustraci barbarství, inverzi hodnot a primitivismu.

Pozorovateli se tak nabízí tato triáda: **„současné“ umění, finančně podporované a podpírané systémem, muzeální kult „minulosti“ a komerční subkultura pro všeobecnou spotřebu.**

Současné umění je přímo opakem avantgardy: už téměř století se jeho ubohé hochštaplerství ani trochu nemění. Slučuje se v něm těžkopádný akademismus, jasný podvod, netalentovanost i finanční spekulace. Systém před zdravou estetikou dává přednost jiným, sebeprojekčním hodnotám; ty jsou ovšem ve znamení životní antipatie, pesimismu a sebevraždy: kult chaosu a neforemnosti, chorobné abstrakce, konzervatismu, infantilismu, patologickému kultu fekálií, psychotické pornografie, vzývání nejprimitivnějších výrazových forem, všechno dohromady i zvlášť podporované systémem z peněz daňových poplatníků (už L. F. Céline to prorocky nazval *„kultem bušbubnů“* – viz také „arts premiers“ Jacquese Chiraca, doslova „první umění“, což jsou vlastně primitivní, prvotní umělecké formy z třetího světa). Kontrapunkt k této mentální aberaci, k této stařecké impotenci, degeneraci a zániku dodává (třebaže zabílena třpytivým nátěrem pseudoavantgardy) umělost, křiklavost a vulgarita *glamour* kultury.

Zavržení jakékoli estetiky je pro dominující ideologii nutností prvního řádu. Ví totiž, že estetika je v podstatě aristokratická a nesmiřitelně se staví proti zmasovění {masifikaci} **a podvodu pseudoelit.**

Ve své historické dimenzi musí být ostatně i politično chápáno jako scéna estetična. Neboť „velký politik“ nemá jiný cíl než dát národu v dějinách tvar, formovat ho, a usilovat o kulturu, která by dokázala vytvořit něco *velkého* a zároveň sama něco velkého představuje. Takový způsob pohledu je samozřejmě diametrálně protichůdný dnes běžnému názoru, tomu jde přece jen o degradaci

politična na *management* nebo pseudosociální opatření. Odstraňuje přitom pojem „národního osudu“ a povolání státníka, pracujícího pro svůj národ, nahrazuje kariéristickým politikem.

ETNOCENTRISMUS

NÁRODNÍ (ETNICKÉ/NÁRODNOSTNÍ) UVĚDOMĚNÍ | ZÁPAS

Bojovný duchovní postoj, který je vlastní dlouhověkým národům, přičemž národ k němuž člověk náleží je střed, je nadřazený jiným a jeho etnická identita se musí chránit, aby měla v dějinách kontinuitu.

Zda je etnocentrismus věcně správný nebo ne nehraje roli. Každopádně je to psychologický předpoklad přežití etnika (nebo národa) v dějinách. A to naprosto není doména „intelektuální objektivity“, ale vůle k moci, zápasu a výběru. Scholastické slovíčkaření nad tím, zda „nadřazenost o sobě existuje či ne“ se přitom s tématem dokonale míjí. **Pevné přesvědčení o vlastní převaze a pravdě je pro jednání a úspěch v životním boji absolutně nezbytné.**

Všechny dlouhověké národy, velké či malé, od Číňanů až k Hebrejcům, byly a myslely odjakživa etnocentricky. Zde je však třeba varovat před jakoby „metafyzickým“ nárokem na nadřazenost, protože může působit demoralizačně (podle kréda: *„Budeme tak jako tak vždy nejlepší, nemusíme si tedy dělat žádné starosti“).* Vzpomeňme si na bajku o zajíci a želvě! Historie nám už vícekrát dokázala: národ prodchnutý nespoutanou vůlí, nesený neotřesitelným charakterem, může svou primitivní silou porazit a zotročit obyvatelstvo nebo kulturu snad skvělejší nebo nadanější, ale také příliš sebejistou, příliš samolibou nebo takovou, která prostě propadla dekadenci. Tak se vedlo všem národům, které se od 7. do 11. století nechaly překvapit náporem muslimských beduínů. A tak se také děje dnes, protože nám hrozí utonutí v záplavě kulturně cizích etnik.

Evropané byli mocní, dokud byli a mysleli naivně „etnocentricky“. Jakmile však začali uvažovat o „hodnotě ostatních“ nastal jejich úpadek.

Obdobně je nynější výkonnost USA založena na přesvědčení, že americký model má „převahu“ (zda je toto přesvědčení oprávněné nebo ne při tom nehraje roli). **Dějiny jsou totiž především doménou subjektivity, nadto jsou bojištěm subjektivit.**

Proto musí být zcela jasně řečeno: etnocentrismus Evropanů doufejme, že brzy oživený, by dozajista nebyl budován na písku. Neboť co evropská kultura (spolu se svou ztracenou dcerou z Ameriky) ve všech oblastech lidstvu a světu přinesla, zdaleka překonává přínos ostatních národů. Měli bychom se však vyvarovat odpočívání na vavřínech. V globálním zápase si nikdo nemůže být jist, že „zvítězil“ jednou provždy. Každopádně vytrvají jen kultury, které kultivují **vnitřní hrdost**, vyhraněný pocit, že jsou nenahraditelné a mají pevnou vůli *„k identitě a kontinuitě“*.

ETNOKRACIE

BIOPOLITIKA | EUGENIKA | GENOPOLITIKA | ORGANICKÁ DEMOKRACIE

Etnokracie (z řeckého „ethnos“=národ a „kratos“=moc) se odvolává na politický systém, který pro vykonávání politické vůle národa nezbytně předpokládá jeho homogenitu. Etnokracie proto odvozuje všechny s ní spojená politická práva a povinnosti občanek a občanů právě z těchto etnických kritérií.

Etnokracie se zakládá na zachování odlišnosti, rozdílů, tedy specifických zvláštností každého národa a každé kultury. Je univerzálně aplikovatelná na všechny národy a kultury a současně představuje radikální překonání všech zničujících universalismů egalitarismu.
Podporuje rození zdravých dětí (viz eugenika), usiluje o zachování životního prostředí (viz ekologie), neboť dává prioritě živoucího přednost před modlami ekonomismu, konzumismu a merkantilismu. Lečí všechny druhy fenoménu etnomasochismu a chrání národy před sebezničením.
Etnokracie[23] (nazývaná i genopolitika) bude jistě velkou politickou výzvou budoucnosti.

ETNOMASOCHISMUS

HOMOFILIE | XENOFILIE

Masochistický sklon znehodnocovat nebo snižovat vlastní etnikum, vlastní národ, anebo mu namlouvat pocit viny.

Etnomasochismus má co do činění s kajícností a sebenenávistí. Je to kolektivní psychopatologie vyvolaná s pomocí dlouholeté propagandy za domnělý „prvotní hřích“ evropských národů vůči jiným národům, jejichž „utlačovateli“ údajně v minulosti byly a v dnešní době snad ještě jsou. Takže bychom se měli „kát“ a náš „dluh vyrovnat“. Tato kajícnická práce, která není ničím jiným, než historickým podvodem je provozována jak etablovanými církvemi, tak evropskými státy.
Etnomasochismus je také základem negativní populační politiky, která podprahově směřuje k zastavení nebo omezení reprodukce počtu evropského obyvatelstva. **Implicitně se tedy jedná o „rasismus naruby“, rasismus proti sobě samým.** Evropský člověk je postižen kategorií „dědičného hříchu“, vrozeným rasovým zatížením, je zkrátka vinen už tím, že je a čím je, a proto je odsouzen s touto vinou zaniknout.
Přirozeně se za etnomasochismem přímo nevyhnutelně táhne systematická glorifikace míšení a kosmopolitismu. Přitom bije do očí, že Evropanům se jakékoli uvědomění jejich etnokulturní identity upírá či zamítá, **ostatním však ne**: zatímco Evropané mají „svatou povinnost“ se rozplynout, jiní, např. Afričané, jsou z této

[23] Pojem „etnokracie“ byl doplněn redakcí německého Semináře Thule (P. Krebs).

„povinnosti“ záhadně vyjmuti.
Etnomasochismus je protějškem „xenofilie“ (záliba v cizím, nadhodnocování cizího, „odlišného“). Rovná se **„etnické sebevraždě“.** Přitom to v žádném případě není něco nového: v historii to byl odjakživa symptom stárnoucích, životem znavených národů, které místo aby se množily, upřednostnily předat štafetový kolík jiným. Evropské elity jsou nyní touto nákazou napadeny. Tak se mj. vysvětluje submisivní laxnost vůči kolonizaci Evropy migranty z celého světa, jakož i šílená teze, že my Evropané bychom měli mít povinnost a dokonce potřebu (!) u nás nové okupanty vítat a přijímat.

ETNOSFÉRA „etnické bloky“

ARCHEOFUTURISMUS | BIOPOLITIKA | VĚDA A TECHNIKA

Všechna území, na nichž žijí spřízněné národy.

Koncept „etnosféry“ se odvolává na svět v souladu se zákony života, svět odmítající a překonávající kosmopolitismus i mnohonárodnostní státy, které v dějinách vždy ztroskotaly. Na přeplněné přelidněné planetě patří budoucnost etnicky homogenním etnosférám nebo **etnickým blokům**. Čína, Indie, arabský svět, černá Afrika atd. jsou **etnosféry**. **21. století bude stoletím střetnutí etnických bloků, etnosfér.** Budoucnost jistě nepatří smíšení do abstraktního „světoobčanství“ světového státu, který je sofistickým výmyslem. Skutečnost, že globální výměnné a komunikační sítě svět zdánlivě sjednocují, by nás neměla svádět ke klamnému závěru, že by se národy a kultury spolu chystaly smísit – je to právě naopak!
Jen Evropa hraje na kartu rasového smíšení. Její elity se přitom domnívají, že podívaná, kterou Evropa nabízí (pestrá, smíšená společnost) se nutně musí rozšířit na celou zeměkouli. Co se týče Spojených států amerických, byly od počátku modelovým pokusem společnosti z „antietnických“ (národům nepřátelských) standardů. Jejich pestře smíchaný společenský model, kaleidoskop národů, ras a kultur, nemá nejmenší šanci, aby se rozšířil po celé Zemi. Také pro Ameriku nemusí bezpodmínečně dlouhodobě znamenat triumf. USA totiž nejsou *nacionálněetnické společenství*. Budou mít pravděpodobně jepičí život.
Opravdu mohou přežít Čínu nebo dokonce Japonsko, tyto homogenní etnosféry? Pochyby jsou víc než namístě. Pojem „etnických bloků“ ovšem nemá vést k válečnické představě o nadcházející historii: konflikt, ale také spolupráce jsou pravidlem dějin. Abychom však v zájmu tohoto přeplněného světa, tohoto na limitované planetě víc než únosně narostlého lidstva, mohli účinně spolupracovat, je bezpodmínečně nutné zachovat svoji vlastní identitu. **Budoucí svět bude vzájemnou spoluprací etnosfér, ale podle logiky „ozbrojeného míru“.** V nejpříznivějším případě tak mezi etnickými bloky vznikne jakási „studená válka“. Ale také si nesmíme dělat příliš optimistické iluze: svět bude stále více definován bojem a konflikty mezi etnosférami budou nevyhnutelné. Parádním příkladem je současná ofenzíva islámu v Evropě. Kdyby snad kontinentální Evropa a Rusko

zmeškaly vstoupit spolu do osudového společenství jako jednotný etnický blok, potom by definitivně vystoupily z dějin a byly pohlceny jinými kulturami.

EUGENIKA

ARCHEOFUTURISMUS | BIOPOLITIKA | ETNOKRACIE | GENOPOLITIKA | VĚDA A TECHNIKA

Techniky ke zlepšení genetických kvalit obyvatelstva.

Biotechnologie a genové inženýrství nám dnes dávají do ruky technický a praktický prostředek ke zlepšení lidského genomu nejen z léčebných, ale také z politických důvodů. **Biotechnologie dnes umožňují pozitivní eugeniku** přímým zásahem do genomu a zlepšení dědičné výbavy. Tento postup je účinnější a rychlejší než tradiční metoda výběru prostřednictvím sňatku.

Jedná se o výzvu prométheovského významu, která (vy)tanula již starému evropskému pohanství. Očividně ovšem nadhazuje strašlivý problém, který šokuje celé spektrum světů emocí vzešlých z monoteistického dogmatu stvoření světa a antropocentrismu.

Člověk se tu totiž stává nejen tvůrcem tím, že na sobě pracuje a tvoří, on je také zařazen do toku vznikání jako „objekt žití", jako každé libovolné zvíře. Máme zde co do činění s dvojitou revolucí, nahoru i dolů: **člověk se stává demiurgem, který soupeří s božským (nanebevstoupení!) a zároveň vystupuje jako tvárná živoucí materie (vtělení!).** Antropocentrismus i deistická metafyzika tu ztroskotávají stejnou měrou.

Eugenika však šokuje i „slušné lidi" podmaněné myšlenkou rovnosti: nepokusí se tím člověk ďábelsky vyrobit „nadčlověka"? Ale jistěže! Hlavní věc, aby proces zůstal pod dohledem a podléhal politické vůli, která může zabránit vzniku nekontrolovatelného „eugenického trhu". Avšak jednoduše eugeniku zakázat, jak to požaduje vládnoucí ideologie, není udržitelná pozice. Slavný britský fyzik Stephen Hawking před nedávnem vysvětloval, že biotechnologie by umožnily *„vytvoření panské rasy"* a *„vylepšené lidi"*.

Biotechnologie mimoto odebráním lidského genetického materiálu ihned umožňují uměle vyvolat plození ze zkumavky, mimoděložní početí, rození v inkubátoru (tedy bez těhotenství). Se zřetelem k vážně ohrožené evropské populační křivce by se tyto postupy mohly osvědčit jako jakási „tajná zbraň". **Jistěže by porody přirozenými cestami byly mnohem žádoucnější**, avšak v nouzi žere ďábel mouchy, praví lidová mluva. Ze dvou zel je třeba volit menší!

EVROPA

EVROSIBIŘ | KONVERGENCE KATASTROF | ŘÍŠE

Evropa je v kulturním, historickém, etnickém a kulturně-politickém ohledu velkou vlastí nás všech. Překlenuje a pojímá nacionální vlasti nebo lokální vazby.

Naší touhou je učinit z Evropy opět subjekt dějin.
Už nyní by se člověk měl označovat *v prvé řadě* za Evropana, dříve než se charakterizuje podle státní příslušnosti, jednoduše proto, že cizinec se může vydávat za Belgičana, Němce nebo Francouze, ale mnohem obtížněji za „Evropana“ (nebo Katalánce, Bretonce či Bavora). Evropa je tedy první myslitelné osudové společenství, které by v průběhu 21. století mělo nastoupit na místo státních národů [Staatsnatione].
Jiné národy světa se na nás ostatně stále více dívají z tohoto hlediska, a ne už jako na Němce, Italy, Francouze atd.: pohled, který na nás druzí upírají, je neklamným znamením. Evropa, vystavená poklesu obyvatelstva a smrtelným ohrožením, má v globalizovaném světě, v němž se střetávají kultury, naléhavý úkol se sjednotit, aby mohla přežít. **Její nacionální státy, půjdou-li každý svou cestou a za vlastní politikou, nebudou mít** ve světě, v němž politické jednotky o méně než 300 milionech obyvatel už nemohou udržet svoji nezávislost **žádný význam.** Avšak **dnešní „Evropská unie“ je hybridní výtvor, nezařaditelný a k tomu servilní subjekt.**
Závažné nedostatky nynější Evropské unie jsou všeobecně známy: zběsile regulující byrokracie na jedné straně, celosvětový volný obchod na straně druhé, globální podřízení se USA, zanikání nacionálních suverenit ve prospěch nedefinovatelného subjektu bez politického jádra či vůle, nekontrolovatelné kolísání společné měny bez pevného vedení, na odiv stavěný sklon k multikulturalismu, oficiálně pěstovaná migrantofilie atd.
Kritické body jsou známy dostatečně. **Instituce dnešní Evropské unie pracují p r o t i v š e m zájmům evropských národů. Avšak návrat k Evropě vzájemně izolovaných nacionálních států se jeví neméně nepředstavitelný.**
Francouzský nacionální stát např. nikdy nemohl chránit identitu národů, které tvoří Francii. Dokonce byl první obětí své kosmopolitické ideologie tím, že otevřel brány kolonizaci cizinci. Tak stojíme před opravdovým dilematem: Francie nebo Evropa?
Ve skutečnosti je to špatně položená otázka. Tento rozpor je třeba překonat „shora“ a ne „zdola“: „*Jak se má budovat Evropa, skutečná Evropa, aniž bychom zrušili nebo popřeli Francii?“*
Odpověď zní: je třeba kritizovat francouzský stát, ne Francii jako historickou a kulturní entitu. **Člověk sice musí vzít na vědomí, že dnešní organizace Evropy je špatná, ale neměla by to být záminka, aby rezignoval na vybudování Evropy jiné**.

Jaké jsou zásady „dobré“ evropské výstavby?

1. Evropa musí být budována na základě suverenity, nezávislosti a síly, které jsou nejlepším dědictvím francouzské tradice. To nejhorší na této tradici by se samozřejmě muselo vynechat: nivelizující centralismus. V důsledku toho je předem vyloučen koncept Evropy bez suverénního centrálního státu. Nám naopak tane na mysli překlenující federálně ustanovená instance s vlastní strategií a hospodářskou

politikou, což není dnešní případ. Je totiž nemyslitelné argumentovat ve prospěch „budování Evropy“ nemá-li se na mysli evropská exekutiva a hlava státu. Současná situace Evropy je přitom nanejvýš ambivalentní: společná měna, armáda ve stavu zrodu, parlament, členské státy, jejichž zákonodárství není již až po 50% „nacionální“, soudní dvůr – avšak suverenita ještě chybí!
Buď se vrátíme k suverénním státům (s jejich měnami) a v tom případě je Evropská unie pouhou snůškou smluv, paktů, úmluv a hlasovacích orgánů podle vzoru Vídeňského kongresu z roku 1815 (to je ovšem opravdu Evropa 19. století) – **nebo se jednoznačně rozloučíme se všemi nacionálními suverenitami ve prospěch skutečného evropského imperiálního státu, který si toto jméno zaslouží.**
2. Předpokládá-li se vznik evropského centrálního státu, tak **Evropa bude imperiálním spolkovým státem nebo nebude vůbec.** Dlouhodobě se totiž nemůže spokojit s tím, aby se dále protloukala jako chatrná, „kooperující“ koalice různých států bez společné světové politiky hodné toho jména, pod kuratelou netransparentní, nekontrolovatelné technokracie, držená volně pohromadě vágními ideály jako volný obchod, „demokracie“ a uslzené humanitářství, a to vše na pozadí přebyrokratizovaných regulací a finančních mechanismů. Z dlouhodobé perspektivy může být imperiální Evropa jen **federací velkých, vzájemně spřízněných etnoregionů.**
3. V ještě neurčité budoucnosti západní a střední Evropa spojí svůj osud s Ruskem, a to jen za účelem obrany proti společným nebezpečím.
4. Princip imperiální federace implikuje, že národ [Nation] může federaci kdykoli opustit, jestliže si to přeje.

Musí být ovšem jasně řečeno, že výstavba takové Evropy nevzejde z hladkého, bezbolestného vývoje dnešní EU, protože tato politická slupka není dlouhodobě životaschopná, nýbrž pod tlakem dramatických okolností, které lze předvídat už nyní.

EVROSIBIŘ

HISTORICKÝ IDEALISMUS | IDEA

Evrosibiř je osudový prostor konečně spojených evropských národů od Atlantického až k Tichému oceánu pečetící historické spojenectví západní a střední Evropy s Ruskem.

Výrazu „Evrosibiř“ dáváme přednost před výrazem „Euroasie“. Má totiž ilustrovat, že Evropa pod ruskou vládou opět anektuje celou severní Asii. **Pozor: koncept „Evrosibiře“ je „paradigma“, tzn. ideál, vzor, cílová představa, která zahrnuje konkrétní, aktivní a mobilizující mýtus.**
Evrosibiř bude „sluneční říše“, protože mezi oběma jejími břehy, tzn. nad 14 časovými pásmy, slunce nikdy nezapadne! Evrosibiř bude pevnost nás všech, náš společný dům, největší expanze a přirozená manifestace „Evropské říše“. Je

opravdu povolána stát se „třetím Římem“, což by Rusko, odkázáno samo na sebe, nikdy nedokázalo.

Koncept „Evrosibiře“ pochopitelně předpokládá odpojení západní Evropy od amerikanizovaného Západu, jakož i nabídku spojenectví a solidárního sbližování s Ruskem. To viděl správně už De Gaulle. Neboť my všichni máme tytéž nepřátele, tytéž etnické protivníky. My všichni, budoucí Evrosibiřané, jsme geopolitickou noční můrou Pentagonu (a také islámu). **Evrosibiř, kdyby se uskutečnila, by zahrnovala celou oblast rozšíření bílých indoevropských národů a stala by se zdaleka a trvale nejen světovou velmocí číslo jedna, ale i první hypermocí dějin.**

Hospodářsky a autarkně-politicky je evrosibiřský prostor, *„od lesů po stepi, od fjordů k maquis“,*[24] úplně nezávislý, ještě více než Severní Amerika. Evrosibiř není agresivní a imperialistický pojem, nýbrž identitní. Čína, Indie, arabsko-muslimský svět, Afrika, Asijský poloostrov, Latinská Amerika a dokonce Severní Amerika by byly nuceny, s ohledem na správu modré planety, Země, se s budoucí evrosibiřskou federací dohodnout – za předpokladu, že každý zůstane u sebe doma.

Namítnou mi, že je to všechno utopie. Chyba lávky: je to *idea* v hegeliánském smyslu, *historie vržená do tváře*. Velké ideje jdou vždy svou cestou. Jak jednou konstatoval Pierre Vial, příští evropské elity budou muset v těchto „rozhodujících letech“, a s ohledem na rýsující se období nouze, orientovat své vyhlídky a celou svoji energii na *etnocentrickou, prostorově orientovanou Evrosibiř*.

FILIA

DEMOKRACIE | VLAST

Jedná se o pojem rozvíjený Aristotelem, který označuje „přátelství“, etnicko-kulturně podmíněné porozumění mezi příslušníky téže obce.

Už Aristoteles byl názoru, že skutečná demokracie je možná jen v rámci etnicky homogenního celku. Rasově pestré společnosti byly odjakživa hřištěm všech despotů. **Multirasová společnost je proto nutně antidemokratický chaos,** protože ji právě ona *filia*, hluboké bratrství z masa a krve mezi občany, chybí. Despotové a tyrani mají všechen zájem na tom jednat podle hesla „rozděl a panuj“. Lidské společenství vzájemně rozhádaných a rivalizujících ras a kmenů je pro ně lehkou kořistí.

A tak můžeme konstatovat, že **předpokladem národní suverenity je homogenita národa**. Rasový chaos vzniku jakékoliv *filie* zamezuje. Státní občanství je založeno na **spřízněnosti,** ne jako v abstraktní představě Francouzské revoluce na okolnosti, že „člověk“ je usedlík nebo konzument. Smysl pro občanství, veřejná

[24] Středozemní křovinatý les, buš.

bezpečnost, sociální soulad nebo solidarita nemohou být výsledkem vzdělávání nebo spontánního rozhodnutí. Jejich základem je spíš kulturní jednota a společné hodnotové představy, způsob života a vrozené vzorce chování.
Základní výklady k velice důležitému pojmu *filia* se nacházejí v knize Yvana Blota: *L´héritage d´Athéna.*

GENOPOLITIKA

BIOPOLITIKA | ETNOKRACIE | EUGENIKA | ORGANICKÁ DEMOKRACIE

(Z řeckého genos=rasa, národ). Genopolitika[25] *je jako etnokracie založena na ochraně genu, na podpoře zdraví, ohleduplnosti k životnímu prostředí, překonání homo economicus a všech forem merkantilismu a komerční společnosti. Genopolitika se rovná etnokracii.*

GEOPOLITIKA

EVROPA | EVROSIBIŘ

Teorie či praxe, která etnickou, nacionální nebo státní politiku spojuje s opanováním přirozených geografických životních prostorů (na zemi nebo na moři).

Po skončení druhé světové války byla hloupě interpretována jako „nacistická“, protože prý ospravedlňovala ideologii „životního prostoru“ (což ale nejen teoreticky, nýbrž i fakticky praktikují všechny národy, Čínou nebo USA počínaje), dnes je geopolitika aktuální více než kdy jindy. Víme-li, že *základní princip geopolitiky předpokládá úzký vztah mezi mocí a prostorem*, jeví se válka za nezávislost mezi Anglií a jejími vzbouřenými americkými koloniemi, rozšiřování ruské říše nebo současná – proti Evropě namířená – politika americké supervelmoci ihned jako výrazové formy geopolitického působení. Robert Steuckers, jeden z nejlepších znalců geopolitiky v Evropě, proto právem zastává názor, že geopolitické intence jsou v dějinách etnik a národů [Nationen] nepopiratelnou skutečností.
V geopolitice se tradičně rozlišuje mezi kontinentálními a námořními velmocemi. Druhé systematicky usilují ovládnout kontinenty prvních (kdysi např. Anglie, dnes USA). Avšak zvláštní postavení Evropy a evrosibiřského celku spočívá v tom, že je kontinentální i mořskou velmocí zároveň.
Kontrola a vláda nad životními prostory na zemi i na moři (z obchodních a vojenských důvodů) tvoří dnes, víc než kdy dřív, stěžejní bod světové politiky. Ti, kteří by nám chtěli namluvit, že tzv. „lidská práva“, finanční trhy, „nová ekonomika“ a globalizace by geopolitiku a boj o životní prostor učinily absurdní-

[25] Pojem „genopolitika“ byl doplněn německým Seminářem Thule (P. Krebs). Viz také podrobný výklad v: Pierre Chassard, *Idées, Théories, Doctrines - Dictionnaire critique*, Brusel 2002.

mi, zbytečnými, se míjejí s realitou: **v 21. století boj národů o pevninu a moře teprve opravdu vypukne,** protože Země je prostě „plná“ a žádné prázdné „dělící prostory“ již neexistují.
Globalistické univerzalistické ideology pochopitelně geopolitické myšlení zneklidňuje, protože vychází z toho, že národy proti sobě nejprve bojují kvůli držbě a opanování prostoru (teritoriální imperativ!), dříve než se zasazují o morálku či ideologii. V tomto smyslu geopolitika odmítá liberalistickou nebo socialistickou představu „jednoho světa“, jednotné zeměkoule jako „společné vlasti všech lidí“. V geopolitice jsou lidské skupiny opět chápány jako **etnicko-politické, teritoriálně specifické útvary.**
V průběhu tohoto století tak zažijeme vyhrocení boje o životní prostor. Jsme už přece ostatně uprostřed těchto střetnutí. Bude to boj o ropu, zemní plyn a ložiska rudy, o říční delty a pitnou vodu (poslední mj. vysvětluje i konflikty na Středním východě), o stavy ryb, vzácné kovy a nerostná bohatství, o kontrolu vodních cest, ropovodů atd.
Nyní, co se Evropy týče: jaké jsou dnešní nejdůležitější konfrontační body, resp. výzvy ve světě?

1. **Mohutné na kolonizaci zaměřené pronikání islámu na sever a východ, od Gibraltaru až do Indie.** Toto pronikání dokazuje, že i náboženství mají své teritoriální a geopolitické zákonitosti. Svědčí o znovuzahájení dobyvatelského tlaku arabských a arabizovaných národů proti indoevropanství. Do vyraženého průlomu se vlévají masy národů ze zbytku třetího světa.
2. **Pokus USA kontrolovat a podřídit si západoevropský kontinent a Rusko.** Evrosibiř je od konce komunismu pro americkou thalassokracii velkou noční můrou. Semknutí Evropy a Ruska by pro ni totiž znamenalo nástup mocných konkurentů. To mj. vysvětluje, proč Evropská unie odzbrojuje a NATO má být rozšířeno na východní a střední Evropu, ale také balkánské války, které byly vybojovány, aby proti sobě Evropany postavily a poštvaly, americko-muslimský pakt (se vstupem Turecka do EU!), aby Evropu trvale oslabil atd.

Evropa se tím stává žádoucí kořistí všech geopolitických mocenských tužeb: okupována Jihem a islámem, globálně ovládána USA. *Americko-sovětské kondominium* je definitivně pryč, jaltské dělení skončilo, avšak dnes musíme žít s daleko horším ohrožením, totiž s **americko-muslimským kondominátem nad Evropou**, jinými slovy: s dvojnásobnou kolonizací shora **i** zdola.
To jsou velké geopolitické výzvy na počátku tohoto století. Jestliže si je Evropané neuvědomí, budou smeteni.

„GERMEN“ „zárodek . původ . vrozené dispozice“

IDENTITA | RASA A RASISMUS | ETNICKÉ UVĚDOMĚNÍ

Germen je biologický kořen národa a kultury, etnický vše ostatní podmiňující základ jejich bytí.

„Germen“ je latinské slovo, které znamená „zárodek“ nebo „semeno“. Je-li v národě narušena jen kultura, je náprava – ozdravení – ještě možná. Avšak **jakmile byl jednou zničen biologický „germen“, nedá se už dělat nic.**

„Germen“ je srovnatelný s kořeny stromu: i když je kmen poškozen nebo koruna seříznuta může strom ještě (znovu) růst, ne však jsou-li vymýceny kořeny. Toto srovnání lze přenést na kultury: „germen“ představuje etnicko-biologické kořeny, kmen národní kulturu, listoví civilizaci. Pokud kořeny, jádro „germu“, zůstávají zachovány, není nic ztraceno. O to víc platí tato metafora samozřejmě pro dnešní Evropu, jejíž „germen“ je ohrožen nejhůř.

Tento koncept, v naprostém protikladu k dnes vládnoucí ideologii, přirozeně předpokládá, že kultury a civilizace (ne výlučně, ale převážně) spočívají na bázi konkrétních skupin obyvatelstva s jejich fyzickými a spirituálními dědičnými dispozicemi, tzn. na skutečnosti života, jinak řečeno: jsou založeny na biologicko-genetických relativně neměnných znacích. Chtít takovou skutečnost popírat z pouhé ideologické stranickosti je přibližně totéž, jako chtít popírat kulatost Země, krevní oběh, heliocentrický systém nebo evoluční teorii. Přesně tento zcela absurdní postoj však duchovní otcové současné dominující ideologie zaujali!

„Germen“ je **to** nezcizitelné co nepatří žádné individuální zbožné představě, to co **musí** každý příslušník každého národa dále předávat svým potomkům. Národ se totiž může vždy znovu vzchopit, jestliže byl poražen jen vojensky nebo když byla zničena jeho kultura, jeho náboženství a jeho duchovní život upadly v zapomnění: v takových případech je stále schopen, vzchopí-li k tomu vůli, opět najít dědictví předků a uposlechnout volání své kdysi pohřbené tradice, aby jí vdechl nový život. Avšak když je jednou porušen jeho biologicko-genetický *germen* , potom už není žádné znovuzrození, žádná „renesance“ možná nebo zůstane fraškou bez obsahu.

Z těchto důvodů je boj proti míšení, poklesu porodnosti a odcizení v Evropě ještě důležitější než nutná mobilizace kulturní identity nebo politické suverenity. Jsou to sice také důležité výzvy, ale vždy je třeba stanovit priority. V tomto ohledu si obrana našeho *germu* zaslouží **absolutní přednost.**

GLOBALISMUS | GLOBALIZACE | ONE WORLD

KOSMOPOLITISMUS | UNIVERZALISMUS

Globalizace je rozšíření všech obchodních a výrobních procesů, ekonomických a finančních cyklů a informačních sítí na celou zeměkouli; podobně se internacionalizuje i kultura. Globalismus je doktrína, která doporučuje generalizaci tohoto fenoménu a poskytuje mu ideologické zdůvodnění.

Proces hospodářské a kulturní globalizace začal ve skutečnosti již před více jak dvěma sty lety. Dnes se hovoří o **„globalizaci“** světové ekonomiky. Ale tento jev není tak důležitý jak se zdá, neboť hospodářství i kultura si do značné míry všude udržely svůj nacionální nebo regionální ráz. **Globalistická ideologie se tedy mýlí,**

protože neomezená globalizace vyvolává jen katastrofy a světovou ekonomiku i životní prostředí (ekosystém) může jen oslabit.
Globalistické dogma, které stojí v centru dnes dominující ideologie, v neposlední řadě u neotrockistické antiliberální levice, je pochopitelně k nalezení i v islámu, který je rovněž univerzalistický.
Ve skutečnosti globalismů existuje značné množství: ten islámský, kosmopolitní, k imigraci vstřícný levicový, liberální, proamerický a prozápadní atd. Ve všech variantách je to zbraň proti Evropě, proti její identitě, jejímu postavení ve světě, její hospodářské nezávislosti. Globalismus je projev fantazírování o „konci historie". Jeho pochlebovači zbožňují internet, „novou ekonomiku", migrační proudy do Evropy, globalizaci finančních sítí atd., a nevšimli si přitom, že skutečnosti národních, kmenových a starobylých náboženských tradic budou stále silnější.
Globalizace *de facto* pluralitu (a vzájemné střety) kultur v žádném případě neruší, nýbrž právě naopak: *dialektickým obratem* je tím více vyvolává, znovu je nově oživuje.
Čím blíže jeden k sobě národy na přeplněné planetě dostávají, čím těsněji na sebe „narážejí", tím naléhavější je u nich potřeba identity – jako přirozená reakce. **S největší pravděpodobností proto nebude budoucnost globalizace v 21. století klidná. Předvídatelnému „šoku kultur" nebude moci čelit.**

HETEROTELIE

SVOBODA

Toto cizí slovo je odvozeno z řeckého: „heteros"=jiný a „telos"=konec, účel. Heterotelie označuje východisko, konečný výsledek nebo pozdější následky, které jsou radikálně protichůdné sledovanému cíli nebo avizovanému účelu.

Heterotelie je obvykle osudem všech utopií nebo dogmatických náboženství, především když hlásají rovnost všech lidí, humanitářství a „antirasismus".
Zde několik příkladů: ve jménu boha „lásky a milosrdenství" byly a jsou odjakživa vedeny války a páchány masakry, osvoboditelské ideologie nebo emancipační teorie nevyhnutelně směřují k totalitarismu. Levicové socialistické programy vedou ke zchudnutí, k diktatuře rozpočtu, k bující byrokracii a podporují novou třídu burzovních spekulantů. Ideologie nepřátelská výběru vede k větším nerovnostem, „škole dvou rychlostí", k druhořadému vyučování sociálně slabých stejně jako k pustošivé (protože na konexích závislé) selekci při nástupu do profesního života (heslo: sociální džungle). Pětatřicetihodinový zákon pracovní tempo ve Francii ještě urychluje, znevýhodňuje firmy a perspektivně zamezuje i zajištěné práci zaměstnanců. Militantní antirasismus a výstavba „multirasové" společnosti rozdmýchávají nenávist k cizincům (všech proti všem) a mezietnické napětí. Laxnost a odmítání přísných represí vůči zločincům ve jménu „ideologie svobody" nadržuje nejistotě a násilí a přitom omezuje konkrétní veřejné a občanské svobody. Zákony proti masovému propouštění vedou v konečném důsledku k tomu, že nejsou při-

jímáni noví pracovníci. Příliš velkorysá ochranná opatření ve prospěch bezohledných nájemníků přivádějí vlastníky k tomu, aby své byty již nedávali k dispozici. Rozmach daňového zatížení ochromuje hospodářskou činnost a dlouhodobě omezuje i daňové příjmy.
Ohledně heterotelie lze úhrnem konstatovat následující: **chtít hájit přemíru svobody znamená ji omezovat.** To je nejobvyklejší a nejviditelnější projev heterotelie.
Politická heterotelie, která je charakteristickým znakem egalitářské ideologie pramení z **odmítnutí skutečnosti** a z naprostého podceňování lidských způsobů chování, hospodářských daností i společenských mechanismů.

HIERARCHIE

ARISTOKRACIE | ELITA | VÝBĚR

Uvnitř každé společnosti pyramidově ustanovené vůdčí a prioritní vlastnosti zahrnující jak lidi, tak i jejich funkce.

Pojem „hierarchie“ staví do světla nejneúnosnější rozpor dominující egalitářské ideologie: teoreticky hierarchii odmítá, v praxi ji však akceptuje, protože bez ní by žádná společnost nemohla existovat, je částí našeho genetického dědictví. Všechny společnosti od vyšších obratlovců jsou členěny hierarchicky. V lidských společnostech jsou tyto hierarchické struktury jen komplikovanější.
Rovnostářská ideologie i západní společnost, která ji vytvořila, jsou tak ale už v jádru schizofrenní: na jedné straně probíhá proti hierarchiím neustálý útok, na straně druhé však nemůže jinak a vytváří neustále nové – jako každá jiná společnost. Patologickými projevy této nenávisti vůči jakékoli hierarchii jsou například útoky proti „výběru“ ve školním systému, zavedení laxních, tzv. „antirepresivních“ výchovných principů, dogma hodnotové rovnosti mezi jedinci, kulturami, národy, civilizacemi, pohádka o „horizontálně“ propojené informační a komunikační společnosti jakož i jiné iluze.
Nepřátelství vůči hierarchii samozřejmě v žádném případě neodpovídá realitě, protože hierarchie se spontánně a neustále vytvářejí ve všech oblastech, přesto však tvoří stěžejní bod egalitářské utopie. Odmítnutí hierarchie na dnešním Západě vedlo k utváření **divokých a chaotických hierarchií,** které nemají žádnou legitimitu a k formám vlády, které jsou tím charakteristické a tím více jsou vnímány jako nepatřičné, jsou-li prodávány maskované v obalu „horizontální“ spolupráce. Praxe vyčlenění a vyloučení nahrazuje sankce. Je to **vláda pokrytecké hierarchie** a ta je zase příčinou blokované společnosti, v níž uvázl koloběh elit, zahnízdily se privilegované kasty a nakonec vládne stav bezpráví. Mechanismus je to perverzní: v podnikání, v armádě, ve škole, ve vládě je explicitní jasná autorita zapovězena. Na její místo nastupuje „vyjednávání“ nebo „hlasování“. Takový proces vede ve své podstatě k ustanovení lobbistických a korupčních sítí nebo dokonce ke **skrytým hierarchiím**: jestliže již nejsou schopny zjednat si poslušnost, podplácejí!

Z evropského pohledu není hierarchicky členěná společnost utlačovatelský systém orientálního nebo islámského typu. V Evropě znamená hierarchie disciplinovanou organizaci svobodných lidí pro obecné blaho. V takové organizaci mají vysoce postavení přesně tolik povinností jako (výsadních) práv a musí neustále dokazovat své schopnosti.

Hierarchie je nesnesitelná, je-li založena na imanentní autoritě, která končí pouze u přímé „moci". Je neméně nesnesitelná, je-li založena na pouhé moci peněz nebo nepotismu (už se nerozkazuje nebo neřídí, nýbrž platí, aby se koupila podřízenost „věrných"!). Hierarchie musí svoji legitimitu vyvozovat z uznané převahy, která smí být založena pouze na zásluze, nadání, pevnosti charakteru a zdravém rozumu.

Společnost, která odmítá hierarchii zakládající se na jednoznačné zásluze a spravedlivé zákonné sankci se nutně stává obětí **anarchických, tyranských hierarchických poměrů**. Následkem jsou mafie všeho druhu, etnické bandy, lobbistické skupiny, finanční síly atd. Stejně tak zde musíme odmítnout iluzi, která se dnes šíří obzvláště mezi kastou sociologů. Jedná se vlastně o moderní verzi utopického socialismu 19. století, totiž o iluzi, že se nová společnost organizuje do „sítí" nebo „*tribes"* (kmenů), což by zahájilo éru nikoli hierarchické, nýbrž výhradně na individuální vůli *jednajícího* založené komunikace, resp. spolupráce. Hierarchicky členěné společnosti s rozdělením rolí a podřízením všech funkcí suverénní funkci by proto patřily minulosti, vývoj, který je prý nejen potěšitelný, ale i nevyhnutelný.

To jsou čistě vzdušné zámky. Odstranění priority suverénní funkce vede k brutální vládě komerčních procesů, ne ke vzniku „horizontální" sítě. Ve společnostech propojených sítí, které jsou inervovány onou novou kouzelnicí, která se nazývá „komunikace" vznikají chaotické hierarchické vztahy s absencí norem, jimž je jednotlivec bez ochrany vystaven. Jedno je tak každopádně jisté: odmítnutí hierarchií vede k chaotické společnosti, která se může orientovat, tak říkajíc jako protiúder, jen na brutální a rigidní formy hierarchie, tzn. konkrétně na autoritarismus.

Otázka tedy nezní: pro nebo proti hierarchii (tedy i pro nebo proti výběru), protože to je sociobiologicky nezvratná zákonitost, otázka zní: **jakou hierarchii máme mít?**

Hierarchie tedy může být chápána jen jako celistvý princip (tzn. jako organicky-harmonický celek)**, kde jsou jasně stanovena pravidla hry, práva a povinnosti jsou odstupňovány a jsou rozdílné, a vyšší stupně vlastní nepopiratelné schopnosti, autoritu a poctivost.**

HISTORICKÉ VĚDOMÍ

HISTORIE | HRDINA

Vědomí příslušnosti k národu a kultuře, které mají dějiny a jsou určeny v těchto dějinách pokračovat.

Historické vědomí by mělo být opěrným pilířem politična. Zajišťuje totiž dlouhodobou kontinuitu lidského celku tím, že implikuje osud příštích generací. Na rozdíl od muslimů, Číňanů nebo mnoha jiných národů jsou bohužel *politicky zodpovědní* lidé v Evropě bez jakéhokoli historického vědomí. Pro ně už historie neexistuje, ani minulá, ani budoucí. Jejich obzor se omezuje na nejbližší volby.
Absence historického vědomí bude s jistotou hrobníkem západní civilizace, protože ta už není schopna pohlédnout budoucnosti do očí a být hodna své minulosti, tzn. zajistit vlastní přežití.

HISTORIE „pojetí dějin“

ARCHEOFUTURISMUS | KONEC HISTORIE

Historie je v podstatě nanejvýš tragická. To vysvětluje, proč ji měšťácké myšlení i egalitarismus odmítají. Rovnostářské teorie, ať marxistického nebo (dnes) liberálně-kosmopolitického ražení si **konec historie, tohoto „slzavého údolí“,** přály odjakživa. O to víc o něj od konce komunismu usiluje západní, americká ideologie, a to budováním „nového světového pořádku“ na sjednocené planetě. 21. století přesto lidem přinese všechno jiné než konec dějin: **v novém století, ve světě, který se stal multipolárním, historie opět propukne, živelně jako hromobití.**
Proti sobě stojí tři velká základní pojetí dějin: pojetí **cyklické, lineární účelové a sférické.**

1. Cyklické pojetí je vlastní primitivním společnostem a trvá až do antiky: vše se věčně opakuje, nic se nemění. Historie je jako smyčka, má konec i nový začátek, sled stále se opakujících „věků“.
2. Lineární, účelové (lze dodat: teleologické, soteriologické) pojetí bylo zavedeno židokřesťanstvím: dynamika historie se nutně pohybuje ke konci, k poslednímu soudu. Svět západního myšlení se této představy chopil a Marx i Hegel (ale také liberalismus) ji teoreticky rozvíjeli. Původně se tedy jedná o sekularizaci židokřesťanské představy ráje. Oficiální ideologie západních společností je opravdu nadále vyplněna touto naivní, „světskou“ verzí zvěstování spásy, touto vírou dech ztrácející moderny v pokrok, jakýmsi exorcismem; a vše ukazuje na to, že právě dětinský optimismus tohoto chápání dějin bude neočekávaně převálcován skutečností.
3. „Sférické“ pojetí dějin, jak ho formuloval Nietzsche a názorně vysvětlil Giorgio Locchi, zní: tragická, „nadlidská“, faustovská filozofie propůjčuje historii dynamiku, která není založena ani na cyklickém návratu ani na lineárním předurčeném pohybu („smysl historie“), nýbrž *na věčném návratu podobného* (ne: „stejného!“). Minulost lze vždy podle různých obnovených konceptů znovu uchopit a tím osvětlit. Takový postoj je „sférický“, protože – podoben kouli, která se kutálí po rovině – předpokládá tytéž fáze vzestupu, úpadku, války, míru, krize atd., které se vždy vrací ovšem v rozdílných situacích a za změněných vnějších podmínek.

V tomto pojetí dějin je současnost vlastně rozhraním mezi prastarou minulostí (která je ovšem každou epochou nově otevřena) a budoucností jako vůlí. **Tradice a futurismus (zde chápaný jako vůle k budoucnosti) jsou tedy v souladu v rámci stejné intenzity vůle. Budoucnost podle toho zůstává stále otevřená**, v protikladu ke staropohanským-cyklickým a židovsko-křesťanským-lineárním představám, které jsou všechny stejně účelové.
Evropané by udělali dobře, kdyby se nechali tímto Nietzscheho nebo Locchiho pojetím vést, aby **svoji historii regenerovali**, neboť se vydávají v nebezpečí, že z historie vystoupí a nebudou již jejími pány, protože vkládají svůj osud do cizích rukou. Toto pojetí však také znamená rozchod s fatalismem, protože konstatuje a tvrdí, že nenadálý zánik nebo neočekávaná obnova jsou stejně možné. Dnešní úpadek Evropanů (především z etnického a duchovního hlediska a v populační politice) tak **není nevratný**. Stát se může ještě všechno: slibná i nepříjemná překvapení jsou přece osudem dějin a ty jsou jako horská bystřina, jejíž tok nemůže nikdo předem stanovit.
Ale ačkoli se ví, že dějiny jsou sledem pomalých změn a prudkých zvratů, z nichž jeden je mírný, druhý bolestný, všechny jsou však nepředvídatelné, tak je třeba i vědět, že historické zvovuozdravení Evropy bude „skokem do neznáma“, a že tento skok jistě neproběhne pokojnou cestou.

HOMO ECONOMICUS

EKONOMISMUS | KOMERČNÍ SPOLEČNOST | MALOMĚŠŤÁCTVÍ

Doslova:člověk ekonomický. Tento pojem charakterizuje člověka, když je snižován, resp. redukován pouze na svoji ekonomickou funkci spotřebitele a výrobce.

Ačkoli to nechce přiznat, považuje humanitářská a egalitářská ideologie, ať už liberální nebo socialistické nuance, člověka jen za libovolně zaměnitelný hospodářský atom. Aby lidi navzájem rozlišila, uznává jen výrobní efektivitu nebo spotřební kapacity – tedy peníze. **Lidé jsou přitom redukováni na komerční a finanční rozměr a zbaveni své osobní, kulturní a etnické hodnoty.** Pro marxistický socialismus stejně jako pro liberalismus je člověk nejprve producent a konzument. Západ zastává především ekonomické pojetí života a světa, zatímco islám se nejdříve orientuje na výboj a hájí vojensko-náboženské cíle. Má tak mnohem příznivější kurs!
Katastrofální kolonizační imigrace, kterou prožíváme, byla uvedena do pohybu v 60. letech náboráři pracovní síly, kteří přemýšleli a jednali čistě ekonomicky. Tehdy sčítali jen poddajnost a levnost těchto pracovníků. Potencionálně vznikající etnická deformace Evropy alogenními přistěhovalci nebyla pro odboráře a podnikatele důvodem ke zvláštnímu znepokojení, velké dogma rovnostářské ideologie přece zní: člověk je tvor ryze ekonomický, pracovní síla či spotřebitel, který je všude na světě stejný.
Avšak ve stejném okamžiku, kdy se zdá, že triumfuje, čelí *homo economicus* vze-

šlý z bludných nauk 18. a 19. století vážné krizi. Jeho stereotypní představy jsou ve skutečnosti založeny na fikci „kosmopolity“ nadšeného výhradně konzumními potřebami. Lidé na celém světě však dnes prožívají renesanci „identitních potřeb“ (ať kulturní, etnické či náboženské povahy) i „mocenských aspirací“. Takové potřeby se nevyčerpávají na ryze ekonomickém poli. Hlavní cíl politické angažovanosti Západu dnes spočívá v tom, udělat člověka „šťastným“ pomocí ekonomiky, přičemž „štěstí“ je chápáno jen z hlediska nahromadění co nejvíce bohatství.

Představa *homo economicus* **se zakládá na absolutně zkreslené interpretaci lidských instinktů, na nerealistické antropologii.** Vyloučíme-li totiž jen poslední dvě staletí, v nichž se tato iluze vyvíjela a byla uskutečněna, neomezují se hluboké motivace lidí v žádném případě na maximalizaci jejich materiálních choutek nebo na konzum. Člověk je mnohem spíš než materialistické stvoření emocionální bytost. Jeho nejvnitřnější (po)pudy ho pobízejí k tomu, aby v sobě po obstarání ekonomických statků uspokojoval **nehmotné**: citový a duševní život, náboženský entuziasmus, vlastenectví atd.

Homo economicus tedy představuje velmi omezeného, domestikovaného člověka, který byl navíc zbaven bezmála všech svých přirozených dimenzí. Evropané padli této domestikaci za oběť. Nebude to však trvat věčně, neboť přirozenost opět nabude práva. A především: **tento lidský typ nežije šťastně** – ne náhodou jsou v nejbohatších, ekonomicky nejsilnějších západních společnostech, kde akumulace bohatství a ekonomické výkony dosáhly nejvyšší úrovně, zjištěny nejvyšší počty sebevražd, mnohem vyšší než v chudých společnostech minulosti nebo naší doby.

Západní civilizace se tedy ohledně lidské přirozenosti dopouští základní, osudové chyby: člověk není v prvé řadě *homo economicus*, nýbrž v nejširším smyslu slova, který mu dali řečtí filozofové, *zoon politikon* {tvor společenský}.

Trest za tento omyl na sebe jistě nenechá dlouho čekat.

HOMOFILIE

EFEMINACE

Systematická glorifikace homosexuality, přičemž je považována nejen za normální, ale i za chování hodné obdivu a ochrany.

Poté, co dlouho požadovala status akceptované úchylky, přešla dnes homosexuální lobby k ujišťování o jakési nadřazenosti, nejen obrazně tím dává na srozuměnou, že heterosexuálové jsou nějakým způsobem podřadní, méněcenní, invalidní. Po rovnosti práv tedy přichází požadavek na práva zvláštní, ba dokonce výsadní. Mluví se už o stíhání „homofobie“ (kritiky homosexuality), která má být jako rasismus nebo antisemitismus trestná. Jinými slovy: homomafie již nechce jen pokojně existovat, nýbrž také vládnout.

Homofilie představuje jeden z nejnápadnějších symptomů rozkladu a ztráty smyslu celé společnosti. Národ, v němž je na homosexualitu pohlíženo jako na jedno ze sedmi svobodných umění, se proviňuje proti zákonům biologie a etolo-

gie, proti onomu „přírodnímu zákonu“, o kterém hovořil Robert Ardrey. Ohrožuje vlastní reprodukci, vlastní přežití.
Ospravedlňování a šíření homosexuality dnes však nepřichází náhodou: je úzce spřízněno s životu nepřátelskou gnózí zednářských lóží a směřuje, přesně jako glorifikace míšení, xenofilie, animozita k porodnosti nebo bezuzdný feminismus, ke zničení životní síly, *germu* Evropanů, jako předehře jejich plánovaného vyhlazení.

HODNOTY „hodnotové systémy“

TRADICE

Vůdčí myšlenky a životní pravidla nalézající uplatnění v lidském chování a překonávající egoismus, které sice nemají žádný bezprostřední užitek, ale dlouhodobě jsou zapotřebí pro přežití společenství.

Ideje jsou legitimní, jen když odpovídají skutečně žitým hodnotám, které se zase projevují konkrétními povinnostmi. **Hodnoty** nezávisejí ani na módách, ani na technickém pokroku nebo na společenských změnách; představují spíše nezničitelné pouto mezi generacemi stejně jako základ kontinuity národa v dějinách. **Mnohé hodnoty jsou vlastně kulturním přenosem biologických zákonů přežití.**

K základním hodnotám lze mj. počítat:
1. Odmítnutí zmasovění {masifikace: „vlády davů“}, ale i narcistického individualismu.
2. Přitakání principiální nerovnosti lidského pokolení, která zároveň podmiňuje jeho tvůrčí sílu.
3. Služba svému národu a aktivní účast na jeho dějinném osudu.
4. Věrnost rodu (etnické uvědomění).
5. Svoboda jednotlivce, ale spojená se sebekázní.
6. Priorita pospolité sounáležitosti nad egoismem.
7. Kult krásna.
8. Respektování života, ale podle zásad výběru.
9. Podnikavý a tvůrčí duch atd.

Mohou však také existovat hodnoty, které se týkají celého lidstva, jako kupř. ekologickopolitická odpovědnost za ekonomická rozhodnutí a způsoby jednání. Naproti tomu před „hodnotami“, které jsou vyjádřeny na základě naprosto abstraktních formulací (altruismus, láska, úcta k životu, „otevřenost“, tolerance atd.) je třeba mít se maximálně na pozoru, protože jsou většinou jen pokryteckým ospravedlněním diametrálně protichůdných způsobů chování.
Momentálně dominující „hodnoty“, xenofilie, kosmopolitismus, narcistický individualismus, humanitářství, buržoazní ekonomismus, hédonismus (snaha po soukromém blahu jako etický princip), kult homosexuality, ležérní shovívavost (na-

zývaná také *permisivita*) atd., jsou **antihodnoty, hodnoty devirilizující slabosti,** protože v konečném výsledku vedou k ochabnutí vitality kultury, jejích obranných sil a jejího sebeuplatnění.

HRDINA

ARISTOKRACIE | TVURČÍ OSOBNOST | VUDČÍ OSOBNOST

Symbolická postava mytického nebo reálně existujícího člověka, který ztělesňuje nejvyšší hodnoty etnika, národa nebo kultury, protože se za ně obětoval.

Evropská kultura byla původně založena na **hrdinském eposu**, na zasvěcovacích textech Iliady a Odyssey. Každá společnost se srovnává se svými hrdiny i antihrdiny. Dnes dominující ideologie se snaží **jakoukoli hrdinskou dimenzi života**, která by mohla stát v cestě individualistickému „rozvoji" malého já sprovodit ze světa. Všechny silné, mužně orientované, radostně výbojné společnosti jako např. islám holdují kultu hrdinů a mučedníků. Na francouzských a německých školách však již hrdinové nejsou žádoucí (Johanka z Arku, rytíř Bayard, Andreas Hofer atd., nemluvě o Karlu Martelovi, ten je snad již klasifikován jako „rasistický"), neukazují víc než imitované vzory. Sami o sobě politicky korektní republikánští hrdinové „Velké francouzské revoluce" se pozvolna propadají v zapomnění. Dokonce generace osmašedesátníků měla několik „hrdinských" identifikačních postav (Che Guevara, Mao, Fidel Castro, Frantz Fanon atd.), avšak i tyto pochybné osobnosti již netáhnou.

A také pokonciliární katolická církev {1962} se ve svých vytrvalých snahách odhodit vše tradiční prakticky vzdala kultu svatých, protože na něm ulpívá nádech pohanství.[26] Odmítání hrdinů rovnostářskou ideologií lze samozřejmě vysvětlit tím, že hrdina je **silná osobnost**, která se liší od masy a je jejím průvodcem, ukazatelem, ale také tím, že hrdina předpokládá **dynamický pojem „národa" jako historicky plodného osudového společenství, které je životaschopné teprve prostřednictvím příkladu několika tvůrčích osobností**, což zase vyžaduje světový názor, který je dnes absolutně zatracen. Hrdina, jehož oběť je příkladem pro jeho národ: takový obraz je našim dnešním sekulárním a kněžským klerikům nesnesitelný. Avšak i dekadentní, etnomasochistická společnost, v níž žijeme, potřebuje alespoň pseudo- nebo rádoby hrdiny: fotbalové hráče, *stars*, které uvádí na trh jako prací prášek, lékaře humanitární pomoci atd.

Paradoxně USA, jejichž společnost je obecně hodnocena jako ještě dekadentnější než evropská (což ovšem vyžaduje bližší argumentaci), ještě drží kult *patriotických hrdinů* ve filmu a v literatuře při životě. Je to tím podivuhodnější, že USA jsou rodištěm mediálně efektních pseudohrdinů *show businessu*, kteří nejsou ničím jiným než zábavním průmyslem uměle fabrikovanými identifikačními posta-

[26] Katolicismus je zpohanštělé křesťanství.", píše rovnou Remy de Gourmont ve stati Věčné pohanství (v: *Morálka lásky*, Praha 1919). Tato idea je přinejmenším od dob Barrèsových ve Francii velmi rozšířená.

vami – opět doklad, že co se týče Ameriky, nejsou věci tak jednoduché. V Evropě by tento „populistický“ kult hrdinů, u něhož se nikdy nedrží odstup, byl každopádně prostě nemyslitelný. Místo toho je zde **vlastenecké hrdinství zesměšňováno jako primitivní**. Ti, kteří v Evropě udávají tón kultuře, se rádi dávají otupovat a hýčkají negativismus. Podívejme se někdy na „hrdiny“ francouzského filmu asi za posledních 20 let: většinou jsou to duševní outsideři, budižkničemové, postižení, psychopati. A za další (a horší): je to americké filmové umění, které vzdává evropským hrdinům jim náležející čest (s filmy jako *300: Bitva u Thermopyl, Excalibur, Statečné srdce*).

Obnova Evropy **předpokládá rehabilitaci jejích hrdinů v lidové kultuře.** Opovážlivost, uvážíme-li, že masová média ohlupují národ maniakálním kultem sportovců (kteří vydělávají miliardy) nebo podporují mohutnými výdaji hvězdy spektáklu a audiovizuálního sektoru, které jsou zcela bez talentu i obsahu. Povrchní, humanitářsky přizdobené osobnosti servírují národu prostřednictvím zfalšovaných „anket“ hrané „hrdinství“, sestávající se hlavně z finančních sinekur nebo ješitného komediantství.

HUMANISMUS „nadlidství“

PROMÉTHEOVSKÉ | SVOBODA | VĚDA A TECHNIKA

Filozofický a politický postoj dochovaný tradicí z řecko-latinské kultury, který žádá a zdůrazňuje ideál nespoutaného člověka osvobozeného od každé dogmatiky a barbarství, řád v lidském společenství a uznání plurality národů.

Humanismus nelze v žádném případě zaměňovat s *humanitářstvím*: bývalý předseda studijního kroužku „Národ a humanismus“ Yvan Blot vysvětluje: *„Humanistický ideál sjednocuje ideál svobody se zakořeněním. Hodnoty svobody slova, soutěže, přičinlivosti, touhy se vyznamenat, být první, odpovídají u Řeků hodnotám jako čest, spravedlnost, slušnost, láska k rodičům, věrnost vlasti, zbožnost – filantropie – tzn. tomu, co člověka dělá člověkem.“*

Humanismus je „škola skutečnosti“, která člověka bez utopie a optimismu pokládá za to, co je. Vyžaduje a podporuje moudrost i ctižádost zároveň, respektování rozdílů i odmítnutí jakékoli primitivní nenávisti, ale také uznání etnicko-kulturních identit.

Humanistický postoj je protikladem fanatismu, který je vlastní monoteistickým pouštním náboženstvím, především islámu. Není však ani synonymem **absolutní tolerance, ani rovnostářství**. Humanismus je chaosu nepřátelský postoj *par excellence*, doktrína rovnováhy, která rovným dílem odmítá brutální diktaturu a totalitarismus, ale i sociální lhostejnost. Hájí spravedlnost, holistickou hierarchii ve státě i v obci a plnění vlastenecké povinnosti. **Stejně tak odmítá kosmopolitismus a jakékoli pojetí „homogenního, sjednoceného lidstva“** (tzn. utopii „světového státu“), neboť idea etnické separace a občanské spravedlnosti je středem jeho politické koncepce. Humanismus jako doktrína moudrosti a rovnováhy, jako

škola vůle a respektování skutečného tvoří podstatu „právního státu“, který je dnes *ad absurdum* veden právě těmi „demokraty“, kteří se vydávají se za jeho „obránce“.
Základem humanismu jako jednoho z hlavních rysů evropské tradice a jejího řecko-latinského dědictví je proto **kombinace a integrace pojmů spravedlnosti, pozitivního práva, občanství a etnické identity.**
Nadlidství [surhumanisme] je pojem, který se nachází u Nietzscheho. Konceptualizován byl Giorgio Locchim jako **humanismus krize a sebezapření. Je to na čin orientované tragické porušení humanismu, nastává-li vážný případ.** Je-li nouze, musí se opravdový evropský člověk překonat a určité zásady smí porušit. Těžká situace, „prověrka“, je-li národ v bídě a nebezpečí, předpokládá dnes ještě nemyslitelná, avšak nutná řešení. A to ne aby přišla vhod potencionálnímu diktátorovi nebo tomu či onomu dogmatu, následovala ten či onen pověrčivý fanatismus, nýbrž **aby sloužila národu a jeho přežití,** tzn., bránila potomstvo a dědictví předků zároveň. Před 2 400 lety Xenofón v *Anabasi* napsal: *„Přijde den, kdy Diův orel nemilosrdně a klidně sevře své spáry.“* K této definici nadčlověčenství není co dodat.
V takových tragických dobách se člověk domáhá božské moci a vítá ji: naslouchá hlasu intuice a sebezapření, překonává sám sebe, je, jak to jednou formulovala pythagorejská škola, *„sluchem bohů“*.

HUMANITÁŘSTVÍ

ETNOMASOCHISMUS | LIDSKÁ PRÁVA

Navenek hlásaná „láska“ ke všem lidem bez rozdílu, spojená s tvrzením o morální povinnosti jít na pomoc všem utlačovaným, hladem trpícím, nemocným atd.

Humanitářství je degenerovaný, deformovaný humanismus. Dnešní humanitářství projevuje systematický soucit k „jiným“, vůči „bližním“ však zůstává chladné jako kámen. Žene do krajnosti to, co se dříve nazývalo „filantropií“ a v tom smyslu představuje obzvlášť pokrytecké, svému účelu odcizené, zesvětštění křesťanské „dobroty“. V tomto ohledu je tedy atributem xenofilie a tím zbraní v arzenálu „cizí preference“.
Humanitářství podniká vše, aby byli chráněni alogenní „ilegální přistěhovalci“ nebo fiktivní azylanti, aby se pomáhalo vzdáleným cizím národům, když jsou postiženy masakry a občanskými válkami (za něž ovšem samy nesou plnou odpovědnost), ale vůči zchudnutí a zbídačení našich evropských spoluobčanů zůstává lhostejné. Nahlas skučí, když jsou deportováni Albánci, ne však, když stejný osud zakoušejí Srbové. Odsuzuje válečné operace Rusů proti Čečencům, ale nikdy obráceně a také nikdy (úplně protiprávní) angloamerické kobercové bombardování nad Irákem. Ve výčtu by bylo možné libovolně pokračovat.
Moderní humanitářství začalo ve 20. století s kampaněmi proti „hladu ve světě“ a s pokrytectvím „rozvojové pomoci“, která třetímu světu spíše škodí, než pomáhá.

Humanitářství je odcizením řecko-latinské ideje „humanismu“, která *lásku k lidskému pokolení přímo, bez rozdílu*, nikdy nehlásala. Jednotlivě pomáhají tzv. humanitární hnutí beztak stěží, neboť za tímto komerčním podnikáním vězí obchod se soucitem ve světovém měřítku, který má slušný obrat a mluvčím kosmopolitické levice dává možnost efektivně se mediálně profilovat. **V tomto smyslu je humanitářství typicky komerční a obzvlášť pokryteckou obměnou staré osvícenecké „filantropie“.** Konkrétně nemá vůbec žádnou prospěšnost, ale jeho ideologická intoxikační síla na Evropany je obrovská, protože ve svém fanatickém rovnostářství konstruuje fikci, že všichni lidé, všechny národy jsou prý „stejně hodnotné“; existovalo by tak něco jako metafyzická „jednota lidstva“ a tedy „povinnost“ spěchat na pomoc cizinci, „jinému“. A tato povinnost je prý právě tak naléhavá – ne-li naléhavější – jako naše povinnosti vůči krajanovi, vlastně „bližnímu“.

CHAOS „po chaosu“

INTERREGNUM | KONVERGENCE KATASTROF

Chaos je stav dezintegrace a anarchie libovolného celku poté, co byl rozložen katastrofou. „Po chaosu“ („poté“) je fáze obnovy nového řádu podle revoluční logiky metamorfózy {přeměny, přetvoření}.

Je to věčný cyklus života, smrti a znovuzrození, jak ho názorně vysvětlil Nietzsche svým *věčným návratem* téhož, ale také matematik René Thom v *Teorii katastrof*. Společnost, v níž žijeme, již nelze „dát dohromady“, nemocný systém jako takový již nemůže být zachráněn, třebaže si o tom konzervativci všech odstínů ještě dělají iluze.
Řešení, spása, záchrana mohou nyní vzejít jen z chaotické situace (občanské války, ekonomické krize gigantického rozměru atd.), která „od základu“ změní myšlení. Protože mnohé, co bylo dříve nepředstavitelné, se najednou stane přijatelné a nezbytné. Všechna kritéria se změní a teprve tak bude výstavba nového řádu („poté“) možná. Neboť opravdová **řešení jsou nalézána jen v krizi.** Abychom postavili nový dům, musí se starý stát nejprve neobyvatelným a zřítit se. Konstatovat to neznamená být pesimistou, ale realistou.

IDEA „ideál . historický idealismus“

HISTORIE | RECONQUISTA

Historický idealismus, který byl jako teorie vyvinut Hegelem, učí, že velká idea se nevyhnutelně ztělesňuje v dějinách, aniž její původce předem ví, jak bude tento proces probíhat.

Hegelova pozice byla ovšem chybně vykládána, zvláště marxisty, kteří ji zneužili. Když Hegel hovoří o „povstání ideje v dějinách“ nemyslí tím bezpodmínečně

nástup nějaké neodvratnosti, ale především vpád ideje (jako ztělesnění vůle k moci), která může jednat i naprosto proti proudu.
Historický idealismus je kupodivu fatalistický i antifatalistický zároveň: fatalistický je, když se domnívá, že jisté ideje se z přinucení jakési naprogramované metafyziky uskuteční (Marxova beztřídní společnost a světový komunismus nebo mýtus nepřetržitého pokroku u liberalismu). Avšak ukazuje se jako *antifatalistický*, když tvrdí, že **proti proudu plovoucí nebo nějak jinak zdánlivě nerealizovatelná idea se může v dějinách uskutečnit, a to silou vůle.** Historickými příklady jsou španělská *reconquista*, která se táhla přes několik staletí nebo nezávislost Alžírska.
V tomto smyslu je historický idealismus protikladem *negativního historického fatalismu* špatných teoretiků. Ti se dnes kupříkladu domnívají, že faktická přítomnost rasově cizích mas a také islámu v Evropě je hotová, nezměnitelná a proto nevratná skutečnost.[27] Proti takovému názoru je třeba neustále hájit ideje *repatriace* a *reconquisty* a šířit je celou silou vůle, i když ještě nejsme schopni určit jejich metodu.
Geopolitický pojem *Evrosibiře* tak např. odkazuje na vůlí usměrňovanou dějinnou vizi, ačkoli víme, že je ještě příliš brzy formulovat prognózu, jak si při realizaci tohoto pojmu počínat.
Pozitivní historický idealismus je protikladem mechanického pojetí, v němž je už všechno předpovězeno, z něhož je vyloučeno jakékoli překvapení, jakýkoli převrat. Předpokládá samozřejmě, že idea, která je míněna jako **neochvějná vůle,** jako vůdčí motiv pro uvědomělé, aktivní elity, idea, která je přenesena na příští generace, se jednoho dne může proti názoru takzvaných (fatalisticky myslících) „expertů" prosadit. Neboť nic není nikdy ztraceno, vždy jsou to **menšiny, které věří ve vůdčí ideu, která předpovězenému běhu dějin udá jiný směr.**
Samozřejmě je třeba obrnit se přitom trpělivostí, mít smysl pro dlouhodobé, dlouhotrvající procesy a nevěřit, že Řím byl postaven za den. Avšak akcelerace dějin, kterou dnes prožíváme, a vyhrocení situace na začátku tohoto nového století by mohly nabídnout mnohá překvapení.

IDENTITA

ETNOSFÉRA | ETNOCENTRISMUS | VLAST | ZAKOŘENĚNÍ

Etymologicky: co činí svébytným. Identita národa je to, co jej dělá nezaměnitelným a nenahraditelným.

Atributem, tj. podstatným znakem lidstva je rozmanitost a svébytnost jeho národů a kultur. Jakákoli homogenizace se prakticky rovná torporu a smrti. Univerzalismy se vždy ve jménu jediného nebo výlučně platného antropologického modelu

[27] Viz např. Walter Laquer, *Poslední dny Evropy:Humanistická Evropa nebo islamistická Eurábie?* Praha 2006.

snažily označovat identity za bezvýznamné podružnosti. **Etnická a kulturní identita tvoří jednotu: zachovávání kulturního dědictví a jeho rozvoj předpokládá blízkou etnickou spřízněnost uvnitř každého národa.** Lidstvo bude schopno čelit výzvám, jimž je vystaveno, teprve když zůstane *pluriversem*, tzn. (ne vždy mírumilovnou) koexistencí úplně odlišných, sebestředných etnik.
Avšak pozor: **vůbec první základ identity je povahy biologické; bez něj zbylé dva – kulturní a civilizační – nemají žádné opodstatnění.** Jinak řečeno: identita národa, jeho paměti a jeho pojetí života je založena především na jeho konkrétních genetických základech (dědičných vlohách).
Republikánští, univerzalisticky smýšlející jakobíni, kteří brání „identitu Francie" a francouzskou „kulturní specifičnost", zároveň však považují za možné houfně integrovat etnicky cizí živly, zabloudili do ideologicky slepé uličky a jsou zapleteni do absolutního rozporu.
Neboť pojem „identity" je samozřejmě úzce spjat s **etnocetrismem** a je proto naprosto nemožné spojovat jej s názory, které v rámci Evropy hájí „etnopluralistické soužití". Z tohoto hlediska Pierre Vial velmi výstižně píše: „*Identita je výslednicí tří základních složek v životě bytosti, bytosti individuální, ale také oné kolektivní bytosti, kterou je národ: rasy, kultury a vůle"* (v: *Une terre, un peuple*). A proto žádná z těchto složek není sama o sobě dostačující: bez relativně homogenního biologického základu nemůže žádná kultura prospívat a dále se vyvíjet. Avšak sám **biologický základ nemůže zajistit kontinuitu kultury, jestliže k tomu národ a jeho elity nepudí vůle.** Konečně je třeba dodat, že kultura nemůže ani prospívat ani přežít, když byly zničeny její elity, tedy když byl národ zbaven vůdců.
Pojem identity je dnes dominující egalitaristické, universalistické ideologii trnem v oku: zaprvé je extrémně „opovrženíhodný", neboť na něm ulpívá podezření, že má jaksi „etnický" nebo „rasový" nádech (což je ostatně správné); zadruhé ho nelze uplatnit – ze stranických nebo volebních důvodů – proti korsické nebo bretonské identitě, o židovské, kterou se dnes už neodváží popírat nikdo, ani nemluvě. V 19. století, když „sekularizovaní" univerzalističtí Židé jako Karel Marx hlásali s pokrokářskou důsledností vymýcení židovské identity s jejími tradicemi, s jejím náboženstvím, s jejím kanonickým sňatkovým řádem tomu tak nebylo. Jak může být tento trapný rozpor překonán?

1. Na identity národů, které tvoří Evropu, se neútočí otevřeně, ale jsou neutralizovány, podrývány, sníženy na úroveň obrazárny nebo folklóru (v pejorativním smyslu slova), tedy oproštěny od jakéhokoli etnického hlediska. Akceptuje se jen jazyková identita – ale jen *pro forma* a velmi rezervovaně. (Levicoví) zástupci bretonských hnutí, která bojují za autonomii Bretaně, budou neúnavně opakovat, že Neevropan, který se usadí v Bretani, se automaticky stává – Bretoncem. Tím je hlubší smysl slova „Bretonec" vyprázdněn: Bretonec bude (přesně jako „Američan") univerzalistické, prázdné slovo.
2. Dává se na srozuměnou**, že identita je akceptovatelná u alogenních národů; je ovšem pokládána za zlo (protože je „rasistická"), jakmile ji nárokují Ev-**

ropané. Jinými slovy, brání se africká, karibská, arabsko-muslimská atd. identita, avšak jakýkoli identitní požadavek evropských národů nebo kmenů se ihned stává předmětem hermeneutického slídění po politickém smýšlení. Evropané jsou důtklivě nuceni setřít jakoukoli stopu identity (anebo ji svěřit muzeu), neboť v jejich případě je prý krajně „nebezpečná".

V budoucím světě, globalizaci či západní ideologii navzdory, nebude sám pojem identity v žádném případě v nebezpečí: budoucnost totiž přinese posílení velkých kulturních světů Jihu. **Jediná identita, která je opravdu ohrožena, je identita oněch „nebezpečných" národů (jako dříve existovaly „nebezpečné" třídy): autochtonních národů Evropy.** Mít identitu je jim bezmála zakázáno. A proto musejí energicky reagovat a vyvarovat se toho, aby se boj o identitu omezil na muzeální kult minulého.
Idea identity musí také jít ruku v ruce s ideou kontinuity (podle definice Roberta Steuckerse). Neboť identita není žádný rigidní pojem: člověk se musí vyvíjet a přitom zůstat sám sebou, uvést v soulad bytí a vznikání. Identita je pojem dynamický, ne statický, čistě konzervátorský. Musí být chápána jako fundament dynamického trvání národa v dějinách, tzn. jako kontinuita jeho generací. Dialektická jednota identity a kontinuity národu dovoluje, aby **sám budoval vlastní dějiny.**

IDEOLOGIE „dominující ideologie . západní ideologie . evropská ideologie"

LIDSKÁ PRÁVA | MODERNA | POKROK | VÍRA V ZÁZRAK

Ideologie je strukturovaný, jasně vyjádřený nebo implicitně existující ideový systém, který zprostředkovává pohled na svět a poskytuje politickou, sociální, hospodářskou a kulturní koncepci.

Současná Evropa padla za oběť ideologii, kterou sama zrodila. Byla rozvíjena z osvícenství 18. století. Lze ji nazvat „západní" nebo také „globální". **Na evropské národy působí jako bumerang**. Komunismus byl touto ideologií před svým zhroucením značně ovlivněn.

Je založena na těchto postulátech:
1. Absolutním individualismu (priorita individua) a honbě za štěstím pomocí ekonomického materialismu.
2. Interpretaci techniky jako „božstva", které je s to zajistit neomezené štěstí a suplovat duchovní život. Technika přitom není chápána jako prostředek moci a suverenity, ale prostě ve formě „pomocníka v pohodlí", „panství zbytečností".
3. Pokrytecky proklamovaném názoru, že všichni lidé jsou si prý *in finem,* tzn. nakonec, „rovni", a z toho vycházejícího implicitního popření pojmu národa (v etnickém smyslu).
4. Odvrácení od božského a dědictví předků a jejich nahrazení kultem současnosti (prezentismus) stejně jako despektem k minulosti i budoucnosti.

5. Víře v postupující ekonomický „rozvoj“ lidstva jako nejvyšší formy obecného i individuálního štěstí; k fyzikálním a ekologickým limitům se přitom nepřihlíží.
6. Kultu neomezeného pokroku.
7. Boji proti organicky rostlým identitám evropských národů.

Založena na postulátu rozumu (racionalita jako samoúčel) **není západní ideologie ničím jiným než abortivní formou metafyziky, sama se však pokládá za metafyziku opravdovou, protože vznáší nárok být nejvyšším zdůvodněním všech lidských snah a platit tak za univerzální etickou normu – tzn. v podstatě za náboženství.** Její představy jsou však cizí realitě a nepřátelské životu, protože nerespektují skutečnost, zjistitelnou skutečnost lidských společností. Jistí zaslepení intelektuálové (převážně z řad metapolitické pravice) si ve své opodstatněné kritice radikálního materialismu západní ideologie a společnosti představují, že by některé naše problémy šlo řešit uchýlením se k islámu (nebo dokonce jeho „duchovním“ převzetím).[28] To by ovšem znamenalo dostat se z deště pod okap. Evropané musí klíč ke svému znovuzakořenění najít v sobě samých, ve svých vlastních tradicích.
Filozofie „lidských práv“, adorování techniky jako zdroje blahobytu jsou alfou a omegou západní ideologie, která dnes neomezeně vládne. Její nadvláda je totální, dokonce totalitní. Nestrpí žádnou námitku, žádnou odmluvu. Různé její nuance zleva či zprava se mohou navzájem přít, přesto usilují o jeden a tentýž civilizační cíl. Avšak tato ideologie, jakkoli skoro všude naprosto triumfuje, je dnes už erodována zevnitř: **svět už jejím postulátům neodpovídá – protože jejich realizace selhala.** Její triumf bude mít krátké trvání. Západní ideologie musí být vystřídána – skutečnou *evropskou ideologií.*

IDEOLOGIE TŘETÍHO SVĚTA | KULT TŘETÍHO SVĚTA

DVOURYCHLOSTNÍ EKONOMIKA | KOLONIZACE | VELKOPROSTOROVÁ AUTARKIE

Jak na „pravici“, tak i na „levici“ se vyskytující názor, podle něhož byl třetí svět „vykořisťován“ a proto bychom měli mít „povinnost“ mu soustavně a mohutně pomáhat prostřednictvím finanční pomoci (půjčky, smazávání dluhů, dary), transferem technologií nebo přijímáním jeho migračních proudů.

Ideologie třetího světa je bludný kruh. Předstírá, že pomáhá chudým zemím, zatímco ve skutečnosti jim prokazuje medvědí službu tím, že jim bere odpovědnost. Přitom jim vnucuje jednotný a jednostranný západní ekonomický model, který ničí místní národní hospodářství. Lituje třetí svět pomocí z pocitů viny živeného milosrdenství.
Navzdory dnes platnému „právu na vměšování“ by se vzhledem k třetímu světu mělo sázet spíše na relativní *lhostejnost.* Evropa nepotřebuje demonstrovat solida-

[28] Nejvýraznější osobností tohoto typu je dnes asi Claudio Mutti, zakladatel Edizioni all´Insegna del Veltro, silně ovlivněný např. Guénonem, Evolou, ale také Nietzschem. V německy hovořících zemích je to Martin Schwarz (Eiserne Krone, Kshatriya – Tradition und Metaphysik).

ritu s národy, které jsou si za svůj osud zodpovědné samy. Nás Evropanů se „doma vyrobené“ války, epidemie nebo chudoba, které postihují určité části Afriky, Asie nebo Latinské Ameriky netýkají. Tyto národy jsou samy zodpovědné za svoji neschopnost si samy vládnout. Neneseme za ně nijakou odpovědnost.[29] **Jestliže chce třetí svět znovu dospět, nesmí se jen přestat, musí se dokonce odmítat mu pomáhat.**

Termín „třetí svět“ vytvořený v 60. letech, aby označoval země, které nebyly přiřazeny ani k západní sféře, ani k sovětskému systému, ale zahrnovaly přibližně bývalé evropské zámořské majetky, ostatně čím dál tím více postrádá opodstatnění.

Existuje snad společný jmenovatel mezi Mali, Argentinou a Jižní Koreou? Ať je to jakkoli, přesto pojem „třetí svět“ odpovídá realitě, která by se dala shrnout pod výraz „chudé země“.

Ale proč „chudé“?

Tady nám ideologové „přiřknutí viny“ vysvětlují, že **třetí svět byl prý vykořisťován zeměmi Severu, zatímco přesně opak je pravdou.** Je nutno obrátit důkazní břemeno a začít konečně Evropany zbavovat jejich komplexů viny.

Příživnictví třetího světa má tyto důsledky:

1. Přímé finanční náklady: výdaje na půjčky, které nikdy nejsou splaceny, vývozy finančně nesené evropskými daňovými poplatníky, nesčetné umořování dluhů atd.
2. Výdaje na technickou pomoc a „spolupráci“, transfer technologií: přes tuto masivní pomoc dosud žádná země arabsko-muslimského světa nebo Afriky nedokázala dosáhnout minima ekonomické stability.
3. Náklady na odkrytí a správu nerostného bohatství ve třetím světě: už 50 let do nás vtloukají, že „země Jihu vykořisťujeme“. Inu jejich ropná naleziště, jejich nerostná bohatství nebo jejich agrární zdroje by pro Evropu nebyly vůbec nutné, když by se geopoliticky koncipovala jako samostatný „evrosibiřský prostor“. Mimo to je třeba vědět, že ani jediná z muslimských zemí exportujících ropu nebo plyn by odkázána sama na sebe nebyla schopna tyto zásoby těžit. Tato naleziště byla objevena „ze zahraničí“ a jsou vedena zahraničními společnostmi, které vyplácejí pozemkovým vlastníkům astronomické renty. **Evrosibiř by se mohla přírodního bohatství třetího světa úplně vzdát.**
4. A to ze všeho nejhorší: nespočetné masy lidí třetího světa se rozlévají po Evropě. Střednědobě to znamená demografické odcizení a neúnosné hospodářské zatížení.

V této souvislosti je třeba bezpodmínečně a co nejrozhodněji vyvrátit jisté lživé historky, především tyto: evropský kolonialismus je prý (dědičný) hřích, kterého bychom měli litovat, protože třetímu světu přinesl ve formě vykořisťování a otroctví bídu a utrpení. Evropský koloniální věk naopak vážně poškodil Evropu, pro státy třetího světa, jejichž obyvatelstvo v této době silně vzrostlo, byl naproti tomu

[29] Přesně opačný mesiášský postoj hájil už třeba Kipling v básni Břímě bílého muže.

požehnáním. Byl to historický omyl obrovského dosahu a jeho bumerangový efekt na Evropu na sebe nenechal čekat. Neboť **evropské koloniální panství bylo výchozím bodem a počátkem kolonizace opačné: kolonizace Evropy národy Jihu.**

Mimo to je zjištěno, že národy třetího světa, především v severní Africe, na Blízkém východě a v černé Africe požívaly v době koloniální přítomnosti Evropanů mnohem vyššího stupně svobody, veřejného pořádku, míru a blahobytu než později v době své „nezávislosti". To dnes otevřeně uznávají všichni upřímní Afričané i Severoafričané, kteří znali dobu před nezávislostí.

Kult třetího světa je zdánlivě humánní doktrína, která byla – přesně jako „antirasismus" – vymyšlena s úmyslem naočkovat Evropanům pocity viny a paralyzovat je. Bohužel se této neblahé doktríny z trockistické kuchyně chytili „pravicoví" teoretikové, kteří měli chorobnou ctižádost být „akceptováni" systémem, a kazuisticky se pokoušeli dokázat, že Evropa je se třetím světem spjata kulturními a geopolitickými svazky solidarity (zejména s arabsko-muslimskými zeměmi). U takových publicistů, kteří opravdu neznají ani islám ani sociálněekonomickou realitu třetího světa, a možná ještě pociťují nepřiznané okouzlení marxismem, jdou samozřejmě kult třetího světa a islamofilie ruku v ruce. Tím více je proto třeba vyjasnit úplně protikladné skutečnosti: **třetí svět na hony vzdálen tomu být spojencem Evropy představuje nejhorší nebezpečí a ohrožení, kterému kdy byla Evropa vystavena.**

Ideologie třetího světa, která je dnes pevnou součástí dominující ideologie vychází z toho, že severní průmyslové země (z leninského, trockistického a maoistického pohledu) vydrancovaly třetí svět. Opak je pravdou: je to třetí svět, který žije na účet evropských zemí tím, že je finančně vykořisťuje a nyní kolonizuje.

INDIVIDUALISMUS

POSPOLITOST | TVURČÍ OSOBNOST

Ideologie a kulturní trend preferující jednotlivce a jeho zájmy před společenstvím, k němuž náleží.

Tento pojem je nejednoznačný, neboť existuje pozitivní individualismus živící se z helénské, keltské a germánské tradice, a negativní (tak říkajíc extrém prvního), který je vlastní měšťácké mentalitě a popírá či odmítá sounáležitost se společenstvím nebo s národem. Tento individualismus částečně vychází z mesianistických náboženství, v nichž je spása vždy spásou jednotlivce a člověk stojí sám, tzn. bez jakéhokoli prostředníka proti svému bohu.

Pozitivní individualismus, který je typicky evropský je nejniterněji spjat s pojmy svobody a odpovědnosti a nikdy nezpochybňuje vlastenectví a obětavou mysl. Takový individualismus charakterizuje tvůrčí osobnosti, umělce a aristokraty. **Negativní, čistě pasivní individualismus komerční, konzumní společnosti naproti tomu odpovídá konvenci a domestikaci jedince zbaveného va-**

zeb. Charakterizuje porobené masy, v nichž je člověk už jen konzumujícím, od národní pospolitosti odtrženým atomem. Mělo by se proto rozlišovat mezi **aristokratickým a buržoazním individualismem**: druhý je narcistický a nihilistický – pod pláštíkem „emancipace“ urovnává cestu všemu zotročení, robotizaci člověka. Vzdor svým fikcím a klamům podporovaly levicový socialismus i komerční společnost odjakživa u jednotlivce sklon k neodpovědnosti a společenské nesvéprávnosti, což podkopává a popírá přirozené solidarity a vyvolává korporatistické, egoistické reakce.
Současný individualismus je paradox: na jedné straně vynáší do nebes narcismus jednotlivce, na druhé straně člověka utlačuje tím, že ho izoluje od jeho přirozeně rostlé příslušnosti. Individualismus je pozitivní jen když uvnitř národní pospolitosti plně rozvíjí tvůrčí osobnosti.

INTERREGNUM „přelom epochy“ (mezivládí)

EVROSIBIŘ | HISTORIE | CHAOS

Pojem „interregnum“ prosazoval Giorgio Locchi, který přitom sáhl zpět po latinském slovu. Interregnum označuje dějinné období, které následuje po zániku jedné kultury a předchází vzniku možné nové kultury.

Žijeme v čase interregna, onoho tragického období dějin, v němž se vše hroutí, kdy se však také může vše obnovit a povstat jako Fénix z popela. Je noc, *půlnoc světa* mezi soumrakem a svítáním, o níž hovořil Friedrich Hölderlin. Interregnum je čas obnovy mezi chaosem a tím, co následuje po něm (*l´apres-chaos*), tragický věk, kdy je opět vše možné. Dnes se evropské národy nacházejí v rozhodujících letech interregna. **Evropská kultura** je metamorfická, prodělala v zásadě **tři období**: antiku, středověk budovaný na troskách antiky a – od 16. století – třetí období eskalace, které se obvykle nazývá „moderna“ nebo „novověk“, a které se po osudovém úpadku začínajícím po první světové válce nyní chýlí ke konci.
Dnes, během prvních dvaceti 21. století, je naše cizorodými národy zevnitř kolonizovaná kultura vystavena definitivní smrti. **Interregnum, v němž se nacházíme, je tak vůbec nejosudovější a nejvíce rozhodující érou od sjednocení řeckých měst proti Peršanům a punských válek.** Buď se Evropané sjednotí, ubrání, zaženou kolonizátory, zbaví se americko-západní kurately, regenerují se biologicky i morálně a znovu dosáhnou ztracené suverenity – anebo jejich kultura navždy zmizí z povrchu zemského. Ještě nikdy nebylo ve hře tolik: **interregnum zrodí čtvrtý věk evropské kultury – nebo její smrt.** Vše se odehraje v nejbližších, rozhodujících letech. A toto zrození, bude-li se konat, se samozřejmě neobejde bez bolesti, krve a slz. Ty jsou přece porodní bábou a palivem historie.
Pro naši kulturu, pro náš vývoj, bude 21. století věkem zkoušky síly – budeme pracovat bez {záchranné}sítě!

INVOLUCE (zpětný vývoj)

CHAOS | NEOPRIMITIVISMUS | ROZKLAD KULTURY

Regrese kultury nebo umění k nepřiměřeným, nevhodným formám, které zesilují úbytek vitality.

Involucí, zvláště kulturní, jsme dnes vážně ohroženi víc než kdy jindy. Nejen kvůli expanzi komerční masové kultury, která mj. pochází z Ameriky, ale také kvůli afrikanizaci evropské mládeže a invazi islámu. Kulturní involuce je podporována rozkladem vzdělávacího systému (mezi mladistvými se počítá se 40% částečně nebo úplně negramotných),[30] ale také poklesem vědomostí, rozkladem společenského kodexu, zaplavením mládeže audiovizuálními pseudohrami, trvalým rozmachem neoprivitivismu, ztrátou všech obranných mechanismů atd.
Involuce má ale i biologické příčiny, jako jsou např. devirilizace/kastrace ideologiemi, poměštění {urbanizace} lidí a s tím spojené způsoby života, úbytek porodů, komplexy viny vzbuzující ideologie, odvrat od nezbytného výběru atd.
Nyní nám obzvlášť „duchaplné" hlavy samozřejmě namítnou, že vůbec nic nevidí. *Ještě* nevidí, protože tzv. růst zatím ještě funguje. Involuce se ale podobá viru, který není viditelný jen tak. Kdo však pozoruje realitu všedního dne, zjišťuje, že je v plné práci. Involuce začíná tím, že zachvacuje lidské myšlení a jednání, potom krůček po krůčku intoxikuje společenský a hospodářský život včetně institucí.

KOLOBĚH ELIT

ARISTOKRACIE | DEMOKRACIE | MERITOKRACIE | VÝBĚR | ZÁPAS

Tento výraz formuloval sociolog Vilfredo Pareto, aby jím charakterizoval obnovu vůdčích elit výběrem nových členů, kteří dodávají „svěží krev", a opomíjení neschopných.

Národ, který neobnovuje své elity, se vždy vyvíjí k „blokované společnosti". Skleróza vedoucích elit je ostatně zlem typicky francouzským: ve Francii šlo privilegium „nabytých (a nezasloužených) výhod" vždy ruku v ruce s paralyzujícím rovnostářstvím – a to před **i** po revoluci r. 1789. Koloběh elit předpokládá principy přísného výběru nejlepších a meritokracii, tedy „inteligentní nerovnost" založenou na spravedlnosti. Výběr elit stejně tak jako pojem aristokracie spočívá na principu svobody a soutěže: „Lepší musí zvítězit".
Sociální egalitarismus, který na základě idejí z května 1968 odmítá selekci, dále **kolektivní výsady** (skupinová privilegia), které jsou s ní spojeny, „pozitivní diskriminace" a úředně nařízené kontingenty pro etnické skupiny nevedou k sociální spravedlnosti, ale k povyšování a podpoře průměrných.
Asi před 30 lety vzdělávací systém v západní Evropě upustil od principů výběru a

[30] Tento alarmující údaj pochází – doufejme – ovšem pouze z francouzských státních škol v oblastech nejvíce zasažených kolonizací alogenních?

disciplíny a brání přitom demokratickému koloběhu elit tím, že nejlepším ze znevýhodněných sociálních vrstev uzavírá přístup do vedoucích tříd. Bezplatný veřejný vzdělávací systém ztrácel stále více na hodnotě a dnes už jeho role jako hybné síly sociálního vzestupu není oprávněná. Přístup ke kvalitativně nadstandardnímu vzdělání poskytují už jen peníze. Rovnostářství nepřátelské k selekci má za následek omezený korporatismus a nepotismus – a samozřejmě blokuje koloběh elit.

KOLONIZACE | KOLONIZOVÁNÍ

ETNOMASOCHISMUS | ODPOR A RECONQUISTA

Definitivní usídlení se a obsazení dědičného prostoru jednoho národa národem (nebo národy) jiným/-i. Toto slůvko je nutno upřednostnit před „imigrací“.

Evropa dnes tímto procesem trpí: masivní kolonizací, při níž se nově příchozí definitivně usazují. Je to nejhorší tragédie evropské historie, protože ničí naše etnické základy. Tato kolonizace je mnohem horší než všechny vojenské okupace, protože je považována za **nevratnou**. Prožíváme dnes mohutný dobyvačný pochod islámu na Evropu – a to s blahosklonným tichým souhlasem, ba dokonce se spoluúčastí USA.

Z taktického hlediska by se proto již nemělo hovořit o „migrantech“, „gastarbeiterech“ nebo „přistěhovalcích“, ale o **kolonizátorech**. Rovněž by se mělo přestat je litovat jako „oběť vykořisťování“. Je to právě naopak: tito lidé přicházejí do Evropy, aby tu žili na naše náklady. Invaze kolonizátorů se uskutečňuje jak na propustných hranicích, tak i na porodních sálech (ve Francii jde dnes např. přes 30% narození na konto přistěhovalců; v roce 2010 – jestliže se proti tomu nic neudělá – bude v zemi Galů islám nejvíce praktikovaným náboženstvím). **Trpíme „kolonizací zdola“, která se od dřívějšího evropského kolonialismu ve třetím světě silně odlišuje,** zejména se tento krajně závažný jev pojí s demografickým zhroucením autochtonních Evropanů. Evropský kolonialismus byl totiž povahy civilizační: příslušným zemím **všechno** přinesl a kulturám kolonizovaných národů – navzdory dogmatům kolportovaným xenofilními levičáky, které jsou snaživě přijímány a papouškovány i pravicovými pařížskými intelektuály – uškodil jen velmi nepatrně. Spíše musíme konstatovat: evropský kolonialismus naneštěstí posílil islám a tím teprve připravil jeho historický útok na Evropu.

V 21. století musí být odpor proti kolonizaci Evropy a proces reconquisty ve všech oblastech hlavním cílem každé evropské politické koncepce.

KOMERČNÍ SPOLEČNOST

AUTARKIE | LIBERALISMUS | MERKANTILISMUS | ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

Tak je někdy označována současná západní společnost, v níž „třetí" funkce, tzv. „obchodnická", nabyla převahu nad funkcí suverenity a „trhy" se staly ultima ratio, definitivním, jedině platným horizontem všech politických rozhodnutí.

Tento pojem je vhodnější než „kapitalistická společnost". Nejde o to odmítat tržní hospodářství, nýbrž o to, odsoudit **diktaturu trhu nad všemi ostatními hledisky** (ochrana životního prostředí, ochrana národních zájmů, zachování krásna v umění a v urbanismu, sociální politika atd.). „Trh" není všemocný a čistě materiální výměna nemůže být měřítkem všech lidských a společenských vztahů. V komerční společnosti má všechno svou cenu, ale žádnou hodnotu.

Avšak vzhledem k jisté dogmatické kritice komerční společnosti je radno mít se na pozoru: tato kritika pochází většinou od pravicových publicistů, kteří fascinováni levicovou ideologií marxistického ražení dávají obzvlášť horlivě najevo své opovržení trhem a ekonomikou vůbec, blahobytem a imperativem průmyslové vědecko-technické moci. Prakticky je však takový postoj pokrytecký, neboť v každodenním životě tito lidé absolutně participují na měšťáckém konzumu. Napodobují ultralevičáky tím, že se tváří „antiutilitaristicky" – scholastická knižní moudrost typická pro pařížské intelektuály.

Trh, obchod, výroba a hospodářství nebo vědecko-technická moc jako taková by opravdu neměly být zavrženy ve jménu antiutilitaristické utopie, ale jde o to, **podřídit zbožní výrobu a obchodní výměnu suverénní funkci, postavit je do služby národu, velké politiky a pochopitelně i sociální spravedlnosti.** Na druhé straně je jistě třeba odsoudit klam byrokratického socialismu, který ve jménu boje proti komerční společnosti a „diktatuře kapitálu" směřuje k tomu, aby zřídil nový, příživnicky fungující, společenský, ekonomický a odborový feudální systém – ve skutečnosti však jen další novou formu komerční společnosti!

Zkrátka jak ti, kteří by rádi trh „odstranili", tak i ti, kteří ho staví nade všechno, jsou vlastně redukcionisty: **trh je nutný, ale jen jako zbraň ve službě suverenity. Není to účel, nýbrž prostředek.**

Komerční společnost dnes na globální úrovni přenechává trh jeho vlastním zákonitostem a rizikům. Materiální i finanční trhy se vymkly jakémukoli řízení, proto křehkost a choulostivost spekulativní ekonomiky, která již nemůže uniknout brutálním nepředvídatelným krizím. Proto také nemožnost efektivního střežení hranic a ochrany evropské hospodářské samostatnosti. Státy se podrobují okamžité ekonomické konjunktuře, která beztak uniká jejich kontrole (sled „stagnací" a „konjunktur" – které opět naprosto závisí na „náladě trhu"). Trh je ale jako víno: užíván s mírou a účelem působí blahodárně. Mění se ale v noční můru, jakmile je jediným měřítkem hodnot lidského společenství.

KOMUNITARISMUS

ASIMILACE | ODPOR A RECONQUISTA

Doktrína „komunitarismu" je zkomolením významu pojmu společenství.[31] *Zrodila se původně v USA, kde vznesla nárok nechat uvnitř jednoho společenského tělesa žít spolu nebo vedle sebe rozdílná etnická společenství se zachováním jejich zákonů a životního stylu – v naději, že by tento společný život mohl probíhat harmonicky.*

Jedná se vlastně o vytunelování pojmu národ, šetrně řečený *apartheid*. Komunitarismus, který byl sotva možný už v USA je v Evropě prostě nerealizovatelný. Jako zdánlivá odpověď na otázku vynucené asimilace cizích migrantů je bohužel stále ještě zastáván jistými intelektuály „nové pravice", kteří se oddávají svým zbožným přáním. Tento abstraktní absurdní výklad „sociálního polyteismu" nadto překrucuje význam pojmu říše jako *„pluriversa etnik"*. Ve skutečnosti by komunitarismus jak je dnes francouzským státem uplatňován vůči muslimským nebo afroasiatským etnickým skupinám vedl k rozkladu, ghettoizaci společnosti. Neboť komunitarismus vychází z rousseauovské ideje „společenské smlouvy" *(contrat social*), která tvrdí, že soužití různých etnik a národnostních skupin uvnitř jednoho lidského společenství je realizovatelné díky zázraku „výchovy" a „moudrosti státu"...

Tato teze, nově zastávaná také pařížskými pravičáky, kteří jak se zdá přeběhli k rousseauismu a k „antirasismu", při bližším zkoumání neobstojí: žádný národ se nemůže skládat z pestré směsi etnických společenství, které spolu jako zázrakem „dobře" vycházejí pod vrchním dohledem otcovského shovívavého státu. Naši intelektuálové nejsou jen snílci, oni jsou též neznalí dějin i světa, v němž žijí. Chtějí homogenizovat, co je heterogenní, chtějí smíchat ledek a síru, kyslík a vodík a rádi by, aby celek neexplodoval. Komunitarismus je dětinská utopie, nejnaivnější odpověď jakou kdy západní intelektuálové a funkcionáři ohledně problematiky imigrace dali. Na papíře se jejich teorie jeví „harmonicky", uskutečněny jsou katastrofální. **Komunitaristická doktrína a její zastánci objektivně nahrávají naší kolonizaci cizími národy a islámské invazi.**

Nejhorší přitom je, že v případě „pravicových" zastánců komunitarismu zapracovala otřesená míra ješitnosti (jako u Bouvarda a Pécucheta, dvou postavách z románu Gustava Flauberta, které by se rády cvičily ve „filosofii", ale nakonec stále znovu ztroskotávají) – a u levice cynický kalkul. Samozřejmě: fakta podají důkaz, že konečnou stanicí komunitarismu je občanská válka.

[31] Z latinského *communitas* – společenství, *commune* – obec; něm. *Gemeinschaft* – pospolitost, společenství, komunita.

KONEC DĚJIN

HISTORIE

Jedná se o pojetí historie, které je sekularizovaným dědictvím (teleologických a spásu zvěstujících) mesianistických náboženství. Dějiny národů, které až dosud stály ve vzájemném konfliktu, se proto dík „pokroku" chýlí přirozeným způsobem ke konci a lidstvo nakonec vytvoří jediný světový stát, který bude uspořádán podle identických (individualistických) pravidel míru, blahobytu a uniformity.

„Konec historie" je přelud, který kdysi přivedl na svět marxismus a dnes je propagován islámem (nastane totiž od okamžiku, v němž by svatá válka, *džihád*, dobyla svět), ale také liberalismem (připomeňme např. Francise Fukuyamu). Podle této teorie by po zhroucení komunismu měly být všechny národy světa přivedeny k tomu, aby se v průběhu 21. století rozplynuly v globální liberalistické společnosti, která by pod ochranou všemocného, vše regulujícího trhu znala již jen menší problémy správy a veřejného pořádku.

Utopie o „konci historie" je implicitně přítomna ve všech ideologiích moderny a také v egalitarismu. Usiluje vymýtit rozdíly mezi národy a jejich vzájemné konflikty a na jejich místo uvést jediný všeobecně platný model lidstva (přičemž tento model může být podle názoru buď model věřícího, nebo měšťáckého spotřebitele).

Samozřejmě nemá tato utopie vůbec šanci stát se skutečností, nicméně pro Evropany je to jed, neboť nahlodává základy myšlenky nezávislosti, identity a suverenity. Je úzce spřízněna s konceptem „globálního usmíření lidstva". Přitom je v podstatě extrémně totalitní. Historie, tento tok osudu a nepředvídaného má totiž daleko k tomu, aby vyschl, právě naopak!

Etnické bloky na sebe v 21. století mohutně narazí a tyto střety budou **právě kvůli (a ne navzdory!) globalizaci** ještě prudší a bojechtivější než ve dvacátém století. Na přelidněné planetě, kde vyvstávají všemožná nebezpečí, s jistotou neprožijeme „konec historie" v liberálně-demokratickém světovém státě, nýbrž vyhrocení historie jako mistryně zápasu mezi národy, přičemž imperativy výběru a boje o přežití dosáhnou nejvyšší důležitosti.

KONVERGENCE KATASTROF

CHAOS | INTERREGNUM | MODERNA

Konvergence {střetnutí, resp. spolupůsoben} několika civilizačních zlomových linií, které by mohly na celém zemském povrchu v průběhu 21. století uvrhnout „moderní svět" do chaosu.

Poprvé ve svých dějinách je lidstvo ohroženo konvergencí katastrof. Množství „dramatických zlomových linií" se navzájem dotýká, přítoky řeky se ihned téměř s perfektní synchronií (mezi 2010-2020) slévají k místu zlomu, kde se vše ponoří do chaosu. **Právě** z **tohoto chaosu, který celosvětově způsobí netušené bolesti, by poté, „po katastrofě", mohl vzejít nový řád, tzn. nová kultura, která bude**

zrozena v utrpení a hrůzách. Tyto „zlomové linie“ zde musí být stručně popsány:

První zlomová linie: **záludný rozklad evropské sociální tkáně.** Kolonizace severní polokoule jižními národy, která přes chlácholivá tvrzení médií samozřejmě stále roste, vyvolá situaci, jež by se velmi snadno mohla vymknout kontrole a explodovat. Následek: ztroskotání multirasové společnosti, která se ukazuje jako stále méně „integrující“, zato jako stále multirasističtější a nově se tribalizující; nepřetržitá postupná etnicko-antropologická proměna našeho kontinentu (což Němci nazývají *přenárodnění*) – pro Evropu dějinná katastrofa dosud nevídaného rozsahu – návrat masové chudoby {pauperismus} na Východě i na Západě; šířící se kriminalita a stoupající spotřeba omamných prostředků; kolaps rodiny; úpadek vzdělávání a nekvalitní školské programy; přerušení přenosu vědomostí a sociálního chování (což vede k „novému barbarství“ a úbytku znalostí a dovedností); vytěsňování lidové kultury povrchním masovým otupováním ze strany mediální kultury *show businessu*. Všechny tyto jevy nasvědčují tomu, že se evropské národy **přibližují k novému středověku**.[32]

Druhá zlomová linie: **tyto faktory sociálního rozkladu se ekonomickou a demografickou krizí, která se přiostřuje a způsobuje masové zbídačení, ještě vyhrocují.** Už roku 2010 nebude počet výdělečně činných stačit, aby finančně uživil příjemce penzí *„papy-boomu“*.[33] Evropa se zhroutí pod tíží svých starců. Ekonomika zemí se stárnoucím obyvatelstvem se zpomaluje a oslabuje financováním nákladů na zdravotnictví a důchodů občanům neschopných výdělku. Jejich stárnutí mimo to brzdí technicko-ekonomickou dynamiku. Ekonomika bude navíc kvůli nezřízené imigraci nekvalifikovaných skupin obyvatelstva obecně získávat a přijímat rysy třetího světa.

Třetí zlomová linie: **chaos na Jihu.** Tím, že se jižní země navzdory své tradici a kultuře zděděné po předcích industrializovaly, vytvořily u sebe přes imaginární a slabý růst sociální chaos, který je stále horší.

Čtvrtá zlomová linie: **hrozící světová finanční krize**, která bude ještě závažnější než ta z 30. let a mohla by spustit celosvětovou recesi, jejíž předzvěstí by byl prudký pád měn a burz na Dálném východě (stejně jako recese, která tuto část světa zasahuje).

Pátá zlomová linie: **rozmach náboženského integrismu a fanatismu, především islámu**. Obrození radikálního islámu je odpovědí na bezuzdnost moderního kosmopolitismu, který by chtěl celému světu vnucovat model lehkomyslného individualismu, kult zboží, sekularizaci hodnot a diktaturu spektáklu. Islám se na oplátku radikalizoval, současně – věren své tradici – se znovu stal vládychtivým a opět

[32] Tento koncept byl naposledy vlivně formulován Lesterem C. Thurowem, mj. autorem politologického bestselleru *Budoucnost kapitalismu*, viz článek **Přijde nová revoluce a po ní nový středověk** v: Středoevropské noviny, měsíční příloha LN r. V, č. 9 z 19. 11. 1998

[33] Po druhé světové válce následoval *baby-boom*, v krátkém čase se narodilo hodně dětí; dnes jsou z těchto dětí dědečkové a babičky, prarodiče, *grandpas* angl., franc. *papy*. Následek: *boom* důchodů a penzí.

se zcela orientoval na výboj.
Šestá zlomová linie: **konflikt Sever – Jih s etnicko-náboženským pozadím.** S největší pravděpodobností nyní nastupuje na místo zatím odvráceného konfliktu Východ – Západ. Nikdo ještě neví, jakou podobu nabude, jedno je ale jisté: bude velmi prudký, neboť bude živen bezohledností a emocemi, které jsou zakořeněny mnohem hlouběji než dřívější spíše umělý protiklad mezi USA a SSSR nebo komunismem a kapitalismem.
Sedmá zlomová linie: **nadměrný růst nekontrolovatelného znečištění Země**, která jako taková sice ohrožena vůbec není (má před sebou ještě čtyři miliardy let a může kdykoliv začít celou evoluční historii od začátku!), spíše však vystavuje nebezpečí fyzické přežití lidstva. Tato závažná krize životního prostředí je pozdním následkem liberálně-egalitářského mýtu (kterému se svého času oddávali také v SSSR) celosvětového průmyslového rozvoje a na údajně nevyčerpatelných zdrojích energie spočívajícího „hospodářství pro všechny".
K tomu lze ještě doplnit tušenou implozi stále neovladatelné EU, různá rizika, která jsou spjata s rozšířením atomových zbraní ve třetím světě, stejně jako pravděpodobnost občanské a rasové války v Evropě.
Konvergence všech těchto faktorů v globalizované, krajně ohrožené „světové civilizaci" dává uhodnout, že 21. století v žádném případě nebude „progresivním" prodloužením dnešního světa, nýbrž vznikem světa jiného. Tato vyhlídka nám skýtá osudové šance, na něž bychom se měli věcně připravovat, abychom se jich mohli chopit.

KONZUMISMUS

EKONOMISMUS

Koncepce společnosti, v níž je množství materiální lidské spotřeby jediným platným měřítkem všech věcí před jakoukoli jinou reflexí.

Konzumismus je materialismus a ekonomismus na nejnižší myslitelné úrovni: ani ekonomickou sílu nebere dlouhodoběji na zřetel. Skutečně zanedbává ekologickou toleranci ekonomických procesů, neboť ho zajímá jen množství bezprostředního materiálního konzumu. Je to *menetekel*[34] otroctví, kterému současný davový člověk propadl. Není ani občan, ani *jednající*, ani odpovědný – je už jen spotřebitel tzn. pasivní domestikovaná bytost. Otázky životního prostředí, lidu jako takového nebo politiky jsou pro spotřebitele bezvýznamné. Za příjem konzumní síly se zříká i své osobní bezpečnosti. Připomíná **husy ve výkrmně na husí játra.**
Konzumistická mentalita svědčí o duševní chorobě, kterou pronikavě diagnostikovali Thorsten Veblen, Guy Debord nebo Baudrillard: člověk hromadí statky a „aparáty", ale bezvýsledně. Pocit štěstí nebo zdraví se často nedostavuje.

[34] Zde naléhavé varování, výstraha.

KOSMOPOLITISMUS (světoobčanství)

MÍŠENÍ | NÁROD | UNIVERZALISMUS

Představa, že systematické mísení je třeba upřednostňovat před identitou jednotlivých kultur. Zakládá se na předsudku, že je zapotřebí „globální kultury“.

Etymologicky znamená „kosmopolitismus“ úsilí vytvořit „globální město“, v němž je každý obyvatel občanem nehledě na jeho původ. Idea kosmopolitismu je nosným pilířem dominující západní ideologie. Islám, aby se v Evropě etabloval, západního kosmopolitismu obratně využívá, avšak sám jeho ideály **nesdílí**, protože perspektivně usiluje o kulturní nadvládu a výhradní platnost. Jinými slovy: islám je „univerzalistický“, ne však kosmopolitní.

Kosmopolitismus je abortivní diferencialismus. Kdyby se realizoval, byla by následkem jeho implikovaného míšení kultur v podstatě totalitní jediná globální kultura. Pod pláštíkem heterogenity a plurality se skrývá totální monotónnost. Klasická řecká demokracie kosmopolitismus striktně odmítala, protože od Perikla byla založena na dvojím pokrevním právu (ius sanguinis) a etnicko-kulturní homogenitě svobodných občanů. Demokracie se s kosmopolitismem spojila teprve s osvícenstvím v 18. století. Staří Řekové naproti tomu v kosmopolitismu spatřovali zárodek politického chaosu, který je vždy v dobrém poměru k tyranii.

Hlavní argument, kterým se přívrženci kosmopolitismu zaklínají, je, že mísení kultur je prý „obohacení“. Často je přitom uváděn příklad města Vídně v 19. století, které mělo být „živným roztokem kultury“. Avšak tento argument je sofismus: domnělý vídeňský „kosmopolitismus“ vlastně žádným kosmopolitismem nebyl, protože se jednalo výlučně o národy a kultury evropského původu, které tudíž byly svým společným substrátem spolu úzce spřízněny.

Kosmopolitický diskurs, který se dnes v Evropě pěstuje, naproti tomu výslovně hovoří o „nevyhnutelné“ afrikanizaci evropské kultury, která je propagována jako „šance“. Ve skutečnosti kulturní bohatství Evropy vděčí – přes oficiální verzi – mimoevropským prvkům méně než se obecně tvrdí. Dnešní kosmopolitismus usiluje jen o to, aby v tyglíku „globální kultury“ rozpustil a odstranil vše v evropské kultuře osobité, specifické. Budoucnost to ale nemá, „globální kultura“ nikdy existovat nebude. **Cílem a obětí této kosmopolitické propagandy „smíšeného světa“ je ostatně jen Evropa: identity a etnické bloky se jinak všude na světě očividně zpevňují.**

KULTURA | CIVILIZACE

DEKADENCE | „GERMEN“| ROZKLAD KULTURY | ZÁPAD

„Kultura“ celkem vzato znamená sumu psychických dispozic, tradic, morálky, obyčejů a hodnotových představ národa. Civilizace je viditelný projev kultury, jejíž skutečnou realizaci představuje a symbolizuje.

Národ jako etnicko-kulturní celek si může přisvojit civilizaci jiné cizí etnické

skupiny, přesto se nikdy s její kulturou nemůže sžít, protože tato kultura v posledku spočívá na biologicky dědičném základě, který odkazuje na zcela jedinečné (biologické) dispozice.

Civilizace spočívá na spirituálním kulturním základu – a ten opět z velké části na etnických, zděděných vlohách. Jazyk je například znak civilizace, ne však kultury – ale s výhradou, že obyvatelstvo, které svoji kulturu bezmála úplně ztratilo a přijme cizí řeč i civilizaci (viz např. americky či francouzsky mluvící černoši), upadá do etnicky zabarvené varianty.

Kultura je základ, z něhož povstávají civilizace, sama je však založena na geneticky podmíněných základních vlastnostech a schopnostech etnika, tzn. na biologicko-antropologickém substrátu, který jsme v této knize nazvali germen. Civilizace je vnější tvář, materiální stránka kultury, tak říkajíc její manifestace a image. Kultura v žádném případě není, navzdory iluzím liberalistického a marxistického světonázoru, „nadstavba“ určitého technicko-ekonomického stavu, nýbrž mentální infrastruktura, která rozhoduje o určité formě společnosti a ekonomiky.

Kultura jako složka fyzické přirozenosti člověka je „kód“, s jehož pomocí si člověk přiměřeně svým dědičným vlohám a svému prostředí vykládá svět.

Západ se svým sklonem k uniformitě, k materialistické adoraci ekonomiky, k plutokratické demokracii a rovnostářskému humanitářství „lidských práv“ se nešťastně pokusil prosadit jako „globální civilizace“. Nezdar je evidentní. Probuzení islámu stejně jako mnohých jiných kulturních světů (Indie, černá Afrika, Čína, Latinská Amerika) ukazuje, že **pluralita civilizací jako výsledek kulturní a rasové rozmanitosti je, stejně jako konflikty mezi nimi, identická s „lidstvím“ – tzn. lidským bytím.**

Ideologie „moderny“ se zásadně mýlí: 21. století nepřinese vznik světové kultury nebo sjednoceného lidstva, nýbrž **střet kultur.**

„Západní civilizace“ přitom žádnou opravdovou civilizací není, jen plytkým životním stylem, který je založen výlučně na pavlovovské domestikaci lidí materiálními návyky. Právě z tohoto důvodu nemůže trvat věčně, neboť nespočívá na paměti, na tradici, na kulturním obsahu, nýbrž na povrchních vlivech a módách, které jsou vlastně jepičí a utíkají jak mraky po obloze.

Plným právem pranýřuje islám západní civilizaci, jako kdysi pranýřoval komunismus. Avšak ze své strany nám předkládá neúnosné: zastává totiž jen jinou formu totalitarismu. Především jeho kulturní koncepce je s kulturním substrátem Evropy jednoznačně neslučitelná, protože její poselství zahrnuje absolutní podřízení se (jím totalitně nárokovanému) „božskému“ místo předpokladu harmonické, organicky se vyvíjející afinity mezi svobodou a řádem.

Evropské kultury a velkoevropská civilizace dnes proto stojí proti dvojímu protivníkovi: americko-západní civilizaci a islámu.

Nic netrvá věčně. Vše může přes noc zaniknout. Národ může vidět mizet svoji kulturu buď formou přenárodnění (tzn., že původní národ je potlačován a nahrazován cizími živly), nebo vnitřní erozí (dekadence). Tento úpadek nelze vysvětlit

jinak než psychicko-biologickým ochabnutím životních {„vitálních“} sil. Evropské národy jsou dnes ohroženy erozí své identity a kulturní síly (kosmopolitismus, afrikanizace, islamizace, tendence k folkloristickému a muzeálnímu), ale prazáklad této dekadence je třeba hledat v prvé řadě **u Evropanů samých**, ne v útocích, jimž jsou vystaveni a které jsou konec konců jen věčným zákonem života. V období úpadku je člověk jen zřídka nevinnou obětí, ale mnohem spíše obětí spolupracující...

KULTURNÍ BOJ

ETNOCENTRISMUS | KULTURA A CIVILIZACE | NEOPRIVITIVISMUS

Tvůrčí sebeobrana a agresivita ze strany smrtelně ohrožených evropských kultur.

Politický boj se bez kulturního boje, který ho podporuje, provází a ospravedlňuje, jeví jako neplodný.

Identitní a dynamická kultura – společně s biologickým základem národa – je předpokladem jeho přežití a to je předpokladem jeho kultury. Všechna politická hnutí, která kulturní boj zanedbávají, všechny státy, které se nezabývají kulturní politikou vztahující se k identitě, přicházejí vniveč.

V kulturním boji přitom nelze vystačit s tím, že budeme chránit dědictví, pěstovat tradice a udržovat při životě historickou paměť: boj musí zahrnovat i **tvůrčí síly (kreativitu).** Evropskou kulturu totiž nemůžeme zachránit jen odsouzením jejího ničení, záchrana vyžaduje odhodlanou **protiofenzivní** strategii.

Kulturní boj se dnes musí postavit následujícím výzvám: amerikanizaci, islamizaci, afrikanizaci a také neoprimitivismu současné společnosti. Kulturní boj je vícekolejný, je to útok i obrana zároveň. Zahrnuje školu, výtvarná umění, hudbu, audiovizuální média, jazyk, literaturu atd. Jeho cílem musí být stejnou měrou **odmítnutí kosmopolitismu i kultu minula.** Vzhledem k cenzuře a kulturnímu odcizení, které prožíváme, by kulturnímu boji prospělo nasadit přednostně útok a sílu fantazie (aniž by přitom zanedbával přenos dědictví).

Kulturní boj, který musíme vést, se také musí vzepřít „výměně paměti“, jíž se stávají obětí Evropané: vše kulturně cizí je systematicky upřednostňováno před domácím (autochtonním), zděděným po předcích, pokání a sebemrskačství nahrazují hrdost a „etnopluralistický“ egalitarismus triumfuje, fakticky znehodnocuje evropskou kulturu a žene ji do stavu méněcennosti.

Na tomto místě je třeba varovat před těmi Evropany, kteří se zaklínají pseudoidentitním pohledem na svět: jako zakuklení nebo placení spolupracovníci systému se nám pokoušejí namluvit, jak obdivuhodné jsou prý „kultury všech národů světa“ – také těch, které o nás smýšlejí nepřátelsky a **naši** kulturu chtějí zničit nebo těch, jejichž folklór by nás měl zajímat jen okrajově.

Kulturní boj není „boj na obranu všech kultur“, nýbrž předně boj o kulturu evropskou, kterou je třeba chápat jako superiorní.

KULTURNÍ ÚPADEK | KULTURNÍ ATROFIE | ZNEKULTURNĚNÍ

KULTURA

Ztráta paměti a kulturních referenčních bodů.

Kulturní úpadek může nabývat různých podob: evropská kultura zakrňuje vlivem americko-západního civilizačního modelu, kterým je náš kontinent dalekosáhle zachvácen, kdežto jiné kulturní okruhy, jako např. africký, arabsko-muslimský, indický nebo čínský mu vzdorují úspěšněji; pak existuje kulturní atrofie vyplývající z kolonizace Evropy migranty a islámem. Obé ostatně může jít ruku v ruce, jak dost jasně potvrzuje **afro-amerikanizace dnešní mládeže** (viz afro-americké taneční módy jako *rap, räi, hiphop* atd).

Jednou provždy by se mělo skoncovat s prolhanou tezí, že mladá generace migrantů, ve Francii nazývaná Beurs et Blacks (!), je prý obětí „znekulturnění"! Je to právě naopak: mladí migranti rozvíjejí mentalitu kolonistů a identitní antikulturu (v hudbě, ve způsobu vyjadřování, v oblékání), která je arabsko-africká i americká zároveň a vůči francouzsko-evropské kultuře a tradici radikálně nepřátelská. **Opravdu vykořenění a nekulturní jsou mladí Evropané**, kteří se z asimilační horlivosti a z ryzího etnomasochismu zkoušejí po *Beurs* a *Blacks* opičit!

Dominující ideologie se cílevědomě snaží, aby u evropské mládeže upadla jejich po předcích zděděná kultura v zapomnění, snaží se ji „deevropeizovat", aby ji lépe vykořenila a dezorientovala. „Evropská identita" je totiž prý implicitně „nebezpečná". Příklady této široce orientované strategie jsou mj. rozmáhající se analfabetismus nebo odvrat od dějepisného vyučování i klasického humanitního vzdělání. Kulturní zakrňování mladých Evropanů se však neděje ve prospěch nějaké silnější rozvinutější kultury (jako v 19. století, kdy primitivní národy přišly do kontaktu se silnější kulturou Evropanů), nýbrž ve prospěch **kultury méně hodnotné, „zmasovělé", neoprimitivistické**: kultury *zappingu*, videoher, bubnů džungle, degenerovaného *pop-artu* (který je přes svůj název přesným opakem lidového umění) atd.

Boj proti znekulturnění nevyžaduje jen opětovné zakořenění a učení se minulosti, ale především tvůrčí, k identitě se vztahující práci a podnícení fantazie.

LEGITIMACE „pozitivní a negativní"

DEMOKRACIE

Soubor všech mediálních diskursů, ideologických nebo politickovzdělávacích nástrojů a také právních předpisů, s nimiž se vláda nebo politický systém pokouší ospravedlnit vlastní moc, aby tím obdrželi souhlas k vládnutí a zdůvodnili vlastní legitimitu.

Pozitivní legitimace spočívá v tom, že systém je legitimní na základě svého pozitivního jednání, tzn. díky svým úspěchům, výkonům, blahobytu nebo občanskému

smíru, který přináší nebo přinést hodlá. To už dnes dávno není náš případ: vzhledem k nezaměstnanosti, celkovému zchudnutí, následkům masového přistěhovalectví, rozmáhající se nejistotě stejně jako neschopnosti politické třídy zjednat zde nápravu **sahá systém zpět po negativní legitimaci** podle hesla: *„Bez nás by bylo ještě hůř: protože by přišel fašismus!“*
Jinými slovy: **vládnoucí se již nelegitimují skutečně dosaženými výsledky své politiky, nýbrž čistě virtuálně tím, že malují na zeď „velké nebezpečí“ a démonizují ho – ohrožení „rasismem“, „nepřáteli demokracie“, „diktaturou“ atd.** Po nedodržených slibech tedy přichází čas ideologického vydírání domnělou „ochranou“ proti strašákům. Politický systém, jehož existence je založena už jen na negativní legitimaci je zasvěcen zániku.

LIBERALISMUS „řízený či usměrňovaný“

ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ | PROSTOROVĚ ORIENTOVANÁ AUTARKIE | SVOBODA

Ekonomická doktrína a praxe, která doporučuje maximální míru svobody pro privátní účastníky trhu a minimální míru regulace i sociálně-ekonomické intervence ze strany vládní moci.

V USA označuje slovo „liberal“ politický postoj, který by se dal nejlépe přeložit jako „pokrokový“. Pojem ekonomického liberalismu je velmi nejednoznačný. Stručně lze konstatovat, že **v ekonomice je třeba dát liberalismu přednost před paralyzujícím státním socialismem s výhradou, že může být pozitivní, jen když je postaven do služby nadřazené politické vůle v rámci autocentrického chráněného prostoru.**
Označit liberalismus rovnou za „nepřítele“ svědčí o špatně strávené četbě marxismu, což se u pravicových romantických ideologů, kteří jsou málo zběhlí v hospodářské politice a plni komplexů papouškují levicovou ideologii, stává obzvlášť často. Leč na světě není nic absolutně černé nebo absolutně bílé a liberalismus naprosto není homogenní blok. Je to vlastně více metoda, hospodářská praxe než ideologie. Přitom má nepopiratelné ekonomické výhody: podnikavého a soutěživého ducha, odpovědnost, efektivnost, výběr. Má však také nevýhody: fixovanost na *krátkodobé*, lhostejnost k životnímu prostředí, biopolitice, osudu národa atd.
Velkým omylem dogmatického antiliberalismu je, že od liberalismu vyžaduje příliš mnoho, neboť ve svém dosahu se jedná o omezenou doktrínu, která potřebuje být zdokonalena a doplněna**. Liberalismus aplikovaný na evropský velkoprostor se musí podřídit prostorově orientované, hospodářské politice silné vůle a upustit od globálního volného obchodu.**
Liberalismus patří do skupiny prostředků, ne účelu. Jeho praktická efektivita musí být plně akceptována, avšak musí být doplněna o sociální a hospodářskou politiku, která slouží finálnímu **politickému** účelu. Vměšování {intervence} politické moci do liberálního hospodářského systému přitom nesmí být přímo ekonomické či administrativní, resp. daňově právní povahy, nýbrž **politické**. Jde totiž o vydá-

vání obecných směrnic a zákazů, stanovování dlouhodobých cílů průmyslové politiky, zajištění svobody trhu, podporování dynamismu podnikání a ochranu vnitřního hospodářského prostoru; naproti tomu **nemůže jít o** paralyzování účastníků hospodářské soutěže všelijakými regulacemi a zdaňováním. V tomto smyslu lze hovořit o **řízeném** nebo **usměrňovaném liberalismu**. Takový liberalismus je tedy na míle vzdálen globalistickému, byrokratickému, zběsile regulujícímu systému volného obchodu Evropské unie, který má všechny nevýhody divokého internacionálního kapitalismu **a** technokratického odborářského socialismu.

LIDSKÁ PRÁVA | HUMANITARISMUS

ZÁPADNÍ IDEOLOGIE

Hlavní nástroj v arzenálu moderní ideologie „pokroku" a individualistického, rovnostářského myšlení, zároveň prostředek ke zničení práv národů a k zavedení ideové policie do společnosti.

Jako syntéza (často nesprávně pochopené) politické filozofie 18. století jsou *lidská práva* nevyhnutelně alfou a omegou dominující ideologie. Současně s antirasismem fungují jako ústřední nástroj ideologického ovlivňování mas, uniformního myšlení a paralyzování jakéhokoli odporu proti němu. Tato maximálně pokrytecká ideologie se lehce smiřuje se všemi sociálními bolestmi a legitimuje každou represi. Dokonce se stala jakýmsi světským náboženstvím. Avšak „člověk", o němž je tu řeč, je pouze **abstraktní** bytost, spotřebitel, resp. zákazník, atom. Viděno historicky je to tak, že ideologie „lidských práv" byla vypracována členy francouzského národního konventu (1792- 1795), kteří tíhli k americkým puritánům. Ideologie lidských práv dokázala dosáhnout zdánlivé legitimace tím, že se odvolávala na dva historické podvůdky: podvod „dobroty" a filantropie (lidumilnost) na jedné straně, podvod „svobody" na straně druhé.

„Člověk" (už sám o sobě neurčitý pojem) nemá žádná „práva", která by se neměnná a univerzální vznášela v éteru, nýbrž jen taková, která vyplývají z každého jednotlivého kulturního okruhu, z každé jednotlivé tradice a dají se z nich vysvětlit.

Proti „lidským právům" je třeba postavit dva základní pojmy: zaprvé pojem **práva národů na identitu**, zadruhé pojem **spravedlnosti**, který je v každé kultuře rozdílný a předpokládá, že ne všichni lidé mohou požadovat stejné uplatnění a vážnost. Oba pojmy však v žádném případě nejsou založeny na předpokladu, že by existovalo něco takového jako univerzální abstraktní člověk, nýbrž předpokládají existenci **konkrétních lidí**, kteří jsou zakotveni v určité kultuře.

Kritizovat světské náboženství „lidských práv", nazývané také „humanitarismus", samozřejmě neznamená hájit primitivní surovost; naopak, právě tato ideologie byla dost často krycím pláštíkem pro barbarství a utlačování (viz například masakry, které byly spáchány na lidech ve Vendée nebo na severoamerických Indiánech). **Ideologie lidských práv často sloužila jako záminka k pronásledování –**

ve jménu „dobra“. S ochranou jednotlivce má právě tak málo společného jako komunismus, naopak: stále více se uplatňuje jako nový obzvlášť tíživý represivní systém založený jen na čistě formálních svobodách. Ve jménu této ideologie je tak bez ohledu na skutečnou demokracii ospravedlňována kolonizace Evropy (je prý lhostejné, kdo má „právo“ se v Evropě usadit) nebo tolerance ke kriminalitě, která přece ničí svobodu, agresivní války, které jsou vedeny ve jménu „práva na intervenci“, nevyhošťování ilegálních přistěhovalců atd. Na druhé straně tato ideologie mlčí k masivnímu znečišťování životního prostředí nebo k brutalizaci sociálního chování v průběhu ekonomické globalizace.
V neposlední řadě se ale ideologie lidských práv osvědčuje jako strategický prostředek k **odzbrojení evropských národů** tím, že jim ve všech oblastech vštěpuje pocity viny. Je legitimací jejich demise, jejich katatonie. Představuje obzvlášť perverzní vyhrocení křesťanské útrpnosti a dogmatu rovnosti, podle něhož jsou prý všichni lidé „rovnocenní“.
Ideologie „lidských práv“ je dnes hlavní zbraní k ničení národních identit a kolonizaci Evropy cizinci.

MALOMĚŠŤÁCTVÍ

EKONOMISMUS

Stav mysli, který existuje nezávisle na společenské vrstvě a dnes ovládl celou moderní společnost.

Maloměšťáctví představuje negativní rysy měšťáckého myšlení, nevztahuje se však na tzv. „podnikatelského ducha“ velkoburžoazie, který dnes z valné části mizí. „Bourgeoisismus“, který by se dal přeložit jako „šosáctví“ nebo „filistrovství“ je v rozporu jak s lidovou mentalitou, tak i s aristokratickým postojem. Napájí komerční společnost a raší těmito květy: etika, v níž je individuální zájem jediným měřítkem, individualistický hon za jistotou a blahobytem, náchylnost k efemérním módám, odmítnutí jakéhokoli rizika, pasivní, tu a tam provokující spotřeba, konformismus vůči dominující ideologii, snaha být stále politicky korektní, naprostý nedostatek vlastenectví a etnického uvědomění, kulturní snobismus, vypočítavost, redukce lidských vztahů na „jednání“, chorobná fixace na malé „já“, priorita peněz před všemi ostatními hodnotami, lhostejnost k pospolité sounáležitosti, na odiv stavěný pseudohumanismus, necitlivost k posvátnu a totální nepoetičnost, neporozumění estetičnu atd. Dokonce i duch rodiny a sled generací byly infikovány maloměšťáctvím a zničeny.
Moderní maloměšťák, protagonista současné společnosti, se zdá být *„in“,* svědčí ovšem o bezedném **konformismu.** V intelektuální demenci nivelizující ideologické mašinerie dnešního *soft-totalitarismu* je zároveň cílem i aktivním účinkujícím.

MASY | „ZMASOVĚNÍ“ {masifikace}

INDIVIDUALISMUS | NEOPRIVITIVISMUS

Národ, který se mění v nediferencovanou uniformní lidskou masu.

Pojem ilustrující rovnostářský novověk. „Masy“ – pojem ražený jak kapitalismem, tak i marxismem, pro něž byla (a je) představa organicky rostlého národa etnicky spřízněných lidí prostě nemyslitelná. Zmasovění předpokládá kulturní nivelizaci a míšení a také podřízení se zbožnímu fetišismu a konzumu. „Atomizovaná masa“ je protikladem svobodného jedince i národa jako organického celku hierarchicky členěných společenství.

Avšak tento masový nivelizační experiment skoro všude ztroskotal – žel vyjma Evropy, kde vedl k domestikaci autochtonního obyvatelstva. Neboť komerční rovnostářská civilizace, která chtěla „všechno redukovat na totéž“ a člověka sociálně-ekonomicky „normovat“ nemohla potlačit ani rasové nacionalismy, ani zamezit obrození identit – právě naopak.

MEDIÁLNÍ HYGIENA „mediokracie . medioti“

Přeinformovanost vede k zlhostejnění, za domnělou pestrostí popkultury číhá lstivá uniformita.

Naše představy o světě jsou stále více určovány médii. Musíme proto dobře volit, která to budou. Tato volba zpětně určuje člověka. Nesmíme připustit, aby naše vidění světa formovala z podstatné části média hlavního proudu. Úplná abstinence také není žádoucí. Vede k izolovanosti, k sektářství.

Média představují důležitý způsob ovládání „svobodné společnosti“. Obecně lze jejich náplň charakterizovat jako účelově sestavovanou směs pravdy, lží, zájmů, emocí a chtění („svádění“), jimiž mediálněpolitická třída manipuluje ostatní. Ovlivňování má dimenzi ekonomickou i politickou. Mezi zdánlivě tisíci subjektivními přístupy tu jasně převládají obrazy a slova jednoho typu subjektu („nenucená“ unifikace). Jeho normy se pak velkou měrou podílejí na erozi hodnot, které jsou vládnoucím nepříjemné. Proces filtrace je v plném proudu. Vše, co zpochybňuje žádaný způsob myšlení je potlačováno. Dříve či později tak hrozí, že se staneme tím, co skrze média přijímáme, součástí budovaného davového povědomí (včetně jeho kritických postojů), ekonomiky ovládání pozornosti.

Mediální hygiena znamená nenechat se vláčet inscenacemi dění, neznečišťovat si mysl mikrotrendy dnů, nepropadnout návyku lačné lhostejnosti konzumenta novin, zpráv. Myšlení nevzdávající se historické, kulturní a duchovní paměti (tedy souvislostí, reflexe) potřebuje odstup.[35]

[35] Pojem „mediální hygiena“ byl doplněn námi. Karel V.

MENTÁLNÍ AIDS

ETNOMASOCHISMUS | XENOFILIE

Kolaps životně důležitých imunit národa vzhledem k jeho vlastní dekadenci a svým nepřátelům.

Tato názorná metafora byla v osmdesátých letech formulována Louisem Pauwelsem. V mediálním světě tehdy vyvolala pořádný skandál, Pauwels s ní totiž trefil do černého (obecně lze dokonce říci: čím je nějaká myšlenka pro neototalitní systém pohoršlivější, čím zarytěji ji potírá a zatracuje, tím je správnější).

AIDS způsobuje retrovirus, který ničí imunitní obranu těla proti biologickým agresím. „Mentální AIDS" je psychologická choroba, která zachvátila skoro všechny takzvané „elity": politickou třídu, mediální svět, *show-business*, samozvané „kulturní" kruhy, „umělce", filmaře atd. Tato nemoc v nich vyvolává perverzní potřebu systematicky jednat proti zájmům vlastního národa a **šířit úpadkové hodnoty, které navíc ještě líčí jako hodnoty obrodné.**

Etnikum, národ, kultura se na vyšší holistické úrovni podobají organismu. Evropské společnosti jsou dnes postiženy zhroucením svého mentálního imunitního systému: dalece vzdáleny tomu, aby bojovaly proti útokům na vlastní vitalitu, dokonce je ještě sebevražedně podporují. Kde se stále vynořuje nebezpečí a ohrožení, objevuje se stejně chorobný fenomén *antioportunity*: **zatímco by se měla přijmout obranná protiopatření, aby se proti patologii bojovalo, doporučuje se přesně opak – činí se opatření, která napomáhají postupu nemoci.** Zde několik příkladů:

1. Tam, kde nepodařený vzdělávací systém plodil jen analfabetismus a školní násilí se jako naschvál mluví o intenzifikaci „antiautoritářských" metod, tedy přesně těch metod, které tuto situaci teprve zavinily.
2. Právě v okamžiku, kdy skleníkový efekt způsobuje katastrofální oteplení atmosféry a kdy by se plynové emise znečišťující životní prostředí měly snižovat, doporučuje se odklon od výroby elektrického proudu z jaderné energie, která je však ze všech energetických zdrojů nejčistší.
3. Zatímco se násilí, kriminalita a všeobecná nejistota v každodenním životě objektivně šíří (oběti tohoto násilí jsou prý „fixovány na bezpečnost", tvrdí lidé, kteří sami žijí v chráněných, popř. ještě v násilím nedotčených zónách), je tento fenomén intelektuálským žvaněním nejen popírán, ale ještě se také žádá zmírnění policejní nebo soudní přísnosti (např. řeči o „prevenci místo represe").
4. V době, kdy neomezený příliv cizinců do Evropy, který představuje otevřenou kolonizaci, působí evropským národům jen velmi těžce napravitelné škody, jsou nasazena všemožná opatření podporující odcizení, obranné reakce domácích jsou potlačeny v zárodku, a všichni ti, kteří se této invazi staví na odpor, jsou bezprávně pronásledováni jako „rasisté".
5. Právě ve chvíli, kdy demografický kolaps vylidňuje Evropu a v krátké době, ale natrvalo hrozí pád do obrovské hospodářské krize, jsou natalitě vstřícné politické tendence zatracovány, aktivně se však pěstuje kult homosexuálů i všelijakých dal-

ších, vůči rodině nepřátelských abnormálních způsobů chování.
6. Islám, který se svého *džihádu* proti Evropě nikdy nezřekl a v poslední době ho znovu vede otevřeně, je všude podporován a tak přímo vybízen a utvrzován, aby se v Evropě uchytil a usídlil.

Další příklady „mentálního AIDS“:
Nulitní umění, obsahově prázdné (např. mazanice na zdech nazývané „graffiti“ nebo „tags“), je označováno za „geniální“. Flákačské, degenerované a úchylné typy jsou prezentovány jako příklady hodné napodobení.
Mentální AIDS, který zachvátil evropské elity je zkrátka založen na nejtěžší formě **intelektuálního zblbnutí**, protože tato patologie vyplývá z „neupřímného myšlení“, které pohrdá „zdravým lidským rozumem“ prostých lidí, z černé dělá bílou a obráceně a zaklíná se **uměle vytvářeným, pomateným optimismem** („všechno bude dobré“ – když ve skutečnosti jde všechno špatně…). Mentální AIDS tedy vzniká z překrucování reality a z chybného hodnocení útoků na imunitní systém. V biologickém AIDS se děje přesně totéž: lymfocyty T4, které mají organismus bránit, nevnímají HIV-virus jako nebezpečný, nýbrž jako přítele a dokonce mu pomáhají se množit, místo aby proti němu bojovaly.
Nejinak se věci mají v mentálním AIDS: katoličtí hodnostáři i sekulární republikáni s chorobným přesvědčením tvrdí, že islám a imigrace jsou prý „obohacení“. Vůbec přitom nevidí, že sami budou jejich první obětí, protože už nyní jsou zjevným terčem nepřátelství, které se tak ovšem zdráhají vnímat.
Ostatně tyto „elity“, které takřka slastně urychlují vlastní intoxikaci většinou ani nejednají z cynického *zrádcovství,* nýbrž, a to je ještě horší, ze ztráty vnitřní orientace a zdravého rozumu. Mentální AIDS je následek oné intelektuálské pomatenosti, kterou nelze nikdy dost pranýřovat a jejíž krédo jak se zdá zní: „Pročpak jednoduše a správně, když to jde i obtížně a špatně?“ **Shrnuto: nemocný mentálním AIDS zaměňuje nepřítele s přítelem.**

MERITOKRACIE „vláda schopných“

ARISTOKRACIE | DEMOKRACIE | ELITA | KOLOBĚH ELIT | VÝBĚR

V meritokracii patří vláda nejschopnějším a nejzáslužnějším neodvisle od jejich sociálního původu nebo příslušnosti.

Základem meritokracie je teorie „sociálního darwinismu“, resp. přirozeného státem cílevědomě zřízeného výběru. Dlouho byla jedním z principů francouzské republiky (organizace výběrového řízení, resp. soutěžení, bezplatný veřejný vzdělávací systém, poskytování stipendií atd.).
Její základní myšlenkou bylo odstranit privilegia původu a vybírat ze všech vrstev národa nejlepší. Dnes meritokracie pod vlivem antiselekce na školách, tzv. „pozitivní diskriminace“ (zavedení kontingentů podle etnické příslušnosti a faktická preference cizinců), a rozkladu veřejného vzdělávacího systému dalekosáhle ustoupila **společenskému chaosu.**

Koloběh elit dnes již nefunguje, sociální vzestup nejschopnějších také ne. Z tohoto příkladu je zřejmé, že egalitářská koncepce vytváří ve společnosti vždy ilegitimní kasty, zatímco jen aristokratické principy přivádějí nejlepší složky v národě do postavení, v němž plně rozvíjejí své vrozené schopnosti.
V tomto smyslu lze **o meritokracii naprosto hovořit jako o aristokratickém socialismu**.

MERKANTILISMUS

KOMERČNÍ SPOLEČNOST | ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

Teorie, podle níž je trh výhradním základem pořádku a blahobytu.

Internacionální merkantilismus je oficiální doktrínou současného ekonomického myšlení a také bank, firem a... Evropské komise. Obchodní výměna a zisky, které vytváří, mají prioritu před koncepcí výroby, plnou zaměstnaností i zásobovací nezávislostí. Proto přemísťování lokace podniků a zrušení kontingentů a celních bariér. Merkantilismus přitom evropskému hospodářství, jeho nezávislosti, jeho dlouhodobé síle, způsobuje značné škody, a to k velkému prospěchu USA (které o sobě tvrdí, že praktikují liberálnost, ačkoli to vůbec není pravda) a také „vstupních zemí".
Merkantilismus je jedním z principů volného obchodu, naprostý opak koncepce hospodářské nezávislosti. Vychází z chybného předpokladu, že lidstvo je homogenní ekonomický celek se všude identickými výrobními vztahy. Každý národ by se proto musel na svůj „výkon" adekvátně specializovat.

METAPOLITIKA

POLITIKA A VELKÁ POLITIKA

Zabývat se metapolitikou znamená nechat do společnosti dlouhodobě proudit ideje, myšlenkové postoje a kulturní hodnoty s cílem vyvolat hlubokou politickou přeměnu.

Termín metapolitika parafrázuje propagandistickou práci, která bezpodmínečně nevychází od etablované strany, ale jejíž ideologický obsah přesto vyjadřuje obecnou politickou koncepci. **Metapolitika je nutným doplňkem přímé politické aktivity, za žádných okolností ji však nemůže a nesmí nahrazovat.**
Metapolitika představuje počínaje ideovými spolky, které připravovaly Francouzskou revoluci („kluby") až k dnešním *lobbies* a zájmovým skupinám **nepostradatelnou přípravu jakékoli politické či revoluční aktivity i udržení moci,** ať už jakkoli formované vlády.
Metapolitická strategie, protože se realizuje mimo strany, poskytuje výhodu, že je zdánlivě nepolitická, neorientovaná k nejbližším volbám, nezaujatá a tím „neutrální". Z **politické lehce identifikovatelné pozice se opravdu nevytváří.** Meta-

politická strategie, která pro své cíle může nasadit všechna myslitelná média, usiluje o dlouhodobé efektivní šíření světového názoru. Egalitarismu se teprve vytrvalou metapolitickou prací podařilo zcela ovládnout politickou scénu, dokonce i způsob myšlení svých (domnělých) protivníků. **Zatímco politika je okupací sféry vlády, metapolitika je přivlastněním myslí.**

Metapolitická agitace je vícekolejná: je zaměřena jak na nositele veřejné moci („vůdčí hlavy"), tak na celkové obyvatelstvo. Stejnou měrou musí zprostředkovat ideologické vzdělání aktivní elitě i šířit své poselství v masových médiích. Metapolitický diskurs se konečně musí mít na pozoru, aby nepropadl jednostranné kulturní činnosti s jejím mělkým intelektualismem, pedantstvím, mudrlantstvím a amatérským filozofováním. Naopak si musí dát za úkol kladně a pozitivně artikulovat hlavní směry a základní pojmy určité sociálně-kulturní koncepce.

MÍŠENÍ | RASOVÉ MÍŠENÍ

ETNOSFÉRA | „GERMEN" | IDENTITA | RASA A RASISMUS | RASOVÝ CHAOS

Míšení rozdílných ras nebo kmenů.

Ve jménu domnělého „antirasismu" vládnoucí ideologie tvrdí, že rasové míšení je prý budoucností naší zeměkoule. Nyní však zjišťujeme, že **míšení na pospas s rasově cizími se musejí vydat výlučně evropské národy.** Jiné národy míšení nepodlehly nebo *už* nepodléhají, právě naopak: organizují se do **etnických bloků**, které dbají na ochranu své identity.

V průběhu masové imigrace provázené kolonizací, kterou dnes prožíváme, vede míšení krok za krokem ke zkáze našeho *germu*, tzn. biologického podloží evropského kulturního světa. Zde je třeba konstatovat, že pestře smíšené populace jsou maximálně nestabilní a jen velmi zřídka kulturně tvůrčí. Na druhé straně rasově smíšené společnosti velmi rychle propadají vnitřnímu rasismu, který občany dělí podle nadřazených nebo méněcenných znaků, což má za následek oslabení nacionální solidarity. Příklad latinskoamerické oblasti mluví za vše: sociální život se tam implicitně organizuje, ať už se to připouští nebo ne, podle kritéria „více či méně bílé krve": **ideologie míšení tak urovnává cestu podprahovému rasismu všech proti všem.**

Stálá ustavičně opakovaná oslava **míšení jako společenského přikázání** je v prvé řadě projevem etnomasochismu evropských elit. Je však také výsledkem optimistické utopie, že by budoucí Evropan byl míšenec – a to ke své velké výhodě. Toto dogma je založeno na pseudovědeckých úvahách z kadlubu jednotného myšlení *a la Jacquard, Coppens* nebo *Le Bras*, podle něhož je „čistá rasa" degenerativní a etnická homogenita lidské skupiny těžkým historickým handicapem. U tohoto myšlení bije do očí nápadný rozpor: na jedné straně se stoupenci rasového míšení (kteří jsou libovolně zaměnitelní se zastánci „antirasismu") dovolávají (údajné) nutnosti „rasy smísit"; na druhé straně tvrdí, že rasy vůbec neexistují (sic!) a nejdůležitější zákonitosti biologie jsou prý bezvýznamné...

Velebení mestice, který je vydáván za „člověka budoucnosti“, je blízce příbuzné s vysněným univerzalistickým přáním „jednotného člověka“, s touhou po homogenním lidstvu, které by se mělo „zbavit“ svých národů. **Ideologie míšení má v sobě cosi totalitního, protože postuluje světový stát a všude si podobné lidi, projekt, který je ve stejné míře společný trockismu i ultraliberalismu.** Míšení je možné a únosné, není-li hromadné, ale výjimečné, je-li nahodilé, ne však vnucované a systematické.

Z téhož pohledu se pochopitelně zaklíná i nutnost „mísení kultur“, což konkrétně nevede k vytčenému cíli – „globální kultuře“ – nýbrž jedině **ke zkáze a vymýcení kultury evropské** (afro-amerikanizací). Neboť toto **nucené mísení je žádáno a uloženo výhradně jí.** Imperativ „kulturního smísení“ vždy zahalený do krásných frází se v Evropě stal „povinností“ při každém intelektuálním rozhovoru, v kterékoli oblasti.

Bylo by samozřejmě scestné chtít ve jménu fixního dogmatu „čistoty“ předem zamítnout jakékoli biologické nebo kulturní míšení. Aby však neslo ovoce, musí to být vždy **míšení mezi podobným.** Tak zní zákon života. Křížení mezi příliš blízce příbuzným nebo příliš vzdáleným jsou zasvěcena nezdaru: první vedou k neplodnosti, druhá k chaosu. Je tedy třeba říci: všude je možno zjistit, že lidstvo v žádném případě nesměřuje k všeobecnému, globálnímu smísení; jen dekadentní, životem znavené společnosti jsou obětí takové iluze.

MODERNA | MODERNITA

ARCHEOFUTURISMUS | INTERREGNUM | KONVERGENCE KATASTROF | POKROK

Kult přítomného, které je pokládáno za domněle niterně převyšující „staré“.

Pojem moderna, česky: novověk, je nejednoznačný; zpočátku měl pozitivní podtón, který se pak ovšem v průběhu času obrátil v negativní. Původně byl opravdu založen na schopnostech inovace a překonání se, které jsou vlastní jen evropským národům. Ve 20. století se nakonec stal synonymem naivní víry v pokrok a devalvace tradice ve prospěch „přítomnosti“, která byla vydávána za domněle „vnitřně silnější“. **Dnešní novověká myšlenka (modernita) není ničím jiným než módně upraveným akademismem.**

Moderna svoji úlohu nesplnila, protože splněna být nemohla. Byla totiž založena na ryzí utopii a útěku před skutečností. Jejími hlavními postuláty byly:

1. Štěstí, mír a blahobyt mají být zajištěny všeobecnou nadvládou ekonomiky a materialistické technologie.
2. V umění a ve filozofii mají nově utvořené formy skoncovat s tradičními pohledy na svět a s tradicí udržovaným pojmem krásna (přitom ovšem nebylo naznačeno žádné řešení kontinuity).
3. Národy, náboženství, tradice atd. mají být jednou provždy nahrazeny jednotným, nivelizovaným „lidstvem“ a také atomizovaným jednotlivcem.

Tyto finální představy byly pevně stanoveny již v 17. století. Od té doby našly ztělesnění v komerční globalizaci, v marxismu a zcela obecně ve snu o *pokroku.*
Výsledkem je absolutní nezdar, jehož rozsah říká o ješitnosti a povýšenosti naší „moderny" mnohé. Po 350 letech „západní modernity" směřuje 21. století opravdu nezadržitelně ke **konvergenci katastrof.**
Naše stanovisko ve věci moderny přitom nesmí být vykládáno nesprávně v tom smyslu, že bychom zastávali **do minulosti obrácený „tradicionalismus" –** právě naopak! To **moderna se obrací do minulosti, dokonce je protikladem futurismu. Opovažuje se odsuzovat „staré" a opovrhovat jím, ale nechce pochopit, že právě toto domněle „staré" představuje živoucí tvůrčí tradici – a tím je zasvěcena *pomíjivému*** (viz v této souvislosti má kniha *"L´Archeofuturisme*, L´AEncre, Paříž 1998). Rodolphe Bardinand a Georges Feltin-Tracol jsou se mnou zajedno, když píší: *„Postmoderna (nebo archeofuturismus anebo také pohanství, výběr slova je irelevantní) si je naléhavě vědoma nutnosti obnovit „sférickou" soudržnost mezi minulostí, současností a budoucností jak byla známa antice. Na rozdíl od **tradicionalistického postoje, který proti moderně často vášnivě argumentuje, ačkoli z ní vlastně vzešel**, **odmítnutí** moderny neznamená chtít utéct do beztak ztracené minulosti, která se již stejně nevrátí, odmítnutí moderny znamená **možnost hájit jinou budoucnost**, opět budoucnost osvobodit."(v:* Roquefavour *14, „Moderna, pádící člun bez řízení?")*
Jinými slovy, tradicionalistická myšlenka je „moderna s obráceným znaménkem": Nemůže tedy jít o to být antimoderní, ale spíš „nemoderní". Alternativou k modernitě nemůže být „zpátky do minulosti" jak to káže tradicionalismus (nebo glorifikace minulosti), tento duchovní postoj má přece stejnou lineární představu času jako moderna (s tím rozdílem, že se tam nepostupuje dopředu, nýbrž dozadu) – oné naprosto odporuje jeho sférickému, dynamickému chápání.
Moderna umírá. Vyčerpává se v okamžiku, kdy se sama nevázaně oslavuje, kdy je jako objekt a referenční bod diskursu všudypřítomná. I slovo „moderna" se stalo slupkou bez obsahu. Bylo užíváno již v 17. století (viz *Spor mezi starým a moderním* ve Francii 17. století). Jeho hlubší význam, a to už po tři staletí, je: „Vše, co se vzpírá nebo odporuje minulému." – což je hloupost hned v dvojím ohledu: dnes by se vlastně mělo odporovat „modernitě" před 100 lety, kdy toto slovo bylo právě tak vžité jako dnes. Především ale platí: chtít „smazat minulost" znamená nemít už žádnou budoucnost. Pojem „moderny" si tedy způsobuje vlastní smrt, protože od počátku popírá kontinuitu kultury a národa, **zapírá jednotu mezi minulostí a budoucností.**
Ve výše zmíněném časopise *Roquefavour* píše Pierre-Emile Blairon: „*Moderna je totalitarismus nicoty: globalizace, nediferencovanost, rovnostářství* (...) *Moderna není v krizi, ona **je** krizí."*
Současný systém ve všech oblastech neúnavně hájí svůj otřepaný stále se opakující koncept „modernity", aby si propůjčil zdánlivou legitimitu a odváděl od svých neúspěchů a vlastní nedostatečnosti. *„Modernizování demokracie"* je jedním z jeho oblíbených témat. V této frašce má být přitom modernizováno opravdu vše:

vztahy mezi lidmi, prostředky komunikace, morálka, instituce, justice, sexualita, sociální chování, imigrační politika atd. – s výsledky, které vidíme. Facit je právě tak žalostný jako u „modernizace“ umění. Po této stránce „**modernizace“ ve skutečnosti znamená: dekadenci, primitivismus, nové barbarství.**

A propos umění: takzvané „moderní“ umění (říká se také, nejspíš z rozpačitosti, „současné umění“) se proměnilo v nejhorší akademismus, ztělesnění zpátečnictví; od 50 let nevytvořilo **nic** – vyjma dotovaných nulit. Největší paradox: **moderna, která by chtěla být permanentní inovací, se všude projevuje jako bezmocné opakování, které není s to dělat pokroky ani tvořit. Moderna, která se chtěla legitimovat tím, že bude předvoj {avantgarda} se ocitla v pasti vlastní arogance a je už jen voj zadní.** Poklesla na kultovní objekt a symbol stárnoucích národů, které si chtějí namlouvat, že jsou ještě mladé.

Také církev – s 2. vatikánským koncilem – nechtěla při „modernizaci“ zůstat stranou. Výsledek je zřejmý: v Evropě ochabla návštěvnost kostelů o 70%. Naproti tomu dnes triumfující islám nikdy nemyslil na to, že by se „modernizoval“! Z tohoto a několika jiných příkladů se dá usuzovat, že **dnes vše, co je dekadentní, morbidní, ověšuje se predikátem „moderní“.** Modernita se opravdu zdobí nimbem mravního rozkladu, zmatením „genderových“ rolí, sociální lhostejností, nedisciplinovaností, kosmopolitismem, nekontrolovatelným volným obchodem (když se předtím oddávala bohu marxismu!) a přitom se pokouší všechny tyto chorobné jevy vydávat za „*inovace“,* podle hesla „*vše, co je nové, je dobré“* – tedy i nicotné, bezcenné, zpátečnické, „lhostejno co“. Proto lze říci, že moderna podléhá fatalismu „smyslu historie“ a přitom nechápe, jak málo s ní chce historie držet krok.

Moderna by se proto snad neměla stavět proti „tradicionalismu“ nebo myšlení reakce, když obé je přece projevem moderny, nýbrž proti živoucím tradicím a ideji kontinuity. Také vědecko-technická civilizace není v žádném případě sama o sobě „moderní“, vzhledem k tomu, že její prapůvod je zakotven v řecké antice. Je pouze dokonale neutrálním prostředkem ve službě lidské vůle.

MUZEALIZACE

TRADICE

Proměna živé tradice v muzejní objekt, čímž ztrácí jakýkoli význam.

Žijeme dnes v paradoxním světě: **na jedné straně se předstírá, že naše „dědictví“ chceme za každou cenu chránit, resp. zachovat, na druhé straně se veškeré tradice cílevědomě ničí.** Tím, že je svěříme do „úschoven“, zkameníme je, usmrtíme, zatlačením do muzeí jim vlastně vše „tradiční“ (etymologicky: co se přenáší, předává a dále odevzdává) odnímáme. Nakonec se tradice stávají již jen objektem odbornosti nebo touhy po vědění.

Zachování kulturního dědictví je samozřejmě důležité, ale zdaleka nestačí, neboť **kulturní dědictví se nejen „ukládá“ do muzeí, ale také se každý den nanovo vytváří.**

Moderní společnost je kupodivu ultrakonzervativní a k muzejnímu tlačí, v pravém světle se však odhaluje i jako protivník žitých identit a tradic. Západní modernita se nadto ukazuje jako neschopná tvořit nové, co by bylo v souladu s tradicí, především v umění. „Moderní" umění či architektura jsou totiž už po více jak 50 let jen nudným omíláním oficiálního, úředně předepsaného akademismu: nihilismu.

NÁROD [PEUPLE/VOLK/ETHNIE]

EUROSIBIŘ | NÁROD [NATION] | POPULISMUS | REGION

Etnicky (kmenově) definovaná skupina lidí s biologickými, historickými a kulturními rozlišovacími znaky a teritoriálním zakotvením, které se nazývá vlast.

Národ je všechno jiné než statistická veličina. Již samo slovo je dnes u kosmopolitické levice raději zakázáno, hraničí už s oblastí politické nekorektnosti. Národ je organicky členěná pospolitost, **transcendentální jednota předků, žijících a potomků.** Povznesen nad čas, naplněn zduchovnělou imanencí, proniká národ svými kořeny do minulosti a zároveň vrůstá do budoucnosti. Je spoután biologickou genetickou matérií, avšak zároveň nespoutaně žije jako historická a duchovní skutečnost.

Příslušnost k národu je nejdůležitější charakteristikou člověka, je tím, co ho teprve dělá člověkem. Pro egalitářské ideologie moderního Západu, ať merkantilistického či marxistického druhu nejsou národy ničím jiným než nediferencovanými sociálně-ekonomickými shluky lidí, ačkoli ve skutečnosti tvoří opěrný pilíř lidského druhu. Tyto ideologie koncipují svého ideálního člověka nanejvýš jako „emancipovaného" jedince, který je oddělen od jakékoli organické etnické vazby, jako jednu buňku uvnitř lidské masy.

Zde připomínám – a tato poznámka míří především na adresu určitých křesťanů – že **láska ke svému národu je neslučitelná s dnešním křesťanským kosmopolitismem**. Jestliže lze například (z uvedeného tábora) slyšet, že *„katolický Afričan je nám bližší než nekřesťanský Evropan",* tak takový výrok vyjadřuje univerzalistické stanovisko, podle něhož pojem „národ" neznamená vůbec nic. V tom spočívá celá tragika evropského křesťanství, které ještě stále nese mateřské znaménko *paulinismu*. Katolík, který miluje svůj národ a ví o biologickém a kulturním rozkladu, jemuž je vystaven, by měl naopak říci: *„Respektuji všechny křesťany světa a modlím se za ně, ale* hic et nunc *bojuji v první řadě za lidi mého národa, nedbaje jejich náboženství."*

Jezuitský duch by ostatně tento rozpor mohl překonat odkazem na hebrejskou tradici Starého zákona: Babylon, neboli míšení národů, čteme tam, byl prý trest boží; bůh chtěl národy oddělené, rozdílné; lidstvo je jedno v nebi, ale rozmanité na zemi. Židovskému národu, co se jeho týče, se nicméně podařilo sloučit striktní udržování své identity a jedinečnosti jako národa s (teoreticky) monoteistickým a univerzálním náboženstvím. I arabský islám mohl snadno sloučit pojem národa (pod slovíčky „arabský národ" [Nation] nebo „arabská preference") s přikázáním

světového náboženství. Ze strany Židů nebo muslimů není nikdy slyšet pochybná morální kázání proti „xenofobii“ nebo „etnocentrismu“, která jsou při každé vhodné i nevhodné příležitosti pronášena zdrcenou křesťanskou církví. Islám a židovství nejsou masochistické...

Jako pojem antropologický není pojem „národ“ pochopitelně nic matematického, absolutně přesného. Národ nevykazuje stoprocentní biokulturní jednotu, ale spíše *příbuznost* mezi jeho příslušníky. Národ je totiž výsledkem jakési organické alchymie, při níž jsou sloučeny „podskupiny“ (kmeny, národnosti): Bretonci, Katalánci, Skoti, {Moravané} atd. mohou být v tomto smyslu považováni za „klasifikace“ vyšší skupiny – národa Evropanů.

Pojem „národ“ se přitom ukazuje jako nejednoznačný: univerzalistické myšlení vzešlé z francouzské revoluce ho zaměňuje s „celkem obyvatel, kteří mají státní občanství“ – nehledě k jejich původu. Z toho plyne, především **v průběhu masové imigrace a naturalizací**, že pojem „francouzský národ“ byl vytunelován (ze stejných důvodů dnes postihuje stejný osud i pojmy „německý národ“ nebo „britský národ“). Aniž bych zde chtěl rozněcovat bezbřehou polemiku o „regionálních“ nebo „státních“ národech či o jejich nynější legitimitě, doporučuji tuto otázku dialekticky překonat a **hájit historickou legitimitu evropského velkonároda** povolaného k tomu, aby uskutečnil své historické sjednocení a spojil všechny národy kontinentu, které po tisíciletí mají stejný etnicko-kulturní a historický původ. Nebyli snad černí Afričané nehledě na jejich mezinárodněprávní, resp. nacionální, jazykové (nebo kmenové) rozdíly Nelsonem Mandelou nebo senegalským Hammadou Diopem (nyní s francouzským státním občanstvím) vybídnuti k tomu, aby se *„vnímali jako jeden národ“?* Arabové, od Násira nebo Arafata až ke Kaddáfímu nikdy nepřestali být nabádáni, aby se chápali jako *„arabský národ“*. A Evropané by měli být jediní na světě, jimž smí být tento prostý etnický **reflex** zakázán? Co se zastánců „regionálních národů“ týče, tak levicovým regionalistům, kteří si rádi hrají na „anticentralisty“ a „antiglobalisty“ je třeba ostře odporovat: s perfektní podporou „územního práva“ (ius soli) francouzského či amerického ražení zaměňují občany s obyvateli a opovažují se tvrzení, že *každý, „kdokoli“* (tedy i Neevropan), může být akceptován jako Bretonec, Alsasan, Korsičan atd., jestliže se tam chce usadit a usadí. Příslušnost k národu se však nezakládá na vůli jeho příslušníků se k němu hlásit. Pojem národ má i politickou dimenzi. Proto lze říci, že **národ je průsečíkem biologického, teritoriálního, kulturního a politického imperativu.** Pouhý pocit jazykové a kulturní příslušnosti však za žádných okolností nemůže stačit, aby člověk byl příslušníkem národa, když biologický kořen chybí. Migranti z národa X, kteří se ve velkém počtu usazují na území národa Y, se např. nikdy nemohou stát jeho příslušníky, i když přebírají kulturní prvky hostitelského národa. De Gaulle byl názoru, že z tohoto pravidla mohou existovat nepatrné výjimky, které smí platit pro malé menšiny jako např. lidi z francouzského Karibiku.

Stejně tak **při definici pojmu národa nelze pustit ze zřetele teritoriální, geopolitickou dimenzi:** národ se nemůže spokojit s tím být jen v diaspoře. Židé vždy

pociťovali potřebu znovudobýt „zemi zaslíbenou“, Palestinu, protože podle Theodora Herzla *„bez zaslíbené země jsou Židé pouhou náboženskou diasporou, kulturou, společenstvím, ale nejsou národem.“*

Dnes je často v levicových i v pravicových kruzích zastávána teze, že národ může být „deteritorializován“, tzn., že se může bez následků vzdát svého usídlení nebo ho ztratit. Ve skutečnosti to tak není: zdravý národ, i když má početné diaspory (jako Číňané, Arabové, Indové atd.) se spojení s vlastí nikdy nevzdává.

Morální apoštolové modernity odedávna tvrdí, že budoucnost již nepatří národům, nýbrž lidstvu, které má tvořit jediný národ. Tak to ale není: **navzdory globalizaci, ba právě jako reakce na ni bude 21. století víc než kdy jindy érou oddělených, rozdílných národů.** Jen blouznící Evropané, uchylující se ke konejšivým iluzím dekadence, si namlouvají, že národy zmizí. Na jejich místo by nastoupil míšený „světoobčan“. Ve skutečnosti jsou dnes zmizením ohroženi **jen Evropané.** Soumrak národů jen tak nenastane!

Zánik jednoho nebo několika národů naproti tomu možný je. Severoameričtí Indiáni, Egypťané, zmizeli vnitřní erozí a okupací cizími národy, na což se až příliš často zapomíná. **Dějiny jsou hřbitovem národů, národů slabších, vyčerpanějších nebo rezignovanějších.**

Zde je ostatně třeba varování: „etnopluralističtí“ teoretici levice i pravice, kteří z dobrého důvodu přitakávají pluralitě národů a chtěli by ji udržet, si berou obzvlášť rádi do úst „věc národů“ s tím, že všechny národy prý zasluhují, aby zůstaly zachovány. Ve skutečnosti jsou však pouze *zesláblé* národy – tedy dnes Evropané – ohroženy *národy likvidujícím* systémem (titul jedné mé knihy, kterou jistí intelektuálové využili pro sebe a špatně pochopili), a snad také „zbytkové národy, které jsou zajímavé už jen jako muzejní kulturní statky. Je absurdní a k tomu utopické věřit, že by všechny národy zůstaly „zachovány“ ve formalinu dějin. Tento úhel pohledu je naivní a egalitaristický zároveň.

Vlastním nebezpečím pro identitu a existenci velkých národů naproti tomu vždy bylo vzájemné působení znekulturnění a okupace jinými národy. Tedy přesně to, co dnes v Evropě prožíváme. Silné národy nemůže západní globální systém nikdy zlomit: Araby, Číňany, Indy atd. Právě naopak: ještě – jako reakce – posiluje jejich vědomí identity a vůli k vítězství.

Národ v nebezpečí je tedy dnes ten náš, jak biologicky, tak i kulturně a geopoliticky. Tato situace vznikla z velké části naší vinou. Proto je načase nahradit v zásadě egalitářskou ideologii „věci národů“ jinou: **věcí našeho národa!**

Ohledně „věci národů“ ostatně existují tři možná stanoviska:

1. Národy neexistují nebo již neexistují. Tato kategorie myšlení náleží minulosti. Počítá se jen „lidstvo“. To je egalitářský, univerzalistický postulát.
2. Všechny národy si zaslouží existenci a ochranu. To je „etnopluralistická“ teze. I ona je egalitaristická a utopická, protože prokazatelně nebyla v žádné době uskutečněna.
3. **Jen zdravé národy se silnou vůlí mohou dlouhodobě přetrvat v dějinách,**

které jsou silovým polem zápasu a výběru nejzdatnějších. To je teze voluntaristická. Inegalitářská a realistická zároveň.

Tato „třetí pozice“ je samozřejmě jediná obhajitelná. Hlavní věc je, že si **opět osvojujeme pojem „národ“ a že jej aplikujeme a rozšiřujeme na celý evrosibiřský kontinent**. Neboť to, co se dnes v Bruselu rozumí pod „Evropany“ nese jednoznačně punc francouzské jakobínské ideologie: v žádném případě se nejedná o etnicky a historicky rostlý evropský velkonárod, nýbrž o pestrý mišmaš všech možných nahodilých usedlíků v geografické lokalitě „Evropa“. Tento trend je třeba zvrátit.
Dnes jsou evropské národy již jen **objektem historie**. Jde o to přivést je k tomu, aby se opět staly **subjektem svých dějin**. V nastávajícím století, které bude tragické, je životně důležité ujasnit jim, že nyní, poprvé za staletí, tvoří **osudové společenství**, právě vzhledem k dramatickým ohrožením, jimž jsou dnes masivně vystaveny. Tato „Nová aliance“, neboť o něco takového se jedná, by mohla znovuvzkříšením, proměnou a zjasněním Evropy založit velkoevropský národ a ve víru zániku opět nechat vzlétnou Fénixe z popela. Ale toto znovuzrození se jistě nepodaří bezbolestně.

NÁROD [NATION] „nacionalismus . nový nacionalismus“

EUROSIBIŘ | HISTORIE | CHAOS

*Etymologicky je „národ“ politická národní pospolitost se společnými etnickými kořeny, tzn. ze společného „rodu“ (nascere=**narod**it se).*[36]

Národ zde nesmí být zaměňován se státním národem [Staatsnation]. „Národ“ a „etnikum“ [Ethnie][37] jsou jedno a totéž slovo, obě ukazují na rodné společenství. Jestliže je národ stavěn proti říši, tak je to sémantická záměna. Neboť říše v pozitivním smyslu slova je svazkem, spolkem, blízce spřízněných národů, tedy přesněji řečeno: „federalistický národ“.
Nacionalismus se konečně musí přestat spojovat s obranou jakobínského, kosmopolitického státního národa. Nacionalismus jako hyperonymum musí prodělat proměnu významu:

1. Bezpodmínečně musí obsahovat **etnickou, ne pouze politickou, spiritualizovanou dimenzi**; to znamená, že musí opět navázat na své etymologické kořeny.
2. Nacionalismus by měl být už nyní i v budoucnosti chápán v širším smyslu, rozšířený na celou Evropu jako „evropský nacionalismus“, který zahrnuje všechny národy našeho kontinentu indoevropského původu.

[36] Pojem *nation* odvozený z latinského *nascere* tedy prodělal v novověku obdobný významový obrat jako např. pojem *realismus*, který ve scholastickém sporu o obecné pojmy znamenal také vlastně opak toho, jak jej běžně chápeme dnes.

[37] Řecké slovo *ethnos* se překládá jako kmen, národ nebo lid.

V tomto smyslu by se lokální a regionální patriotismy vzájemně spojily jako složky vyššího celku, **velkoevropského imperiálního nacionalismu**. Takový nacionalismus lze označit za **nový nacionalismus.** Podívejme se nyní trochu blíže na „případ Francie“. Ožehavé složité téma. Francouzský nacionalismus může holdovat nemožné tradici jakobínského nacionalismu, protože je kosmopolitický, tzn. antietnický, a tím paradoxně ničí právě tu „Francii“, o níž na druhé straně tvrdí, že ji miluje (to je „francouzský paradox“). Stejný postřeh ostatně platí i pro instituce dnešní oficiální „Evropské unie“, jejichž hlavní úkol očividně spočívá v tom zničit evropské národy a etnika. Bylo by možné jiné řešení, jiná cesta – trojstupňová cesta podle konceptu říše:

1. **regionální, emocionální domov („půda“),**
2. **státní příslušnost k zemi ukuté dějinami,**
3. **příslušnost k „velkoevropskému národu“ na základě etnických a historických znaků, která musí zahrnovat celý kontinent.**

Vzájemné spojení těchto tří bodů je příliš složité než aby mohlo být uskutečněno na první pokus. O tom rozhodne jen historie. Problémy Evropy vyžadují **řešení shora dolů**, které překoná všechny protiklady, řešení, jemuž by nestála v cestě ani láska k rodné půdě, ani věrnost k historicky vytvořeným pojmům Španělska, Francie nebo Německa (s jejich jazyky a kulturami), ani *futuristická* konstrukce **evropského velkonároda**. Ne vyčlenění, přednost musí mít myšlenka zahrnutí.

NÁRODNÍ UVĚDOMĚNÍ „etnické, národnostní uvědomění“

DEMOKRACIE | ETNOSFÉRA A ETNICKÉ BLOKY | „FILIA“

Vědomí, resp. probuzení uvědomění jak jednotlivce, tak i národního celku, že je nutno chránit biologickou a kulturní identitu vlastního národa, protože toto úsilí je nepostradatelnou podmínkou dlouhodobé kontinuity jeho kultury a nezávislosti.

Co dnes univerzalismem a měšťáckým individualismem nakaženým Evropanům nejvíce chybí je etnické uvědomění.
Stojí mu v cestě „antirasistický“ předsudek i známý etnomasochismus. Vládnoucí ideologie démonizuje národní uvědomění tím, že ho srovnává s rasistickou perverzí a fanatickou perzekucí. **Všem ostatním národům etnické uvědomění přísluší jen Evropanům ne.**
Velkou ideologickou překážkou opětovného vzniku zdravého národního uvědomění v Evropě je měšťácký individualismus. Ten se pojí s popřením kořenů a historicky zformované identity s lhostejností k budoucnosti příštích generací. Absence etnického uvědomění je kolektivní nemoc doby, která přímo patologicky **slučuje zapomnění předků a zdráhání se mít potomstvo.** Narcistický nombrilismus je metlou Západu.
A přece právě národní uvědomění vtiskne pečeť nastávajícímu století: Židé, Číňané, Arabové, Indové to dávno pochopili. Jen Evropané na seznamu ještě chybí.

Demokracie může být myšlena vážně a je životaschopná jen když je vykonávána etnicky jednotným sebevědomým národem. **Etnické uvědomění je základem, podložím demokracie, spravedlnosti a sounáležitosti mezi všemi příslušníky jednoho a téhož národního celku.** Tak si přeje řecká tradice.

NEOPRIVITIVISMUS

INVOLUCE | KULTURNÍ ÚPADEK | MASA | ZMASOVĚNÍ

Proces – dnes všeobecně patrný – kulturní involuce sociální povahy spočívající v návratu k primitivním vzorcům chování, zakrňování kulturní paměti a šíření výrazně zesurovělé morálky.

Příznaky tohoto neoprivitivismu jsou nespočetné: šíření nevzdělanosti na školách, rozmach spotřeby drog, afro-amerikanizace „populární hudby“, kolaps společenského kodexu chování, snížení úrovně všeobecného vzdělání, znalostí a historické paměti mládeže, rozklad oficiálního „umění“ do nihilistické surovosti absolutní nicotnosti, systematické ohlupování mas audiovizuálními médii (nazývané též „náboženství televize“), bezbřehá kriminalita, vznik „sociálního barbarství“, mizení významu občanství, všeobecný rozpad norem a kolektivní disciplíny, které ještě držely společenství pohromadě, zpotvoření jazyka atd.

Parádním příkladem tohoto neoprivitivismu je samozřejmě generace mladistvých *Beurs-Blacks*, zdaleka však není jediná, která je jím zasažena. Zdaleka ne.
Velkým paradoxem tohoto neoprivitivismu, který by se dal definovat jako „odvrat od kultury“ je, že provází dominující ideologii „efeminace“, která nám káže „dobré způsoby“, právní stát, lásku k bližnímu, humanitu, smysl pro občanství, „kulturu“. Tady máme co do činění s nivelizujícím *fenoménem kompromisu*. Neoprivitimismus se totiž naprosto souhlasně smiřuje se sofistikováním kontroly nad veřejností, s domestikací konzumem, s otupěním celé společnosti či ztrátou jakéhokoli kritického ducha. **Chová se jako protějšek neototalitarismu**. Slouží zkrátka mocenské strategii politické, intelektuální a mediálněpolitické třídy a v neposlední řadě i mezinárodnímu ekonomicko-finančnímu komplexu.
Avšak z *dialektického způsobu pohledu* by se mohlo stát, že se neoprivitivismus obrátí proti civilizaci, která ho zplodila: neboť dnešní nové generace **neobarbarů** nebudou naprosto ve stavu tuto civilizaci, a nejen technicky, udržet v chodu!
Sotva budou moci klást odpor očistné a usměrňující práci ze strany aktivních menšin. Cožpak může otrocká masa, tito „poslední lidé“, o nichž hovořil už Nietzsche, něčeho dosáhnout proti pravé odhodlané aristokracii lidí silné vůle?

NEROVNOST | IDEA NEROVNOSTI

Uznání rozmanitosti a nerovnosti všech životních forem, ať povahy biologické či sociální.

Podle mínění filozofa Giorgio Locchia by frontová linie mezi „egalitárním“ a „inegálním“ příslušela skutečnému **boji světonázorů**, jak to prvně předvídal Nietzsche. Inegalitarismus (idea a praxe nerovnosti) nesmí být zaměňován s nespravedlností, sociálním útlakem nebo dokonce s privilegovaným postavením jedné kasty. Nerovnostářský pohled na svět vychází z toho, že lidé nejsou kolektivně nebo individuálně ani stejně hodnotní, ani srovnatelní, že jsou si **přirozeně nerovní,** jak co se týče jejich schopností, tak i jejich stavu mysli[38] nebo jejich vlastností. Z toho plyne, že odpovědi a etika nemohou být všude tytéž. A také, že **lidé (a kultury) nejsou a nemohou být stejně schopní či stejně respektovaní.**

Inegální pohled na svět je základem spravedlnosti a sociální rovnováhy, protože respektuje *organično života.* Už Nietzsche rozpoznal, že egalitarismus lze chápat jako *„nenávist k životu“,* a že nevyhnutelně ústí do sociálně-politických experimentů, které chtějí uměle vypiplaný, neboť zákonům života odporující společenský systém vybudovat s pomocí nátlaku. „Demokratické“ despotismy 20. století o tom podávají výmluvné svědectví.

Inegální pohled na svět je uznáním plurality života a principiální soutěže, která logicky ovlivňuje všechny životní formy, aniž z toho nutně vyplývá primitivní barbarství v mezilidských vztazích, ale mnohem spíše, jak zdůrazňoval již Spencer, řád, rovnováha a spravedlnost. Neměli bychom se také dopouštět běžného omylu, kterému propadli takzvaní „etnopluralističtí“ intelektuálové, kteří ve skutečnosti myslí egalitaristicky, když ideu nerovnosti omezují na pouhé schvalování „plurality“ – je třeba pochopit, že **nerovnost životních forem implicitně zahrnuje pojmy s u p e r i o r i t y a kvality.**

Na místě je oprávněná otázka: jaká jsou měřítka pro nerovnost a zejména pro nadřazenost (člověka nebo kultury)? Snad bohatství? Nebo síla? Moc? V žádném případě. Jediným měřítkem je **schopnost přetrvat a přežít, samotná podstata veškeré moci.**

NIHILISMUS

KOMERČNÍ SPOLEČNOST | KONVERGENCE KATASTROF | SAKRÁLNO

Hluboce zakořeněná víra, že život nemá „žádný smysl“; zničení všech vyšších hodnot; cynický, blazeovaný sklon k pohrdání principy jednání, ba dokonce k domněnce, že nic takového neexistuje (z latinského „nihil“=nic).

Nihilismus je znamením doby, v níž je vše nicotné a rovnocenné, v níž zaniká skutečný smysl pro posvátno a hlavní pozornost lidí platí konzumu a okamžitému uspokojování potřeb. Život udržující hodnoty (kontinuita druhu, obrana vlastní země, smysl pro pospolitost, péče o budoucí generace, další zprostředkování tra-

[38] Už Řekové chápali, že lidské myšlení, cítění a chování nějak souvisí s fyziologickými funkcemi lidského těla. Odtud i nejhrubší klasifikace lidských typů, která se užívá dodnes: melancholik, flegmatik, sangvinik, cholerik.

dic, estetika atd.) zmizely ve prospěch jakési **pseudoetiky umělých hodnot** (humanitářství, antirasismus, fráze o „demokracii“, údajně „sociální“ nebo „ekologický“ tlach znovu a znovu popíraný realitou atd.). Nihilismus se tak projevuje jako bezprostřední výsledek egoistického, obsesního, kalkulujícího maloměšťáctví. Jak současný vývoj globální ekonomiky zřetelně ukazuje, spočívá hlavní úsilí systému, který nad námi vykonává moc a vydává rozkazy právě v tom, aby zajistil krátkodobý finanční zisk a „maximalizoval“ ekonomickou efektivitu – s vyloučením všech dalších věcí, i v oblasti národního zdraví.

Tento pohled na svět je nanejvýš nihilistický, protože vychází z toho, že všechno jiné než okamžité uspokojování materiálních potřeb je bezvýznamné. Projevuje se úpadkem jakéhokoli historického vědomí a odmítnutím jakékoli transcendence, které by přesahovaly malicherný materiální egoismus. Dnes prožíváme vrchol nihilismu: vykořenění jednotlivce, triumf trhu pro trh, mizení skutečného smyslu života ve prospěch povrchních strategií osobního přežívání nebo obohacování. Vytoužené „štěstí“ se nakonec nedostavuje, spíš jeho protiklad: zoufalství. To se neprojevuje jen v doposud nikdy nedosaženém počtu sebevražd, ale také v morbiditě současného „umění“ (výtvarná umění, divadlo, film, literatura atd.), kde je vše postaveno na „hledání absurdna“, snížení komiky na výsměch, vytěsňování smíchu šklebem, tragédie skuhráním.

Prožíváme dnes implozi západních ideologií, které jsou zcela bez seriózní životní koncepce, šíření egoismu (nazývaného také narcismus), kolektivní sebevraždy Evropanů kvůli neplodnosti a také diktaturu **světa, který se stal bezcílným** a dělá, jakoby nevěděl, že spěchá vstříc katastrofě.

Existují nyní lidé, kteří spatřují protijed v islámu. Ano, islám je všechno jiné než nihilistický. Problém je však v tom, že regres k islámu by znamenal vyměnit jedno zlo za jiné, cíl islámu přece tkví právě v pohřbení evropské kultury. **Jen exploze osvobodí Evropu od nihilismu.** Teprve v těžké krizi kladoucí otázku materiálního a fyzického přežití totiž lidé opět najdou prostřednictvím paradoxu dialektického obratu transcendentní rozměr svého bytí: je-li jednou překročen určitý práh úpadku, je **tragédie** porodní bábou obnovy.

ODPOR | RECONQUISTA „rezistence“

IDEA | KOLONIZACE | NÁRODNÍ /ETNICKÉ A NÁRODNOSTNÍ/ UVĚDOMĚNÍ

Vzhledem k odcizení jižními národy a islámem, které se rovná kolonizaci, se Evropané objektivně nalézají ve stavu rezistence. Jejich plánem může být jen reconquista jejich země, jak si to kdysi vepsalo na svůj prapor Španělsko.

Pojmy „rezistence“ (odpor, odboj) a „reconquista“ (znovudobytí) jsou spolu vnitřně propojeny. Dnes je tento odpor odsuzován jako „rasismus“ nebo „xenofobie“. Jak víme, byl už v dobře známých konfliktech minulosti odpor proti okupační moci nebo kolonizaci nazýván „terorismem“, „banditismem“. Našim protivníkům jde dnes o to **démonizovat a umlčet ty, kteří jasně a opravdově rozpoznali**

celou tragiku naší situace a pokoušejí se uchránit svůj národ před porobou a pozvolnou likvidací.

Je to právě naopak: ti, kteří z pseudohumanitářského „antirasismu“ napomáhají odcizení našich národů, ať už jde o politiky, samozvané „filozofy“ a podobně musejí být odhaleni jako **kolaboranti.**

Reconquista se stává vědomou sebeobranou teprve poté, stojí-li národ šíji ke zdi, stojí-li nebezpečí „přede dveřmi“ a vážný případ je nelítostnou skutečností. Národ nebude reagovat vzpourou a odporem, dokud není stát cizinci a muslimy rozvracen viditelně (což na sebe vzhledem k našemu demografickému poklesu a volebnímu právu cizinců určitě nenechá dlouho čekat). Reakce zpravidla nastupuje, až když jsou jako cizí a nelegální vnímáni sami *vládnoucí*. Prozatím je napadena jen občanská společnost. I vládní moc se stále ještě nachází – přinejmenším zdánlivě – v domácích rukou. Proto opravdové hnutí odporu nebo dokonce reconquista nepřichází. Avšak v tempu s jakým se události vyvíjejí se cizinci a muslimové velmi brzy stanou obecními zastupiteli a kandidáty parlamentních voleb, ba dokonce mohou postavit ministra. **Pro (velmi pravděpodobný) případ, že z demografických důvodů a vzhledem k dobyvatelskému zápalu islámu bude vládní moc ve stále vyšší míře obsazována „silami odcizení“ musíme již nyní naši psychiku připravovat na povinnost reconquisty a také ji opravdu organizovat,** a to všemi metapolitickými i přímo politickými prostředky.

První směr úderu reconquisty musí pochopitelně směřovat k **demografickému zotavení** Evropanů, i když je na to už dost pozdě, protože imigrační potopě a masové naturalizaci a také invazi, která se denně odehrává v porodnicích (33% novorozenců ve Francii!) nestojí momentálně v cestě žádné překážky. Tímto způsobem je **etnická potopa** naprogramovaná. Prozíravé politické strany by měly tyto záležitosti chápat jako těžiště svého stranického programu.

Druhým historickým okamžikem reconquisty je samozřejmě **osvobození. Tomu odpovídá strategie odchodu cizinců z Evropy, která může probíhat jen v revoluční, krizové situaci.** Mnoho pseudomudrců zde vychází z domněnky, že je tak jako tak příliš pozdě, že se nedá už nic dělat, že „je“ k odchodu nikdy nepřimějeme, že se tedy musí vytvářet možnost „soužití“ a spořádaných vztahů. Odtud dvojnásobná absurdita (neproveditelné) „integrace“ a (nikdy) poklidného „komunitarismu“. Tato cesta je cestou vnitřní rezignace, vzdání se, beznaděje, akceptování smrti evropské kultury, zaslepenosti a sebevraždy – a to vše ve jménu falešného intelektualizujícího „realismu“, který byl v dějinách stále znovu usvědčován ze lži.

Tito fatalističtí pseudomudrci operující s argumentem, že přítomnost stoupajícího množství mas alogenních národů na evropské půdě je definitivní, nezvratná a nevyhnutelná se sotva řídí fundovanou analýzou, nýbrž jen dokazují, že jim úplně chybí národní (etnické) uvědomění. Reconquistu a odchod všech cizinců označují za „nerealizovatelné“ ne na základě objektivních úvah, nýbrž jen z lhostejnosti k vlastnímu národu a jeho osudu. Mimo to, přesně opak je pravdou: nikdo nemůže předvídat, co nám budoucnost přinese. **Realismus znamená stále udržovat pla-**

men odporu a reconquistu našeho domova jako nejvyšší princip. Neboť zítra se může stát jistým, co dnes se jeví nejisté. Jinými slovy nemyslitelné se opět stává myslitelným, neuskutečnitelné uskutečnitelným. A to z jednoduchého důvodu, že nastane vážný případ, který všechny danosti a hodnotová měřítka postaví na hlavu.

Historických příkladů existuje dost: španělská *reconquista*, odchod Francouzů z Alžíru, znovuzískání Alsaska-Lotrinska Francií, náhlé zhroucení SSSR, porážka Německa v roce 1945 – a jeho znovusjednocení v roce 1991, anebo islám, tato beduínská víra, která se dnes stává synonymem nejvlivnějšího náboženství ve Francii. Ještě několik let před svým uskutečněním se všechny tyto události zdály našim důvtipným pozorovatelům „nemyslitelné"! „Smysl historie" neexistuje, nebo přesněji: běh dějin může být vždy přesměrován a nově orientován **volním idealismem** pozitivně ovlivněným náhlou změnou pravidel v krizových dobách, především za občanských válek.

Dnes si člověk samozřejmě jen těžko může představit, **jak** konkrétně má tato reconquista pokračovat, protože stále ještě myslíme s klapkami na očích dnešní reality. Hlavní věc tedy je, že už nyní všude udržujeme ducha odporu a že reconquistu máme před očima jako vůdčí ideu a cíl, jehož se nelze vzdát. **Afrikanizace a islamizace Evropy je totiž nepřijatelná** a proto musí být považována za přechodnou. Nemělo by se také zapomínat, že **rezistence a reconquista naší vlasti musejí být vedeny a organizovány na celoevropské místo na nacionální úrovni.**

ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ

DVOURYCHLOSTNÍ EKONOMIKA | VELKOPROSTOROVÁ AUTARKIE

Hospodářský model „třetí cesty", který odmítá liberální kapitalismus i státem řízený socialismus.

Organické hospodářství vychází ze zásady, že ekonomika musí fungovat jako živoucí, vyvážený, hierarchicky členěný, politicnu podřízený organismus, ne jako chladný mechanismus poslušný socialistických dogmat nebo krátkozrakého kapitalistického, na profit orientovaného myšlení. Organické hospodářství staví peněžnictví do služeb výroby a tu zase do služby národa a společenské stability. Zahrnuje *organicky*, takřka **biologickým** způsobem, podnikatelského ducha, sociální spravedlnost i ochranu etnických, kulturních a ekologických zájmů. Usiluje o sjednocení toho nejlepšího z liberalismu a dobrovolného intervencionismu, který je pozitivní složkou plánované ekonomiky. Nejdůležitějšími znaky organického hospodářství jsou:

1**. Zřeknutí se globálního volného obchodu** a místo něj vytvoření *velkoprostorové autarkie,* tzn. uspořádání hospodářské činnosti podle prostorů, které k sobě kulturně náležejí. To však neznamená, že by „světový obchod" nebo „mezinárod-

ní finanční toky“ přestaly existovat. Budou jen regulovány, omezeny a kontingentovány.
2. **Odvrat od státního socialismu**, paralyzující daňové politiky (zvané též „fiskalismus“), předimenzovaného správního aparátu a místo něj přitakání volnému trhu uvnitř územně vymezené, chráněné a kontingentované oblasti.
3. **Regionalizace** výrobních a obchodních toků uvnitř evropského prostoru.
4. **Ochrana správně chápaných ekologických zájmů** by vždy měla být nadřazena snahám po okamžitém zisku.
5. Zahájení velkorysých **veřejných investičních programů**.
6. **Koordinace mezi plánováním a situací na trhu.**
7. Stát se smí do ekonomických záležitostí vměšovat **jen politicky**, vydáváním všeobecných směrnic a stanovením globálních cílů, aniž by ovšem zasahoval do správněpolitických detailů.
8. Progresivní systém v přímém zdanění musí být odstraněn, místo toho bude vybírána menší procentní sazba z každého příjmu jedno jaké výše (princip *desátku*), což ulehčí daňovému zatížení nosných společenských sil a jejich výtěžek by celkově vzrostl.
9. **Finanční politika** je věcí státu, nesmí být přenechána trhu s jeho výkyvy, resp. riziky. Dnes se však děje přesně opak (příklad: euro).
10. **Podpora v nezaměstnanosti by už neměla** být poskytována bez protislužby: v budoucnu musí být spojena s prací na poloviční úvazek ve prospěch obce. Také zprostředkované pracovní nabídky by už nemělo být možné odmítat.
11. **Právo na práci musí být pro všechny cizince omezeno.** Cizinci už také nesmějí mít nárok na sociální péči a podporu v nezaměstnanosti.
12. Bída a chudoba musejí být vymýceny za předpokladu, že se vyvarujeme sociálních opatření centralizované byrokracie, která vesměs ztroskotala. Politika sociální pomoci ve prospěch chudých spoluobčanů musí být prováděna na obecní a regionální úrovni.

Organické hospodářství je myslitelné jen v rámci **chráněného evropského velkoprostoru.** Zavrhuje jak bezuzdnou globalizaci, tak i daňovou politiku nenasytného státního socialismu. Trh akceptuje, jen když je regulován svrchovanou suverenitou. Peněžnictví podřizuje výrobě a tu zase političnu (dnes se děje přesně opak). Měnu podrobuje politice silné vůle, ne výkyvům spekulačních obchodů, jak je to patrné například na euru
Organické hospodářství je zdravě vyváženým způsobem myšlení: hospodářství je jako „třetí funkce“ podřízeno političnu, není však potlačováno etatismem ani bez ochrany vystaveno anarchii čistého trhu. Směřuje k synergickému propojení dynamiky všech sociálních funkcí, aniž jedna druhé může škodit.
Spojené státy, kde stát silné vůle řídí svobodnou dynamickou soukromou ekonomiku, realizují zásady organického hospodářství paradoxně mnohem spíš než dnešní Evropská unie!

OSUD | VÝVOJ „geneze“

DĚJINY | DLOUHOVĚKÝ NÁROD

Cesta, resp. vývoj národa či tvůrčí osobnosti v dějinách, který je stejnou měrou určen prozřetelností, vůlí i nadáním.

Osud je vnitřní jiskra vzněcující duši národa (nebo výjimečně jednotlivce), tzn. promítnutí sebe sama do budoucnosti, zároveň však i neviditelný pakt s vyššími silami a boj proti náhodě.
Osud se otevírá jen dlouhověkým národům a tvůrčím osobnostem. Je to římské *fatum* a řecká *moira*. Je to ona netušená, avšak reálná síla, jíž podléhají dokonce bozi. Temné světlo, díky kterému Odysseus opět našel Ithaku a Penelopu, Agamemnon pokořil Troju, Romulus založil Řím a Karel Martel porazil Abd-al-Ramana u Poitiers. Oheň osudu zažehli Buddha, Konfucius, Kristus, Mohamed a mnozí jiní.
Tajuplnost osudu spočívá v tom, že je zároveň povahy biologické i spirituální, že ve stejném svazku sil sjednocuje náhodu i vůli k moci. Avšak osud není jen náhoda, nýbrž zčásti i **hnutí vůle** {volní úsilí}. Ve skutečnosti nikdy nejde jen o to jednoduše „být“, je také třeba se „vyvíjet“. Podle jedné již citované formulace Roberta Steuckerse, která má zásadní význam **není identita bez kontinuity logická.** Je třeba ji chtít a probudit. Jinými slovy: v evropské tradici není osud pasivně trpěn, ale je aktivně spoluutvářen. Je to odpověď na výzvu, **kladná odpověď na předurčení**, na žádost božského. Je to však také druh posedlosti, neboť jak říká Shakespeare: „*Kdo má osud, je posedlý.“* Lze dodat: ten, kdo má osud, odpovídá niterným silám, jimiž je prodchnut, aby ho přiměly k činu. Národ, který již nemá vědomí osudu je zasvěcen zániku.

PAMĚŤ „kolektivní paměť“

ARCHEOFUTURISMUS | IDENTITA | DLOUHOVĚKÝ NÁROD | TRADICE

Psychické zniternění a osvojení si své minulosti.

Tak jako nemůže jednat jedinec, když zapomene svoji minulost, tak **je bezmocný a bezradný národ, jestliže ztrácí kolektivní vzpomínku na své dějiny.** Je to paměť? Je to zásoba informací o sobě samém, která strukturuje zkušenost a umožňuje jednat v přítomnosti i tušit budoucnost.
Dnes celá vládnoucí ideologie směřuje k tomu, aby Evropany duchovně oslabila a zbavila je paměti. A to rozličnými způsoby: zničením jejich kultury, postupnou erozí dějepisného vyučování (resp. jeho překrucováním ve smyslu přiřknutí viny Evropanům nebo systematickým odnímáním jejich génia), zplichtěním „padělané paměti“ založené na vzpomínce jiných národů, podporou prezentismu atd. „Povinnost vzpomínat“ je dnes ve všech ústech, ale jen ve smyslu obecně poníženého postoje Evropanů k ostatním. Neztrácíme tedy jen naši paměť, ale výjimečně povolená vzpomínka na stanovené události slouží nadto vždy k politicky korektnímu sebemrskačství. Silné, ambiciózní, živoucí národy a kultu-

ry se naproti tomu svou historickou pamětí vždy pyšní, bez omezování nebo servility.

Dlouhověké národy svoji minulost nikdy nezapomínají a mají houževnatou paměť. Muslimské národy se tradice koránu nikdy nezřekly, čímž ji neustále nanovo posilují. Marxismu se nikdy nepodařilo vymazat historickou paměť srbského národa na Balkáně, Rusů nebo Číňanů. Naproti tomu národ, který byl připraven o znalost a internalizaci vlastních dějin je paralyzován.

„Člověk budoucnosti je ten s nejdelší pamětí“: tento typicky archeofuturistický Nietzscheho aforismus je přece dobře znám. Má ozřejmit, že člověk musí svoji paměť promítat do budoucnosti jako vůli a záměr. Kultura, která trpí mizením paměti je zasvěcena rychlé smrti. Aby ovládala prostor, musí také ovládat čas. Aby mohla utvářet svůj budoucí osud, musí si **s hrdostí** osvojit vlastní minulost.

POHANSTVÍ

ŽIDOKŘESŤANSTVÍ

Filozofický anebo religiózní duchovní postoj, resp. duševní rozpoložení, zpravidla polyteistické nebo panteistické povahy, tvořící protiklad k mesianistickým a apokalyptickým náboženstvím a monoteistickým věročlánkům religiózního i sekulárního rázu či k západnímu materialismu.

Christopher Gérard, jeden z nejlepších znalců pohanství (které je pro něj především vnitřním prožitkem), píše: *„Pohanství jako celistvý světový názor znamená* (...) *věrnost kmeni, která je chápána jako nejdelší paměť, zakořenění v rozmanitých zdrojích, otevření se neviditelnému* (...) *činorodé spolupůsobení na svět, hledání rovnováhy mezi mikrokosmem a makrokosmem. Pohanství je v podstatě přirozené náboženství, tzn. náboženství přírody a jejích věčných cyklů. Je nejstarší na světě, protože bylo zrozeno s ním – pokud byl náš svět vůbec kdy „zrozen“. Pohanství, dalece vzdáleno tomu být podivným rozmarem několika málo podivínů, vybranou zálibou několika učených hlav, které teskní po mytickém „zlatém věku“, se stalo, odvažuji se to zde tvrdit, implicitně nejvýznamnějším ze všech náboženství.“* (v*: Parcours païen,* L´Age d´Homme). Gérard počet pohanů na všech pěti kontinentech odhaduje na 1,5 miliardy, což z pohanství ihned dělá největší náboženské společenství. Dále píše: *„Aniž bych se tím oddával přehánění* (...) *jeví se mi pravé žité pohanství prostě neslučitelné se vším, co člověka snižuje. Protože stále velebí život a věčnou životní sílu odmítá pohanství rozhodně vše, co ponižuje nebo zotročuje: drogu, všechny formy závislosti, nezdravý způsob života.“*

Jinak řečeno: žité pohanství neznamená žít bezuzdně nebo nevázaně, nemá ani to nejmenší společné s laxní, životu nepřátelskou morálkou současného Západu jak by nám dnes chtěli namluvit někteří církevní hodnostáři. *Love Parade* nebo *Gay Pride* se také ani vzdáleně nepodobají pohanským bakchanáliím! Na druhé straně není pohanství nijak „pověrčivé“, natož pak jen sledem prázdných rituálů. Tato

výtka patří spíše islámu, který je přece nejpověrčivějším a zároveň nejformálnějším, ***pohanství nejvíce cizím náboženstvím.***

Pierre Vial o pohanství řekl, že není „protikřesťanské“, ale zároveň *není křesťanské* a *postkřesťanské*, a dodal: *„Být pohanem znamená odmítnout převrácení hodnot, které v křesťanství zjišťuje a pranýřuje Nietzsche, vzít si za vzor hrdinu, ne mučedníka. Křesťanský kult utrpení se mi odjakživa příčil. Vychvalovat „spásnou“ hodnotu utrpení to má, zdá se mi, jaksi co do činění s masochismem.“* (Dnes mezi našimi „moderními“ křesťany vládne slepý etnomasochismus a slastné sebebičování, v neposlední řadě s ohledem na přistěhovalectví, které postihuje a kolonizuje Evropu. Tak při každé vhodné příležitosti kážou „povinnost pokání“ Evropanů.) Vial pokračuje: *„Velebit bídné, choré, chudobné, něco takového se mi jeví nezdravé. Upřednostňuji řecký ideál, který atlety povzbuzuje, aby se stále překonávali nebo neotřesitelnost* {ataraxia} *Marka Aurelia. A přece je pohanství podstatně víc než antiklerikalismus nebo ateismus. Patří k němu ještě něco důležitého, neboť pouhá intelektuální definice pohanství by byla nedostačující. Je sice nutná, ale nestačí* (...) *Pohanství, aby mohlo existovat musí být totiž žito, mj. v nejprostších činech každodenního života. Pohanství nemůže být chápáno odděleně od posvátna. Neboť představuje ve světě imanentní posvátno“.* (v: *Une Terre, un Peuple*).

Pro oba tyto autory je tedy pohanství „pravým náboženstvím“ mnohem spíš než monoteistická náboženství, protože lidi jednoho a téhož společenství vzájemně spojuje (slovo religion pochází jak známo z latinského *religare*: spojovat), a je zase spojuje s vesmírem, v němž je božské všude, kde tedy božstva nejsou odloučena od světa prohlášeného za „profánní“. [39]

S pohanstvím má právě tak málo co společného gnóze, která ovlivnila svobodné zednářství. Na tomto místě je třeba vyjmenovat jednotící podstatné znaky všech pohanství, totiž: přítomnost posvátného a nadpřirozeného v přírodě, cyklické nebo sférické pojetí času (na rozdíl od mesianistických nebo progresistických eschatologií, v nichž se čas pohybuje lineárně ke „konci historie“), zdráhání se pokládat přírodu za člověku přiřčené „vlastnictví“, které smí člověk po libosti vykořisťovat a ničit, interakce smyslnosti a askeze, trvalá oslava vitality („*ano životu“* a „*velké zdraví“* Nietzscheho Zarathustry), představa, podle níž svět nebyl „stvořen“, nýbrž prýští z toku vznikání bez počátku, bez konce, tragický životní pocit, ovšem bez jakéhokoli nihilismu, ctění předků, kmene a biologicko-kulturní identity národa, odmítnutí každé univerzální zjevené pravdy a proto i každého fanatismu, každé dogmatiky a horlivého, nuceného obracení (konverze).

V tomto ohledu je třeba mít se na pozoru před jistými, domnělými „pohany“, kteří tvrdí, že pohanství se rovná „absolutní toleranci“ ve jménu „sociálního polyteismu“. Takoví lidé např. sdílejí s pokonciliární „kosmopolitní“ humanitářskou církví přání, aby všichni migranti byli v Evropě vlídně přijati, dávají najevo „pohos-

[39] Např. podle Hölderlina vyjadřuje božské „jásot nad bytím ve světě, život intenzivně i dobrodružně otevřený světu“, viz *Slovník filozofických pojmů současnosti*, Praha 1999, s. 16.

tinnost“ vůči islámu nebo zdráhání vzepřít se všeobecnému mravnímu úpadku. Toto „pseudopohanství“ sekulárních kleriků poskytuje velice zkreslený obraz pohanského ducha. Neboť **pohanství jak ho reprezentují určití publicisté je negativní, reaktivní karikatura, zrcadlový obraz židokřesťanství, vášnivá reakce proti katolicismu.**

Přitom v žádném případě nepředstavuje životní filozofii, jen emocionální averzi. Tito pseudopohané, kteří nikdy neměli autentickou kulturu, nemohli také nikdy dát svému „pohanství“ relevantní definice, natož konkrétní žitý obsah.

Takto nesprávně chápané pohanství proto úplně absurdně vyúsťuje do proislámského postoje (čtěme ale korán: ten pohanovi – „modloslužebníku“ – slibuje osud ovce při svátku *Aït-el-Khebir*, tedy smrt košerováním) a rovnostářství „absolutní tolerance“ ke všemožným abnormalitám – a to ve jménu kazuistického „sociálního polyteismu“ (kult homosexuálů, „etnopluralistický“ antirasismus, tribalismus atd.). K čemu pak kritizovat církev, když se vyjadřují přesně stejným způsobem jako arcibiskup Gaillot a humanitářská, dekadentní, postkonciliární církev?

Místo toho by se mělo důrazně poukázat na to, že **pohanství v podstatě zastává sociální řád jako odraz kosmického řádu. Je stejně proti etnickému smíšení jako proti rovnostářskému masovému individualismu.** Pohanský světonázor je organický a holistický, národ je podle něj **hierarchicky členěné osudové společenství spřízněných lidí**. Jak to naznačuje řecký příklad, rezonuje v takovém světonázoru pojem na základě vlastenectví a pocitu etnické sounáležitosti pevně stmelené obce *(civitas, polis)* jako permanentní odraz rozmanitosti božstev a přírody. Stejně tak je **s pohanstvím naprosto slučitelná Nietzscheho „vůle k moci“** za předpokladu, že tato vůle respektuje zákon přírody i kosmický řád a nedegeneruje zakrátko v zaslepenou rozbouřenou *hybris.* V Evropě bylo pohanství původním náboženstvím dříve, než přišlo křesťanství. Dnes žije dál na trojí úrovni:

Zaprvé existuje „filozofické“ pohanství (nazývané také „novopohanství“) s jeho řeckými, římskými, germánskými či skandinávskými složkami, které v žádném případě neimplikují víru v osobní bohy, nýbrž spíše sakrální, polyteistický a panteistický světonázor, v němž jsou božstva věčně platnými symboly, které představují rozmanité aspekty života a vesmíru. Toto pohanství se vyznačuje mnoha kolektivními rituály, které se vztahují k různým úsekům života a ročním obdobím. Rovněž v evropském umění je přítomno už staletí.

Zadruhé rozeznáváme „chaotické“ pohanství sahající od tzv. hnutí *New Age* (které lze označit i jako pseudopohanství) až k evropeizovanému buddhismu. Do jeho inventáře patří také ono intelektuální pohanství, které je často jen ateismem prošpikovaným nenávistným antikatolicismem (podle termínu Ch. Gérarda *„salónní pohani“).*

Zatřetí v katolické tradici právě tak jako v řecko-ortodoxní církvi odjakživa existovalo podzemní, podprahové pohanství, především ohledně „polyteistických“ aspektů těchto kultických směrů.

Pohanská „církev“ neexistuje. Pohanství není sociologicky sjednocené nebo čle-

něné. Proto by se mělo hovořit spíše o „pohanstvích“. Také francouzské slovo *paganisme* je nejednoznačné, protože bylo vytvořeno křesťany, aby označovalo náboženství rolníků (pohan je jak známo „ten, který žije na venkově“, z lat. paganus – venkovan, sedlák).

Na tomto místě je třeba důrazně připomenout, že **sekty, které se dnes všude rychle šíří nemají s pohanstvím a jeho filozofií nic společného, ale že jsou spíš odpadním produktem mystických, monoteistických, mesianistických náboženství.**

Dnešní pohané by teď měli vzít rozum do hrsti a křesťany spjaté s tradicí předem neodmítat – a obráceně, neboť boj proti společnému nepříteli je mnohem důležitější. V této oblasti není žádoucí sektářství, ale **historický kompromis**. **Avšak s „levicovým“ postkonciliárním křesťanstvím není dorozumění možné.**

Hlavní výtka pohanů vůči křesťanům jak ji formulovali už Pierre Vial, Giorgio Locchi a Louis Rougier je, že universalismus, idea rovnosti a pokrokové myšlení („smysl historie“) leží u kořene křesťanství a patří k jeho duchovnímu majetku. Totalitní mesianistické ideologie, globalistický liberalismus, který propaguje „konec historie“ a humanitářství, které Evropu odzbrojuje, nejsou v celku vzato ničím jiným než **sekularizovanými formami křesťanství.** Tak se např. univerzalismus (podle hesla „zeměkoule je jediná země, jejímiž občany jsme my všichni“) proměnil v sekulární kosmopolitismus a křesťanské charitativní myšlení v masochistický humanitarismus. Je to skutečně tak, že z křesťanství vzešlé a pohanským světonázorem principiálně zavržené nutkání k univerzální dobročinnosti („láska k lidstvu“) představuje příčinu morálního odzbrojení a „bojové impotence“ evropských společností vůči invazi a kolonizaci našeho kontinentu lidskými masami z třetího světa. Stejně tak židokřesťanství urovnalo cestu mnohokrát zaklínanému „odkouzlení světa“ a areligióznímu materialismu, když sprovodilo ze světa boha a interpretovalo svět pouze jako „profánní“. Křesťanským tradicionalistům je třeba namítnout, že podle Augustina a Tomáše neplatí univerzální rovnost lidí před bohem už v pozemské společnosti, ale byla by uskutečněna teprve na onom světě po posledním soudu.

Přesto nelze než konstatovat, že egalitaristický, univerzalistický a antinacionalistický (protože státu nepřátelský) virus, který zaseli první křesťané, který však byl později středověkou církví (mj. rytířstvím) tak říkajíc „zneškodněn“, tzn. zneutralizován, byl znovu zaveden moderní postkonciliární církví. Tradiční evropské církve – ať katolická nebo ortodoxní – nechaly totiž do své bohoslužby proudit početné a důležité rysy pohanství jako např. „polyteismus“ (trojice, kult svatých, uctívání Panny Marie) atd. Mimo to je třeba zmínit, že se četní členové církve, od Pelagia přes Giordana Bruna až po Teilharda de Chardin, pokusili o syntézu mezi evropským křesťanstvím a pohanstvím.

Hlavní úkol dnes zní: postavit se společnému nepříteli, islámu, nejabstraktnějšímu, nejméně tolerantnímu, nejnebezpečnějšímu ze všech monoteismů. Víc než sám komunismus je přímo vzorem totalitarismu. Katolická hierarchie bohužel jedná ve svém styku s islámem sebevražedně, chtěla by s ním „spolupracovat“, a

ze své strany hrají islámu do rukou pseudopohanští intelektuálové s jejich realitě vzdálenými paranoidními teoriemi „etnopluralismu“. Přitom to pravděpodobně v průběhu 21. století budou v Evropě stejně jako v Indii autentičtí pohané, kdo bude v nejpřednější linii bojovat proti totalitnímu pouštnímu náboženství – ne katoličtí duchovní nebo stoupenci republikánského laicismu!

Bylo by ovšem pochybené chtít pohanství instrumentalizovat a učinit z něj druh „politického náboženství“. Pohanství je především vnitřní postoj, **duchovně-filozofické stanovisko, volba určitých hodnot, v žádném případě není povoláno k tomu, aby se v Evropě stalo etablovaným náboženstvím, „novou církví“.** Než totiž evropské katolictví ztratilo po 2. vatikánském koncilu a „reformě církve“ svou sakrální dimenzi (pročež mu ovečky houfně utíkají), obsahovalo velký počet pohanských prvků, což mu ostatně od jistých moderních teologů vyneslo výtku „pohanského křesťanství“. Kalvín a Luther mu svého času vyčítali totéž. Dnes pohanská ozvěna nepřehlédnutelně zaznívá např. ve slovansko-řeckém ortodoxním světě.

Spojenectví historického významu a dosahu mezi skutečnými pohanskými filozofy (lhostejno zda se nechali inspirovat Římem, Řeckem nebo Indií) a tradičním evropským křesťanstvím je nutným předpokladem neúprosného boje jak proti zednářské gnózi, tak i proti obskurantismu muslimských kolonizátorů a nemoci naší doby: materialismu.

POKROK | VÍRA V POKROK

HISTORIE | KONVERGENCE KATASTROF | MODERNA

(Klamná) představa, podle níž jsou dějiny neustálým vzestupem, „postupným“ zdokonalováním člověka a lidských vztahů.

Idea pokroku vězí v krizi (známé „vystřízlivění z pokroku“) už dávno, ale „progresismu“, víře v pokrok, se nadále daří. Tato víra je přitom podlomena všeobecným pesimismem, zhroucením veškeré důvěry v budoucnost a v neposlední řadě i propastí mezi nadějemi a jejich (ne)uskutečněním. „Štěstí národů“ opěvované Victorem Hugem v průběhu 20. století nenastalo – právě naopak**. Je to přímo děsivé, že ideologie pokroku (a její dvojče, ideologie moderny) běží na plné obrátky do prázdna, zatímco svět, který zplodila se slepě a zmateně potácí podél okraje propasti.**

Víra v pokrok, od 17. století stěžejní bod „moderního“ pohledu na svět, je přenesením mesianistických náboženství do světských a materialistických sfér. 21. století nepřinese „konec historie“ nebo globální blahobyt v pacifikovaném „světovém státě“, ale naopak vyhrocení historie a její tragické podstaty. Namísto povrchní (po)věry v pokrok musí proto nastoupit metamorfické pojetí dějin jak bylo definováno Herakleitem a Nietzschem: nic není konstantní, nic neprobíhá lineárně. **Život je vznikání, překvapení.** „Dialektický rozpor“, který se v dějinách tak často objevuje, tedy povede naopak k tomu, že víra v pokrok a ideologie hlásající

„konec historie“ uvedou dějiny znovu do pohybu, teprve je oživí, a to skrze katastrofy a tragédie, které způsobí.
A co se týče „vědeckého pokroku“ tak to v žádném případě není – to zde musí být ještě jednou řečeno – pojem kvalitativní: vědecký pokrok je jednoznačně kvantitativní a hodnotově neutrální. Může se projevit jako zhoubný, jestliže je neuvážený a nekontrolovaný (např. když se slepě důvěřuje „volné hře tržních sil“ nebo profitu), nebo jako prospěšný, jestliže je uvážený, plánovaný a řízený smělou a střízlivě usuzující politickou vůlí.

POLITIKA | VELKÁ POLITIKA

HISTORIE | SUVERENITA

Politika může být jak činnost („politika“), tak i funkce („politično“). Jejím cílem je kontinuita a ochrana „polis“ (ve všech oblastech), tzn. lidské obce, která je obývána lidmi společného původu a společného osudu. Politika nebo politično se zřetelně artikulují ve funkci suverenity.

V současné politické filozofii pro níž je charakteristické nadhodnocování ekonomiky je podstata politična redukována na „management národa“. Na politično je nahlíženo jako na nějaký druh podnikání, což nevyhnutelně vede k tomu, že politická třída degeneruje, jak nynější vývoj zřetelně ukazuje, v kastu kariéristů, kteří se v mnohém podobají aparátčíkům komunistických režimů. Pro takové pojetí politična zůstávají **osud národa** či **historická dimenze** politického jednání cizími pojmy.
Politika nespočívá jen ve „vyřizování běžných záležitostí“ a už vůbec ne v „hledání štěstí“ *(pursuit of happiness)* americké filozofie. Právě tak málo může být založena na pouhém „určení nepřítele“ (Carl Schmitt), ačkoli taková definice je duchovně podnětná a částečně správná.[40] Politika je v podstatě založena hlavně na **definici přítele**, tzn. kamaráda (Otto Koellreutter), tedy někoho kdo patří do stejné společnosti a sdílí stejné hodnotové představy. Z tohoto pohledu je politika v první řadě vymezením pole příslušnosti: kdo stojí na jaké straně? Kdo je kdo? Tak zní základní politická otázka!
Politično je mimoto ve své podstatě **esteticky, básnicky a historicky plodné**. Slovo „poesie“ pochází z řeckého *poïeïn*, to znamená „dělat“, „tvořit“. A vskutku, posláním politična je tvůrčím způsobem utvářet národ, dát mu v dějinách formu. Z toho plyne, že podstata politična netkví jen v ekonomice, v hledání spravedlnosti a sociální rovnováhy, občanského smíru nebo vnější bezpečnosti, nýbrž také v architektuře, v urbanismu, v životním prostředí, v krásných uměních a v kultuře vůbec, v biopolitice a v populační politice atd.
Politično je oblast vůle a práva suverenity. Není proto divu, že dnes je devalvová-

[40] Na tuto obvyklou výtku ovšem Schmitt v předmluvě k novému vydání *Pojmu politična* reagoval: *„ …každý pohyb právního pojmu vychází s dialektickou nutností z negace. V právním životě i v právní teorii je zahrnutí negace vším jiným než primátem negovaného.“* (*Pojem politična*, Praha 2007, s. 14)

no a diskvalifikováno ve prospěch ekonomiky nebo obtížně lokalizovatelných mocenských center, která jednají podle svých okamžitých zájmů. **Současní politici jsou depolitizovaní, Evropa tudíž strádá zmizením politična, tzn. absencí funkce suverenity.** Politici jsou terčem posměchu i lichocení ze strany médií (společnosti spektáklu), ale jejich krátkozraký kalkul je bez jakékoli dějinné vize. Kromě toho nevlastní dnes reálnou moc oni, nýbrž síly vysokých financí.
Také státní monopol politické vůle a direktivní moci se vytratil. Stát přestal být politickou instancí a je už jen správně-technickou institucí. Lhostejno jestli v Bruselu, v Berlíně nebo v Paříži: je už jen administrací, korporací, která pracuje ze dne na den. Úředníci a politici (rozdíly často mizí) se chovají jako placené námezdní síly průmyslových firem, nikdy jako služebníci vlastního národa. Evropský politik se nalézá – až na několik málo výjimek – přibližně na půli cesty mezi hvězdami *show businessu* a staršími firemními manažery, kteří si potrpí na výsady. Zkrátka jsou ješitní a mají peníze – nemají však moc. Neboť **skutečná politická moc předpokládá dvojí: nezištnost a vizionářského ducha.**
Touto cestou jsme dospěli k pojmu **velké politiky**, který razil Nietzsche. Velká politika v jádru vyjadřuje, co tvoří podstatu politična: **kontinuitu národa zajišťují jen svobodně *jednající* a tvůrci jeho osudu ochraňující jeho identitu a – je-li to možné – doprovázející jeho vzestup.** Velká politika dlouhodobě zapadá do historické perspektivy úplně v protikladu k „malé politice“ naší politické třídy, která nemyslí historicky, ale je uvězněna v přítomnosti. Velká politika také znamená stát jaksi na rozcestí, to znamená bojovat za blahobyt jedince **i** za budoucnost národa, usilovat zároveň o moc **i** mírumilovnost, věrně ctít tradice **i** hledat nové cesty.
Do budoucna by velká politika v Evropě měla zohlednit následující faktory, resp. vytčené cíle, jejichž výčet zde nemůže být úplný a které jsou dnešními evropskými politiky dokonale ignorovány:

1. postavit se proti znovuzahájení více jak tisíciletého boje islámu proti evropským národům;
2. zamezit úbytku našeho obyvatelstva a kolonizaci Evropy třetím světem;
3. chránit hospodářství evropského prostoru;
4. osvobodit Evropany od americké kurately a získat zpět naši nezávislost; v tomto smyslu by se mělo, na podporu kontinentální síly, usilovat o unii s Ruskem, našimi hlavními spojenci by přitom byly Čína a Indie;
5. vzhledem ke katastrofální cestě, kterou kráčí světová ekonomika (především s ohledem na její následky pro životní prostředí), nacházet důvěryhodná alternativní řešení.

Od toho jsme dnes ovšem na míle vzdáleni. Následky této bezstarostnosti však budou tvrdé a na cestě krizí opět světu vnutí nový řád!
Uznáváme, že politično nikdy nemůže nahradit duchovno a duševno. Avšak bez politična by spirituálno nikdy neexistovalo. Pojem politična tedy předpokládá pojmy **suverenity** a **transcendentního smyslu pro historii.**

POPULISMUS

DEMOKRACIE | LID

Politický postoj, který klade životní zájmy národa nad zájmy politické třídy a hájí přímou demokracii.

Slovo má dnes hanlivý podtón. Je třeba mu proto vrátit jeho vlastní pozitivní význam. Za nepřátelstvím k populismu se ve skutečnosti skrývá zatajovaný odpor ke skutečné demokracii. Antipopulismus (a také „antidemagogie“) je sémantický trik měšťáckých politiků a intelektuálů s cílem neutralizovat národní vůli, především u nižších sociálních vrstev (které jsou vnímány jako nebezpečné, protože od přírody myslí národně).

Kosmopolitické měšťáctví, ať už nalevo či napravo, populismus potírá, protože odmítá jakoukoli formu přímé demokracie a protože je přesvědčeno, že **„národ není politicky korektní“.** Je dobře známo, že co se týče jistých tematických okruhů (jako přistěhovalectví, trest smrti, kázeň ve školách, daňová politika, trestní právo a mnoho jiných), neshoduje se nejvnitřnější přesvědčení národa přes trvalé mediální oblbování s proklamovaným přesvědčením jeho vládců. Je tedy naprosto logické, že se ti, kteří věří, že si pojem „vůle národa“ zpachtovali pro sebe, pokoušejí srovnávat populismus s despotismem.

To vysvětluje, proč je u těchto lidí švýcarská kantonální demokracie na indexu, nebo proč EU uložila nezákonné sankce Rakousku jen proto, že se jedna strana, FPÖ, ocejchovaná jako „populistická“, podílela po řádných volbách demokraticky na vládě. **Ve skutečnosti je populismus pravou tváří demokracie – v řeckém významu slova – a antipopulismus jen doznáním jak hluboce jsou současné „elity“ antidemokratické.**

Antipopulistický postoj charakterizuje definitivní vítězství pseudohumanistické, privilegované, skvěle zajištěné politické a mediální třídy, která si demokratické tradice zabavila pro sebe a zfalšovala je.

Od jisté doby má ostatně špatný zvuk i slovo „národ“. Dává se přednost dost mlhavému, navíc ještě svému původnímu významu odcizenému pojmu „republika“. Pro intelektuální a politickou třídu je „národ“ synonymní s „malými bílými nevypočitatelnými polozvířaty“ nutkavě posedlými touhou po „jistotě“, tedy něco pro ně vysloveně nebezpečného a opovrženíhodného: společenská vrstva, která platí daně se jakéhokoli přednostního práva [Vorrecht] zříká a především – musí držet hubu.

To ostatně také vysvětluje proč má vysoký počet naturalizací, územního práva (*ius soli*) a volebního práva pro cizince národ „vyměnit“ („přenárodnění“). Dominující ideologie vede v celé Evropě jeden boj na třech frontách:

1. Autochtonní evropský lid učinit „politicky korektním“ a pokud možno ho početně omezit;
2. rukojeť reálné moci vložit do rukou mezinárodních finančníků a obchodníků;
3. zajistit nynější politické oligarchii tučné prebendy. To je moderní forma útisku

– plížit se po špičkách, *zadními vrátky!*

Situace je to samozřejmě schizofrenní: netuší snad všichni tihle „antipopulističtí“ a „antirasističtí“ politici, že je jejich muslimští a jiní alogenní chráněnci (tedy „nový národ“), jakmile jejich počet překročí určitou mez, rychle dopraví na smetiště dějin?

POSPOLITOST | NÁRODNÍ POSPOLITOST

NÁROD

Organickými pouty pevně spjatá skupina prodchnutá pocitem sounáležitosti, společného dědictví, společného etnicko-kulturního původu, puzená k soužití a společnému osudu.

Koncept pospolitosti stojí proti „společnosti“, která je mechanistické a heterogenní povahy a je založena na lidské skupině, jejíž příslušníci jsou navzájem spjati jen smluvně. Pospolitost je nejpřirozenější lidská skupina, protože je založena na etnicko-spirituální spřízněnosti, která teprve dává jednotlivci jeho vnitřní stabilitu a umožňuje rozmach kultury. Pospolitost přitom existuje před svými organizovanými formami nebo institucemi, protože na rozdíl od společnosti, která má čistě smluvní charakter je povahy historické a inherentní.

Pospolitost však nikdy neexistuje v čisté formě, vždy zahrnuje i sociální poměry. Lze tak hovořit o „pospolitostním modelu“, lhostejno zda je řeč o národě jako o **národní pospolitosti** nebo o rodině, příbuzenstvu, bratrstvu, o armádě jako o bojové pospolitosti atd.

Pospolitostní model radikálně odporuje modelu rovnostářské, individualistické společnosti. V pospolitostním modelu jsou mezilidské vztahy charakterizovány hierarchičností, solidaritou a multifunkčností. Pospolitost se přitom v žádném případě neomezuje na přítomnost, má historii i osud. Její podstata přesahuje individuální lidské bytí, utváří ho, dává mu oporu a smysl.

Naproti tomu v ryze smluvním mechanistickém abstraktním modelu společnosti je jedinec izolován a snadno vyloučen; celek se rychle může stát životu nebezpečnou džunglí. Ve skutečné pospolitosti by nihilistické divadlo, které současná komerční společnost hraje sama sobě, bylo prostě nepředstavitelné.

Z tohoto pohledu se národní pospolitost skládá z organicky integrovaných pospolitostí: národů, regionů, obcí, kmenů, rodin atd. **Skutečná demokracie ve smyslu řeckých polis je možná jen v pospolitostní perspektivě.**

Proč?

Zcela jednoduše proto, že v pospolitosti se jedinec cítí spoluodpovědný za celek, protože si je plně vědom etnického charakteru své spřízněnosti s celkem, jeho pojetí života a paměti, které lidi spojuje. Naproti tomu ve společnosti, která ostatně často propadá rasovému chaosu, kde jsou si jednotliví lidé vzájemně zcela lhostejní, mohou být „solidarity“ jen vyumělkované, sebekázeň nemožná, demokracie fraškou a jakýkoli řád je pociťován jako břímě, jako nátlak.

Aby solidarita, sociální spravedlnost, svoboda, integrita, obrana a přenos hodnot byly možné, musí existovat minimum etnické homogenity a instinktivního pocitu sounáležitosti, který přirozeně charakterizuje národní pospolitost.

V muslimské víře je *umma,* pospolitost věřících, protikladem individualistického západního společenského modelu. Tato představa není jen správná, nýbrž také velmi efektivní. Nicméně právě proto, resp. právě přes správnost mnoha svých sociálních a filozofických předpisů či autoritativních instinktů, které ho charakterizují (heslo: „preference pospolitosti"!), musí být islám považován za smrtelného **nepřítele**, za totalitní, obskurantní ideologii, která je naprosto neslučitelná s evropskou představou *svobodného občana* a svobodného člověka vůbec. Islám může Západ ze své perspektivy kritizovat, ale tato oprávněná kritika z cizího úhlu pohledu nás míjí. Jinými slovy: odmítáme jakékoli vměšování do **našich** vlastních záležitostí, které se islámu vzdor jeho totalitnímu nároku netýkají. Každý národ, každá kultura má řešení sama v sobě, je třeba hledat doma!

Je naprosto možné, že idea pospolitosti bude autochtonními Evropany opět probuzena až v nouzi nejvyšší.

PRÁVO NA ODLIŠNOST

ETNOCENTISMUS | „FILIA"

Právo každého etnika, kmene, národa [Nation] *a kultury žít podle vlastního zákona a tradice daleko od jakéhokoli pojetí života, ideologie nebo kulturní formy, které by jim chtěly vnutit jednotný vzor.*

Podobně jako u „etnopluralismu" máme zde co do činění s nejednoznačným pojmem. „Právo být jiný", „právo na odlišnost" je projevem oné diferencialistické (tj. na rozdíly dbající) teorie, podle níž prý nelze národy, kmeny a kultury navzájem srovnávat. Zároveň však zahrnuje i princip „každý u sebe", odmítání míšení, kritiku kulturní nivelizace americko-západního typu i asimilační politiky.

Dalším aspektem „práva na odlišnost" je rozchod s mýtem „hospodářského rozvoje" a také s pozápadňováním {westernizací} tradiční na výrobu potravin orientované ekonomiky třetího světa. Z tohoto hlediska je diferencialismus, tedy respekt k rozdílům, nepochybně pozitivní. Ale slepé uličky jsou vždy možné, vyskytují se dokonce často: do jaké míry lze „diference" tolerovat? Je snad zemědělství některých tropických zemí, které ničí deštný prales akceptovatelné? Jsou ve jménu odlišnosti únosné společensky škodlivé praktiky narušující soulad uvnitř společnosti? Uplatňovat pojem „odlišnosti" opravdu není snadné.

Na druhé straně požadovat „právo na odlišnost" pro Evropany v jejich vlastním domově je vrcholem nestoudnosti, přinejmenším ale schizoidní doporučení – jako by se již Evropané stali ve vlastní zemi menšinou, která potřebuje ochranu! U jistých „multikulturních" teoretiků „nové pravice" se „právo na odlišnost" opravdu převrací tak, že se smířili s přítomností cizích společenství v Evropě a ze stra-

chu, aby nebyli nařčeni z rasismu nebo z etnocentrismu se ostýchají hájit „právo na odlišnost“ autochtonních Evropanů v Evropě – načež cizincům v Evropě totéž „právo“ přiznávají... Tyto podlézavé pokusy ovšem přes veškerou snahu zůstaly neopětovány, neboť jim pan Taguieff, ve Francii slavný „slušný člověk“ a antirasista, vytkl „diferenciální“ rasismus. Tak se tato diskuse lehce změnila ve frašku.

Evropané nemají vůbec zapotřebí, aby ve svém vlastním domově žebrali o „právo na odlišnost“, nýbrž musejí trvat na tom, že v jejich domově může a smí platit výlučně evropský civilizační model. Neevropské menšiny tu (snad!) mohou mít minimální právo na existenci, jinak nic. Vyslovit tuto všední pravdu znamená promlouvat podle zdravého lidského rozumu, který se udržuje a praktikuje u všech národů. Znamená to však také navázat na starou řeckou humanistickou tradici, podle níž metekové (v místě usedlí cizinci) požívali maximálně omezených občanských práv jako kompenzaci za samu pohostinnost, které se jim na počátku dostalo. Že není možné požadovat víc je samozřejmost, která nemá co dělat s „utlačováním“.

Že dnes právě zastánci „komunitarismu“, kteří jsou jinak horlivými přímluvci „práva na odlišnost“ hájí právo cizinců na **všechna** občanská práva (zvláště na volební právo), která jsou vyhrazena výlučně domácím, zároveň však jedním dechem žádají, aby si tito cizinci zachovali zvyky a obyčeje svého tradičního (rodného) společenství, to je přímo idiotské. To už nemá co dělat s „právem na odlišnost“, ale s „právem na výsady“ (přednostní práva)! Tento rozpor charakterizuje jak zelené nebo trockistické křídlo Socialistické strany, tak i „moderní“ Madelinovu pravici a další. U prvních se jedná o ideologický fanatismus a zaslepenost, u druhých hraje roli úzkostlivý oportunismus, strach nebýt nikdy „nepřijatelný“ a také touha stavět se před etablovanými do příznivého světla...

Uvnitř politické jednoty, resp. národa není možné, aby se „právo na odlišnost“ stalo do té míry bezpodmínečným, že jsou všechny rozdíly, ať už jakéhokoli druhu, trpěny bez výhrad. „Právo na odlišnost“ může opravdu velmi lehce sklouznout k „právu na absolutní toleranci“. Příklad všech multirasových, multikulturních nebo multikonfesijních společností přesvědčivě ukazuje, že **sociální soulad není možný, když jsou rozdíly příliš velké.** Také přespříliš hluboko sahající rozdíly v oblasti morálky narušují uvnitř politické jednoty rovnováhu a harmonii celku. **Heterogenitu lze tolerovat, je-li podřízena organickému principu celkové homogenity národa.**

Hovořit např. o „homosexuální komunitě“ znamená v tomto ohledu nebezpečný nerozum: právo na odlišnost, jestliže se nadsazuje, směřuje rovnou k rozpadu společnosti do druhových skupin [Gattungsgruppe] a tím zahajuje proces kulturního rozkladu.

Příklad islámu jasně ukazuje, že integrace/asimilace nebo realizace „práva na odlišnost“, natož pak soužití jak si ho žádá komunitaristická ideologie jsou neproveditelné. Jakmile totiž islám uvnitř státu dosáhne určité síly, nemůže v podstatě žádné mírumilovné, rovnoprávné soužití s křesťanstvím, židovstvím, buddhismem, hinduismem, animismem trpět, o pohanství nebo sekulárním ateismu ne-

mluvě. Je ale patologické a absurdní požadovat právo na odlišnost ve prospěch těch, kteří nejsou připraveni zaručit ho ostatním.

Politický a sociální soulad v zemi předpokládá alespoň minimální míru kmenové a kulturní homogenity. Jinak řečeno: **„právo na odlišnost" je pojem platný v geopolitické oblasti (každý u sebe, ve svých hranicích); uvnitř jedné a téže politické struktury žádnou platnost mít nesmí.** Např. komunitaristé, kteří hájí „právo na odlišnost" uvnitř jedné země se domnívají (a také tento blud šíří), že integrace je možná bez (i tak iluzorní) asimilace, což odporuje veškeré historické zkušenosti. Od té doby, co asimilační tavící tyglík ztroskotal, si představují, že jediná ještě možná egalitářská společnost by musela být tvořena z vedle sebe postavených kast. Všechny tyto diferencialistické teorie dané do oběhu krajní levicí, americkými liberály, francouzskými ultraliberály nebo i jistými pravicovými intelektuály jsou nanejvýš nebezpečné – spočívají přece v tom, že **asimilační egalitarismus jednotlivců nahrazují konfrontačním egalitarismem skupin**, což znamená jen další vyhrocení mylné rovnostářské nauky. Za takových okolností pervertování pojmu „objektivní" vyvolalo a ospravedlnilo např. homofilii (systematickým nadržováním homosexuálům), „afirmativní diskriminaci", rasové kontingenty ve prospěch cizího obyvatelstva a také nejpodivnější formy feminismu.

Právo na odlišnost**,** původně právo každého národa zachovat svou identitu a homogenitu, bylo nakonec zneužito k jinému účelu: dnes se stalo zbraní proti identitě a etnické soudržnosti Evropanů. **Právo na odlišnost zaměřené původně na podporu identit se pro identity pozvolna stalo nebezpečím.**

Zdravý národ žádá na své vlastní půdě **pro svou rasu a kulturu vždy monopolní postavení.** Staří Řekové učili, že harmonický („organický") základ státu v rámci nadřazené pospolitosti předpokládá koexistenci jen **nepatrných** rozdílů. Jinak řečeno všechny **rozdíly byly podřízeny jednotě státu**. Což v žádném případě nevedlo k šedé monotónnosti, nýbrž k úsilí **shromáždit přirozené rozdíly v rámci organického celku do jediného svazku.** Staří Egypťané správně rozpoznali symbolický význam **pyramidy –** kultura musí jako stavba, jako živoucí organismus také zahrnovat dvě roviny: jednolitost na jedné, extrémní rozdílnost (jak sociální nebo etnickou, tak i v morálce a zvycích) na druhé straně. V opačném případě nemůže *filia* (tato „konvergence pocitů", tedy společné duchovní, duševní a emocionální vnímání světa jak o něm mluvil Aristoteles) již existovat a národní soudržnost se stává bezobsažnou frází.

Jako každé jiné právo musí být i „právo na odlišnost" – jeho základ – vymezeno, regulováno a kompenzováno zavazující příslušností.

PREFERENCE „evropská, nacionální preference . cizí preference"

ETNOMASOCHISMUS | RASA A RASISMUS | XENOFILIE

Preference je politický pojem z řecké demokracie, který neříká nic jiného, než že domácí příslušníci „polis", tedy občané, jsou oproti cizincům právně zvýhodněni.

Odpovídá zdravému lidskému rozumu, který pěstují ještě u bezmála všech národů světa – pouze v chorobných západních společnostech nikoli (ukázkové příklady: Německo nebo Francie!) – že **občané státu ve své vlastní zemi požívají více práv než náhodní usedlíci nebo cizinci.** Kdyby tomu tak nebylo, co by potom znamenalo ono *„citoyenneté"* (státní občanství), s nímž levice den co den koketuje, které nicméně vytrvale podrývá a hrubě porušuje?

V dnešní etnomasochismem zasažené společnosti se okolnost být rodilým Evropanem stala těžkou překážkou. Francouzská, německá nebo evropská preference je na základě perverzního paradoxu „rasistická". V Belgii a Francii se cizinci dokonce záměrně přijímají do veřejné služby. I tak je ale princip „národní preference" základem veřejného mezinárodního práva. V praxi je prováděna prakticky ve všech zemích na světě. Evropa je jediný kontinent, kde je národní preference zatracena a v poslední době dokonce i soudně trestána, což není jen protiprávní, ale také **porušením principu mezinárodní reciprocity**: žádná země na světě neuvažuje o tom přiznat cizím (to by tedy znamenalo: evropským) státním příslušníkům stejná (natož větší) práva. Naproti tomu na nás Evropanech je vyžadována „povinnost" přiznat cizincům, kteří se u nás usadí stejná práva nebo dokonce větší!

Takzvané „antirasistické" zákony stejně jako předpisy k poskytování masivní sociální pomoci vedou prakticky k **udělování přednostních práv alogenním**, také ilegálním přistěhovalcům – pod planou, úplně absurdní záminkou, že jsou prý „obětí" domnělé „nenávisti k cizincům" a xenofobního sociálního vyloučení. **Úředně předepsaný antirasismus se d e f a c t o mění v antievropský rasismus.**

Oficiální politika cizincům poskytuje „afirmativní diskriminaci": cizinci nadměrně chráněni výhradně k tomuto účelu vytvořenými spolky, hýčkáni médii, požívajíce všech možných příspěvků, přídavků a podpor, pokrytecky označovaní za „oběti" jsou objektivně v situaci, která je zvýhodňuje (preference). V důsledku toho – neboť o něčem takovém se mluví po celém světě – se otevírají dveře a brány dalšímu přílivu těch, kteří jsou ochotni imigrovat. Zahraniční preference (zvýhodňování cizinců) se již stala normou, zatímco nejelementárnější spravedlnost a zdravý lidský rozum by předepisovaly **preferenci evropskou** (zvýhodňování Evropanů). Tak např. v Maroku platí „marocká preference", v Indii „indická preference" atd. Stejně tak ve všech zemích světa – jen v Evropě ne.

Starostka provensálského města Vitrolles Catherine Mégretová poskytla všem rodičovským párům ve své obci, jimž se narodilo dítě 5 000 francouzských franků (cca 800 euro) za předpokladu, že alespoň jeden z rodičů byl Francouz nebo příslušník EU (tedy dokonce bez ohledu na rasový původ a náboženskou příslušnost!). Okolnost, že za to byla postavena před soud a odsouzena svědčí o totálním podrobení právních norem ideologií (pozitivní právo je absolutně vyloučeno), úzkoprsým fanatismem a o neúprosnosti systému proti všem, kteří mají odvahu následovat *zákony přírody a života* v preferenci příslušníků vlastního národa.

Odmítnutí národní preference a tím podmíněné sklouznutí ke konkrétně praktikované preferenci cizinců je symptomem jakési hybridní rovnostářské

ideologie, která vlastní princip rovnosti mezi domácími a cizími obrací v opak, totiž v nadržování posledně jmenovaným. **Zahraniční preference je masová patologie** diktátorsky vnucovaná vládnoucími třídami. Dlouhé trvání mít ale nebude. Způsobuje totiž naprosto abnormální situaci, která nevyhnutelně vyústí do absolutní krize. O to lépe! Ať už na jakémkoli kontinentu: svornost a sociální smír mohou spočívat jen na aristotelském principu *„svobodného přednostního práva každé obce“*.

PROMÉTHEOVSKÉ

TRAGIČNO | TVŮRČÍ OSOBNOST

Hlavní znak mentality evropského člověka založené na tragickém vědomí.

Prometheus dává lidem oheň. Bozi ho za to potrestají. Je upoután na horský útes. Sup tam požírá jeho vnitřnosti, které se však neustále obnovují. Evropský člověk vlastní vnitřní oheň, který ho stravuje a ničí, ale zároveň povznáší. Evropský člověk je sebevražedný a sebeutvářející se zároveň. Je tím, co Heidegger řecky nazval *deinotatos*: nejrizikovější bytost.

Prométheovský duch, který nemohl být „božstvem“ pouštních náboženství nikdy potlačen je v celé evropské historii charakterizován vůlí „vyrovnat se bohu“. **Sjednocuje se v něm titánská vůle k moci (v jüngerovském významu), *„hybris“*, rozumnost a riziko** {tj. uměřenost=smysl pro míru a nebezpečí}. Není přitom „dobrý“ ani „zlý“, ani „svatý“, ani „prokletý“, prométheovský duch je *vnitřní silou,* jíž je nutno stále krotit. Nalezneme ji u podnikatele i umělce, vědce i státníka. Goethova postava *Fausta* nebo *Don Giovanni* jsou dokonalým vyjádřením onoho „prométheismu“, který proniká celou evropskou tradicí. Je to tedy **síla i slabost** zároveň.

Síla, protože sebou nese bojovnou mentalitu, která čelí výzvám. Slabost, protože se v každém okamžiku vydává v nebezpečí, v němž upadá do lehkomyslnosti a sebezničení jak to vylíčil už Richard Wagner v *Soumraku bohů.*

Prométheismus lze definovat jako energii, která prýští z „rozporu protikladů“. Proto by měl být řízen **reálně myslící řádotvornou vůlí** do správných kolejí.

„PŘEMÍSTĚNÍ“ „delokalizace“

PROMÉTHEOVSKÉ | ZAKOŘENĚNÍ

Typicky evropská schopnost opouštět vlastní prostředí, aniž se přitom popírají vlastní tradice. Schopnost „přemístění“ založená na zvědavosti, smyslu pro výboj a dobrodružství.

Robert Steuckers razil tento koncept (*„désinstallation“*) jako první. Nejedná se ani o vykořenění, ani o nomádství. Zde míněná schopnost a duchovní postoj stály u počátku koloniálního dobrodružství Evropanů. To se jak známo později vyvíjelo

k obrovské újmě Evropy. Dnes tedy musí být mentalita „přemístění“ interpretována nově. Dobrý příklad nám poskytují vesmírný výzkum a vesmírné lety, jejichž počátky jsou ryze evropské.
Mysl buržoi myslí kosmopoliticky **a** zároveň je „vázána na místo“, zatímco mysl aristokrata je zároveň zakořeněná **a** „delokalizovaná“ [ent-ortet].[41] Faustovsko-prométheovskou charakteristikou evropských kultur odjakživa byly: výboje, objevy, vědecko-technické úspěchy, výzkumné a průzkumné cesty do všech světových stran. Většina ostatních kulturních okruhů je ze spirituálního atavismu zakotvena staticky, zatímco zakořenění charakteristické pro indoevropské národy bylo vždy utvářeno **dynamicky**, ideou pohybu a nezávisle na místě.

PŮDA | TERITORIUM

EVROSIBIŘ | GEOPOLITIKA | NÁROD | ZAKOŘENĚNÍ

Zeměpisný habitat bytí a přežití národa, jeho s místem spjaté „ztělesnění“.

Pojem „národ“, tak i pojmy „krev“ a „identita“ jsou bez pojmu „půda“ nesrozumitelné. **Etologickým imperativem všeho živoucího je teritoriální přivlastnění.**
Židé, jediný národ, který byl během určité doby v ryzí *diaspoře*, tedy národ bez země, krev a duchovnost bez zakotvení v půdě, vždy usiloval o to, aby znovu nalezl své původní kořeny, takto se přece stát Izrael stal skutečnou „zemí zaslíbenou“. Stejně tak čínská *diaspora* navždy zůstává spjata s mateřskou zemí, která je pro ni oporou a základnou.
Také muslimské národy, Arabové nebo Turci, kteří jsou nebo byly tradičně nomády, znají pojem „islámská půda“, která musí být neustále rozšiřována. Usazenost na půdě [Bodenständigkeit] a nomádství jsou u těchto národů úzce spjaty. Ryzí nomádi, např. Cikáni, ještě nikdy nebyli v dějinách tvůrčí. Půda, teritorium, je místo odkud se táhne na výboj, místo obývané a milované, kde se člověk nechává pohřbít.
Kosmické lety, jejichž nejvýznamnějšími teoretiky byli němečtí výzkumníci Hermann Oberth a Werner von Braun stejně jako francouzský spisovatel Jules Verne nebyly nikdy chápány jako nomádství a odvrat od mateřské Země, nýbrž do určité míry jako její rozšíření nebo pokračování. Astronaut Hubert Reeves napsal: *„Jestliže se lidstvo chystá dobýt planetu Mars, bude nevyhnutelně rozdělena na teritoria.“*
Národ bez půdy nemůže existovat, i když nám 21. století lživě ukazují jako věk „zrušení hranic“, tedy věk „bez hranic“, v němž mají „sítě“, „toky“ a „zóny“ nahradit usazenost na půdě a zakořenění. Tyto nomádské představy přitom v žádném případě neodpovídají rýsující se realitě. **Globalizace teritoriální myšlenku na-**

[41] Jen v tomto smyslu může být „krev“ (pospolitost) nadřazena „půdě“ (vlast). Od Indoevropanů přes Vikingy až k novověkým kolonistům. Ve stejném duchu na hony vzdálena měšťáckému sentimentu říká deviza rytíře Louise d´Estonvillea: *„Jen tam je má vlast, kde je čest a věrnost.“*

prosto neoslabuje, nýbrž, jako protiúder, spíše posiluje. Globalizaci se nikdy nepodaří udělat z „půdy“ a „země“ zbytečné nebo i jen zastarale se jevící pojmy, protože jsou geneticky zakotveny v naší paměti. A moře – jako vzduch nebo vesmír – je prodloužením pozemského prostoru.

Člověk je bytost teritoriální, úplně lhostejno zda svoji půdu brání nebo dobývá novou. Evropané dnes prožívají fyzické dobývání svého dědičného prostoru islámem. Tento prostor se fakticky stal *Dar al Islam*.[42] Prožívají ale také pokus o geostrategické podmanění svého kontinentu americkým „vrchním dozorcem“. Obrana evropské půdy, a evrosibiřského prostoru navíc, je však nerozlučně spjata s obranou **evropského národa.**

RASA „rasismus . antirasismus“

ETNOMASOCHISMUS | NÁROD | RASOVÝ CHAOS | XENOFILIE

Rasa je skupina geneticky vzájemně spřízněných lidí.

Představu „čisté rasy“ samozřejmě nelze brát vážně. Co má význam je **rasové faktum.** Rasa skutečně může být výsledkem dávného míšení, které se později ustálilo (stabilizovalo). V absolutním rozporu s vládnoucí ideologií současný genový výzkum potvrdil rozdělení lidstva do *statistických genetických skupin.*

Hlavní nejsou ani tak vnější rasové rozlišovací znaky (barva pleti, vlasy, tělesná výška atd.), jako spíš kolísání jejich genotypu,[43] které má co do činění s temperamentem, vlastnostmi mozku {mozkovými funkcemi} a stavem intelektu, ale také s **vrozenými fyziologickými a biologickými rozdíly.**

S odkazem na práce Henri Valoise Pierre Vial píše: *„Identita se primárně zakládá na biologické, přírodou dané skutečnosti, jenž tvoří náplň vědy, která se obvykle nazývá „fyzická antropologie“*(...) *Tuto biologickou příslušnost znovu podmiňuje značné množství znaků jak na individuální, tak na skupinové úrovni. Člověk z ulice, který si i přes mediální vymývání mozků udržel jistou, byť otřesenou míru zdravého rozum, přitom ví, že několik podstatných rozdílů mezi Senegalcem a mužem z Auvergne přece jen existuje. Odlišnost ovšem neznamená nadřazenost nebo méněcennost.“* (v: *Une Terre, un peuple*).

Na tomto místě je třeba upozornit, že **etnodiferencialismus,** tedy diskurs, který vynáší na světlo nejen rozmanitost národů („pluralitu etnik“), ale i rozdíly mezi nimi se trochu liší od dost nejednoznačného pojmu *etnopluralismus.* Etnodiferen-

[42] Arabsky (translit.: *dár al-islám*=islamská oblast); běžné islámské označení pro oblast, v níž vládne právní a etický řád islámu. Podle islámského státního práva podléhá tato oblast kalifovi, regent musí být vždy muslim. Úkolem muslimské obce je začlenit do *Dar al Islam* všechny země. Teoreticky se nacházejí v trvalém, latentním, prakticky ale více a více otevřeném válečném stavu se zeměmi, které nejsou pod muslimskou nadvládou a proto jsou nazývány *Dar al Harb* (válečná oblast). Válka za rozšíření *Dar al Islam* je tzv. džihád (svatá válka).

[43] Fluktuace čili výkyv jejich dědičných vloh.

cialismus totiž opravdu zahrnuje **odmítnutí jakéhokoli soužití uvnitř jednoho a téhož prostoru** (stejně jako zamítnutí jakékoli kolonizace či nadvlády jedné rasy nad druhou), zatímco etnopluralismus může k této klamné víře, v možnost „pokojného" soužití různých národů (myšleno jako skupin geneticky nepříbuzných lidí), které ještě nikdy v historii nefungovalo a odjakživa živilo rasismus, resp. bylo příčinou rasově podmíněných konfliktů, snadno sklouznout. Pojem „rasy" se úplně nekryje s „etnikem". Rasa je tak říkajíc biologickou složkou etnika.
Existence ras je ideovou policií z čistě dogmatických důvodů popírána (a to pseudoargumentem, že genetické rozdíly mezi jednotlivci jsou prý důležitější než rozdíly mezi rasovými skupinami), což ji ovšem nebrání halasně proti „rasismu" vystupovat. „Rasismus" je dnes zatracován a tabuizován stejně urputně jako svého času, v dobách viktoriánského puritánství, sex. Otázka: jak lze odsoudit pocit, jehož objekt neexistuje? Nebo: jak může existovat rasismus, když rasy údajně neexistují? **Ve skutečnosti není antirasismus, tato duševní protéza „slušných lidí" nic než *xenofilie (oceňování všeho cizího) a nenávist k existenci ras vůbec.***
Západní ideologie posedlá a vyděšená rasovou skutečností – zejména toto faktum se stává v souvislosti s multirasovou společností a s konflikty, které ji provázejí, stále nápadnější a významnější – reaguje vůči rasám **nepřátelsky** a zároveň je (paradoxně) **rasami posedlá**. „Antirasistické" vyznání stejně jako odsouzení „rasismu" je dnes u ideologů, umělců, politiků nebo lidí od tisku, nalevo i napravo, nepostradatelným vysvědčením, *povinností* – nepostradatelnou asi tak jako např. v Saudské Arábii vyznání, že jste „dobrý muslim".
Tak pozvolna nastává absurdní situace, že každý kdo v Evropě proklamuje „nerovnost ras" nebo „převahu bílé rasy" (zda je to pravda či ne o tom zde řeč není) si musí nechat líbit nařčení z „rasové nenávisti", i tehdy když k jiným rasám projevuje velký respekt. Ještě horší je, že „být rasista" pro morální teology vládnoucí ideologie už podle dnes platných jazykových pravidel neznamená znevažovat, podceňovat nebo dokonce ohrožovat ostatní, ale spíš (viz někdejší případ Rakušana Haidera) – bránit vlastní právo na identitu, chtít se chránit před invazí! To je neklamné znamení, že evropské elity mají ohledně tématu „rasy" těžký psychoanalytický problém postavený asi podobně jako velký komplex puritánů 19. století k tématu „sexu". **Takzvaní antirasisté jsou vlastně lidé posedlí rasou, kteří své chorobné pudy, své skryté nutkavé představy musejí na každém kroku potlačovat**. Rasu přitom považují za něco jako boží provinění, na něž věří a které musí neustále vymítat. V tomto smyslu se antirasismus projevuje jako **ideologický exorcismus.**
Naproti tomu Afričané a Asiaté podobné obavy neznají – mluvit o rase/-ách je pro ně něco naprosto přirozeného, něco co je dokonce blahovolně akceptováno: ve Francii a ve Velké Británii Afričané a Arabové publikovali v poslední době knihy a články, v nichž otevřeně propagují svou údajnou „převahu" nad „bílými". Muslimští vůdci mimoto zcela vážně prohlašují, *„že by se na Zemi měli odstranit všichni běloši."* Tito lidé nebyli francouzskou justicí nikdy stíháni. Člověk by z toho mohl usuzovat, že příslušné úřady nezasahují, neboť jsou toho názoru, že

rasismus namířený proti bílým není nebezpečný, protože (se snad předpokládá), že se bílí beztak budou umět bránit a tak jako tak mají vždy navrch. Měli bychom tu tedy co do činění s projevem nepřiznaného, podprahového pohrdání jinými rasami, jako by běloši byli věčně nadřazení – a ti ostatní trvale omezovaní ochranu potřebující tvorové... což nás přivádí k novému závěru: **antirasistická ideologie trpí potlačovanými rasistickými komplexy!**

„Rasová nenávist" je samozřejmě absurdní pocit, protože jiným lidem nevyčítá, co dělají, ale co jsou. Avšak multirasová společnost tento negativní pocit sama nutně vyvolává a živí. Neboť **jakákoli multirasová společnost je společnost multirasistická**. Příklad takové společnosti, která by někdy fungovala harmonicky, neexistuje. Navzdory všemu úsilí zákonodárců se bez výjimky projevovaly jen diskriminací všeho druhu.

Dominující ideologie se v otázce „rasy" zaplétá do nepřekonatelných rozporů: afirmativní diskriminace, kontingentní politika ve prospěch černých atd. Jinými slovy: bere na vědomí existenci ras, zatímco na druhé straně popírá jejich legitimitu. Antirasismus přitom je, jak mj. předvádějí zastánci rasových kontingentů (například iniciativa *Egalité* se svým požadavkem kontingentů pro černé), křišťálově čistým projevem rasismu, ba **„zrasověním"** [Durchrassung] **celé společnosti**.

Rasismus namířený proti bílým je zamlčován a nikdy není trestán, ačkoli v každém případě existuje. Rasismus je jako jednosměrná ulice, jako smrtelný hřích, který má být vrozen a vyhrazen výlučně bělochům a Evropanům.

Přibližně koncem 19. století nemělo nové slovo „rasismus" ještě význam a negativní podtón, který má dnes. Označovalo doktrínu, která vysvětlovala rozdíly mezi rozmanitými národy a kulturami na základě jejich rasového (dnes by se řeklo: genetického) složení, protože to by mělo (jak se přepokládalo) určovat jejich celkové vlastnosti. A první „rasisté", kteří se sami takto nazvali a vyjadřovali jako Jules Oury, René Martial nebo Jeremy Salmon byli – což dnes už nikdo neví – zastánci... míšení ras! Tito „raní rasisté" totiž v křížení ras spatřovali nejlepší prostředek jak rozmnožovat „zdatnou rasu" tam, kde by „čistá rasa" musela kvůli své přílišné specializaci ztroskotat. Domnívali se, že by se jako u koní nebo u psů mělo také u lidí provádět v rámci umělého výběru křížení, které by umožnilo získat pokaždé nejlepší výsledek, a přísně odmítali endogamii. Zároveň existovalo míšení užitečné a neužitečné. **Rasismus je tedy původně teorií míšení.** Dnes je toto slovo užíváno bez výběru. Už kvůli své emocionální, afekty zatížené konotaci ztratilo jakýkoli pevný obsah.

Na Západě je každý kdo by chtěl chránit identitu svého národa proti cizím kolonizacím ocejchován jako „rasista". To je přepjaté stanovisko. Také se přitom – snad na základě magického myšlení – předpokládají jen rasistické teorie vykonstruované Evropany. Obezřetně se mlčí o tom, že afričtí přívrženci senegalského sociologa Amoulaye N´Diopa (jeden příklad mezi mnoha) řekli a nadále říkají nespočetné rasistické proti bělochům namířené výroky, a že tyto řeči současné vlády nové Jižní Afriky nebo Zimbabwe přebírají a horlivě šíří dál. **Nikoho to nepohoršuje**.

Dnes se rasismus zaměňuje s xenofobií. Přitom nejde o to **být „rasista“** či **„antirasista“, nýbrž o to uznat důležitost rasového faktu ve složení společnosti. Biologické rozdíly mezi lidmi jsou bohatství; jakmile jsou však dělící linie odstraněny, skrývají v sobě konflikty.** Je pochopitelné, jak jednou řekl de Gaulle, že Francie je z principu zemí bílé rasy a že může, jako i všechny ostatní země bez těžkostí hostit menšiny (například černochy z francouzského Karibiku), jistě se ale nemůže stát multirasovou společností, aniž by to sebou nepřineslo neřešitelné konflikty. Totéž platí pro všechny národy: národ, který nemá minimum biologické homogenity je ve středně- nebo dlouhodobém horizontu ohrožen vnitřním rozkladem. **Rasový fakt sice není vším, je však významný.** Opomíjet ho nebo ho nedbat vede neodvratně ke katastrofě.
Tabuizovat pojem rasy,[44] chtít ho negovat, uvalit na něj něco jako církevní klatbu by z něj opačným působením (enantiodromia: „protiběh“) mohlo udělat „rodinné tajemství“, tzn. časovanou bombu. Následky lze lehce uhodnout.

RASOVÝ CHAOS

CIVILIZACE | „FILIA“ | „GERMEN“ | KOLONIZACE | KOMUNITARISMUS | KULTURA

Historická situace, v níž národ nebo kultura ztrácí pod masivním náporem přistěhovalců veškerou etnicko-biologickou homogenitu.

Byl to rasový chaos, co rozhodně spoluzavinilo rozklad římské říše, egyptské kultury i četných řeckých měst. Dnes se v této situaci nachází Evropa vydaná na pospas kolonizaci zámořskými národy. Kultura mizí, když původní etnické základy, z nichž vzešla, a které teprve ji umožnily, živoří. Od té doby se původní společenství mění v pestře smíšený kaleidoskop, který pojem společného bytí, pospolitosti lidu a osudu, zcela vylučuje.
Všichni filozofové řecké antiky v tom byli zajedno: **rasový chaos znamená úplné zmizení národa i jeho kultury a je hrobařem každé skutečné demokracie.**
Obyvatelstvo bez etnicko-kulturní homogenity, mišmaš nejrůznějších společenství je ve skutečnosti už jen akciovka, společnost bez ducha a solidarity, v níž se řeší neustálé spory o nadvládu a rasismus je setrvalý stav (podle hesla: *„Multirasová společnost je vždy multirasistická.“*), a v níž každá vláda musí selhat z nedostatku společného světonázoru mezi členy společnosti. **Rasový chaos navíc otevírá dveře tyranii.**
Právě rasový chaos si pod záminkou multikultury vepsaly komerční společnost a současná „demokracie“ do svého programu. Cíl: vytrhnout lidi z jejich přirozeně vytvořených vazeb a příslušností, nadělat z nich pouhé konzumenty, libovolně zaměnitelné atomy bez identity. Avšak tento záměr nemůže vyjít, neboť

[44] Už Vercors pro ruské vydání své knihy *Nepřirozená zvířata* kdysi napsal: *„Vy, soudruzi, pohoršeně odmítáte zabývat se biologickými rozdíly mezi rasami, jak by jejich rovnost byla a priori naprosto samozřejmá. A právě v tom jste skrytými rasisty!“*

lidé se tak snadno své paměti, své tradiční identity, nezbavují. Dalece vzdálena tomu, aby obchodováním zajistila dlouhodobý blahobyt, harmonický individualismus i „republikánské“ soužití skončí společnost rasového chaosu s jistotou v chaosu sociálním a politickém. Začínáme už vnímat jeho první předzvěsti. Avšak, jak už bylo vysvětleno, snad právě z tohoto kritického stavu vzejde „poté“, tzn. obnova, návrat k původním homogenním společenstvím.

RASOVÁ OBČANSKÁ VÁLKA

KOLONIZACE | KONVERGENCE KATASTROF | ODPOR A RECONQUISTA | VÁŽNÝ PŘÍPAD

Prudké předvídatelné srážky na počátku 21. století mezi domácím evropským obyvatelstvem a kolonizátory cizí rasy převážně afrického a severoafrického původu, nejprve ve Francii a v Belgii.

V Evropě, obzvlášť ale ve dvou výše uvedených zemích, jsme vzhledem k pronikání islámu a etnickému odcizování naší společnosti dávno překročili fázi běžných „třenic“ nebo drobné kriminality: již v průběhu 90. let jsme **nastoupili cestu k občanské válce**. Tato situace byla navozena záměrným teritoriálním a demografickým odcizováním Evropy. **Bohužel je třeba vycházet z toho, že teprve rozpoutání regulérní občanské a rasové války vyřeší náš nynější problém s afrikanizací a islamizací.** Dnešní situace na „frontě odcizení“ je přitom nejhorší tragédií, jaká kdy Evropu v celé její historii postihla. Prozíravost našich tzv. „elit“, které jsou buď slepé, nebo se skládají z kolaborantů zdaleka na správné posouzení a zhodnocení vážnosti situace nestačí.

Bude rasová a občanská válka jediným prostředkem jak „zatepla“ ošetřit problém, potom co „zastudena“, tzn. v rámci demokratického právního státu, vyřešen být nemůže, a vyvolat tím uvědomění, že proces odporu a reconquisty musí být zahájen co nejrychleji?

Aby mi nebylo špatně rozuměno: nepřicházím, abych vyzýval k válce, pokládám ji však za osudovou nutnost. Pseudořešení typu „rozumného a pokojného soužití“ ve znamení komunitarismu patří k tichým hračkám světu vzdálených intelektuálů, kteří se neučili sociologii ani historii. **Národy se vzchopí, teprve když stojí zády ke zdi, když nastoupí nouze, krize. Potom je napadají řešení, která se v jiných (mírových) časech zdají „nepředstavitelná“.** Španělsko bylo osvobozeno od arabsko-muslimské okupace teprve ozbrojenou *reconquistou,* ozbrojenou akcí, která se protáhla na staletí. Se zrychlením běhu času, jaký dnes prožíváme, by to mohlo být kratší. Nejdůležitější ale je se na tento „čas rozhodnutí“ připravovat. Určitě přijde. Samozřejmě, předpoklady pro rozpoutání občanské války zatím nejsou splněny, protože evropské národy pod narkózou konzumní společnosti a ideologií viny stále ještě spí. Ale mohou být splněny již zítra, když:

1. **Stát postupně padne do rukou afro-maghribským a muslimským „komunitám“.** Díky „etnickému vótu“ je to jen otázka času. Začne to na obecní úrovni, pokračování přijde v parlamentních volbách. Všechny mocenské úrovně, místní i

národní, jednu po druhé zaujmou kolonizátoři.
2. **Zhoršení ekonomické situace a životní úrovně** (zapříčiněné i stárnutím obyvatelstva) se spojí s (rovněž předvídatelným) rozmachem africko-maghribské kriminality, která dosáhne nesnesitelné míry a bude provázena stále zřetelnější **okupací země** cizinci. Nerebeluje se – dokud je nákupní vozík v supermarketu plný!

Všechno bude záviset na „pocitovém prahu", tzn. prahu, od něhož lidé začnou vnímat nebezpečí. Úhrnem lze konstatovat, že evropské obyvatelstvo se probudí a začne se bouřit teprve:

1. když Afričané, resp. Arabové dobudou politickou moc, která pak bude vnímána jako moc utlačovatelská a okupační;
2. když propukne **ekonomická katastrofa** způsobená etnickým odcizením i naší vlastní přestárlostí.

Právě tento proces už začal. Rebeluje se ovšem jen proti vládě, která je vnímána jako cizí a nelegitimní – ne však proti sociálním skutečnostem, měšťácké společnosti nebo fiktivní „nacionální" vládě.

REGION | REGIONALISMUS

EVROPA | EVROSIBIŘ | POLITICKÝ NÁROD | VLAST | ZAKOŘENĚNÍ

Region je geografická, kmenově charakteristická část většího celku, k němuž jednoznačně náleží. Aniž sám tvoří stát či národ je, zvláště v Evropě, nenahraditelným místem zakořenění a identity.

Teritoriální propojení Evropy podle regionů je jedním z jejích nejmarkantnějších znaků. Region jako jednotka lidského rozměru, jako dědic dlouhé historie dovoluje vnímat identitu, vzájemnou blízkost obyvatel a tím ono společenství, které tvoří protiváhu nivelizujícího kosmopolitismu a byrokratického centralismu.
Mimo svou geografickou rozdílnost, která je výsledkem vývoje starého několik staletí, představují regiony **základní kameny Evropy, její základní prvky, s nimiž (a na nichž) se budovaly a opět rozpadaly různé říše anebo státní národy** [Staatsnationen]**, které utvářely naše dějiny.**
Region je polycentrická tvář globální jednoty evropských národů. Projevuje se jako organický základ, vnitřní rozčlenění, lokalita kmenové paměti bez křehkosti nacionálních „bloků". Názorně to může vysvětlit tento příklad: díky fatálnímu územnímu právu *(ius soli)* se nyní mimoevropští cizinci mohou vydávat za „Francouze", „Belgičany" atd. Avšak nazvat se „Skoty", „Burgunďany", „Sicilany", „Bavory" atd. by pro ně již tak snadné nebylo!
Z kmenových důvodů [stammesmässigen Gründen] nemůže žádný globalizační, žádný sjednocovací proces regionální, resp. regionalistický princip oslabit nebo potlačit. Jen ho posílí. Trefně to shrnuje Pierre Vial: *„Regionální identity zůstávají živé a vyčkávají, že se znovu prosadí. Pro určité regiony to samozřejmě platí*

mnohem více než pro jiné. Chtít však popírat alsaskou, bretonskou, baskickou nebo korsickou identitu je absurdní a vede to do slepé uličky... Nesmí se přitom věnovat pozornost výhradně současnému stavu Francie, neboť tento systém je značně strnulý... Spíše musíme dát jasně najevo, že hájíme evropskou federaci spočívající na prosazení a uznání Evropy národů. Evropa sta vlajek? Ano a možná ještě o něco víc. Evropa rodišť z masa a krve v každém případě." (v: *Une terre, un peuple*)

Mezi třemi koncepty regionu, v němž má člověk své rodné kořeny od historicky rostlého národa [Nation] k Evropě, je překvapující organický (imperiální) most, pokračuje Pierre Vial: *„Přitom nemůže jít o to, jak by nám rád namluvil zlomyslný protivník, zpochybňovat francouzskou identitu, nýbrž o to dát ji v dějinách novou šanci* (...) *Je třeba hájit identitu, která zahrnuje dvě nezbytné cesty: překonat národní stát shora Evropou a zdola regiony."* Pierre Vial se odvolává na **francouzskou spolkovou republiku** (šestá!) podle vzoru německých *zemí,* na současný španělský experiment, švýcarské kantony atd., a dodává: *„Tato regionálně podmíněná blízkost občanů by následně mohla iniciovat návrat politična, tzn., že občané by sami mohli přímo spoluurčovat svůj osud. Jasný případ realizace principu subsidiarity".* Nakonec zdůrazňuje **nutnost spojit v budoucnu všechny tyto domovské země (regiony) z masa a krve, tyto organické jednotky, do jednoho evrosibiřského kontinentálního bloku.** Tento indoevropský útvar nemá pochopitelně se současnými „evropskými institucemi", které jsou jen karikaturou Evropy společné ani to nejmenší.

Tato představa, jako jediná uzpůsobená realistické, ambiciózní a obranné strategii Evropanů spočívá na následujících zásadách:

1. Existují regiony se silně charakteristickou osobitostí a jiné, jejichž identita bije do očí méně. Avšak identitu je možné vytvářet, neboť to není jen dědictví, ale i práce. Organický imperiální princip není mechanistický!
2. **„Levicový regionalismus" je trockistické globalistické hochštaplerství, druhově příbuzné kosmopolitickému centralistickému jakobinismu.** Tito údajní „regionalisté" totiž na zabírání země cizinci hledí právě tak blahosklonně jako globalističtí jakobíni z Paříže.
3. Regiony nesmí usilovat o secesi, resp. o nezávislost, musí se začlenit do většího celku jako místo, odkud se rozvíjí moc podle vyššího principu „v jednotě je síla". Centrální moc (která není centralistická!) s vůlí a plány budoucnosti je potřebná víc než kdy jindy.
4. „Francouzský problém" nemůže být řešen afektivně, ale jen pozitivně a konstruktivně: **opětovné zakořenění lidí v regionech by nemělo poškodit ani kulturní identitu Francie** ani ony nezvratné historicky zformované entity, které se nazývají Německo, Španělsko, Polsko, Rusko atd.
5. Regiony by dříve či později mohly nahradit nynější francouzské „départements", které jsou jen pozůstatkem francouzské revoluce s jejím abstraktním identitě nepřátelským racionalismem.

6. Jistí tzv. „regionalisté“ nehrají čistě, tak např. regionalisté v Savojsku, kteří by podle vzoru svých bretonských soudruhů rádi udělovali regionální identitu všemožným tamním nahodilým usedlíkům – i když nejsou evropského původu. Tyto falšovatele je třeba nekompromisně demaskovat a zneškodnit.

Region sám o sobě není všelék, kouzelná formulka, která by jednou provždy vyřešila všechny problémy. Je to tekutá, ale nezbytná realita vyjadřující sounáležitost **s jasně ohraničeným teritoriem.** Regionální politika obecně umožňuje lepší vládnutí politické jednotce a (paradoxně) i posílení prostoru a volnosti jednání centrální vlády, když z ní na místní úrovni snímá správní povinnosti a tím ji „odlehčuje“. Velmi poučná je v této věci skutečnost, na níž se až příliš často zapomíná: v USA svaluje centrální vláda otázky vnitropolitické správy na jednotlivé státy, což ji uvolňuje ruce, aby celou sílu unie vrhla na misku vah světové politiky.

REVOLUCE

ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ | VELKOPROSTOROVÁ AUTARKIE

Násilný převrat politického zřízení provedený v krizové situaci činností aktivní menšiny.

Velký podvod marxismu spočíval v tom, že se vydával za „revoluční“ zatímco byl právě tak jako francouzská revoluce jen politickým a ideologickým pokračováním už předtím existujícího systému.
Skutečná revoluce je vždy *metamorfóza*: přeměna, přetvoření, přebudování, tzn. radikální převrat hodnot. Jediným revolucionářem novověku byl vlastně Nietzsche, který *„převrat všech hodnot“* žádal, ne Marx, který měl na mysli jen dialektickou aktualizaci vývoje měšťácké společnosti, tedy právě to, co se dnes odehrává před našima očima.
Zde je ostatně třeba důrazně varovat před sympatií jistých intelektuálů pro německou „konzervativní revoluci“ předválečné doby. Existovaly sice i duchovní proudy „konzervativní revoluce“ vyzývající k boji proti moderně, ale jen v reakcionářském smyslu, šlo jim přece o to vrátit se znovu do „starého světa“, ke „starým hodnotám“, do „starých dobrých časů“, zkrátka: nechat opět ožít vytouženou minulost.
Bývalé pseudorevolucionáře z roku 1968 děsí slovo „revoluce“ (a což teprve slovo „národ“!) už léta. Protože si před 35 lety pro sebe zpachtovali vedoucí politické a mediálněpolitické posty stali se ultrakonzervativními a v důsledku toho jsou *„hlídacími psy systému“,* abychom užili výraz pocházející z marxistické slovní zásoby, jímž kdysi častovali své protivníky. Pro Evropany by revoluce byla synonymní jen s naprostou likvidací a potlačením dnešního systému a také s výstavbou zcela nové politické reality, která by byla založena na následujících principech:

1. Cílevědomá práce pro autocentrickou Evrosibiř, v níž už islám a záplavy přistěhovalců ze třetího světa nebudou mít místo.

2. Definitivní rozchod s globalistickým liberálním systémem volného obchodu a místo něj realizace principu **velkoprostorové autarkie**. To zahrnuje převzetí hlavních zásad **organického hospodářství** a to jak výrobních a měnověpolitických, tak i sociálních a ekologickopolitických.
3. **Definitivní rozchod s nynější výstavbou Evropské unie**, tímto zmetkem neschopným vlády bez suverenity, bez lesku, bez důvěryhodné obrany, která by byla schopna bránit členské národy. Evropa musí vypadat úplně jinak.
4. Utvoření společenské formy pro celou Evropu na základě starořeckého humanismu, která by nebyla postavena na diktátu rovnosti, nýbrž na disciplíně, skutečné demokracii a funkční aristokracii.

Od toho jsme ale ještě hodně vzdáleni. Proto jen těžká krize, která se už ostatně rýsuje, *konvergence katastrof*, může opět řešit naši zhoršující se situaci, opět uvést do pohybu naši zkostnatělou civilizaci. Je totiž později než myslíme. **Bod, z něhož není návratu**, bod, před nímž ještě bylo možné bránit se proti dekadenci nenásilnými prostředky, **je už dávno dosažen a překročen**. **Mezní bod obratu leží za námi.**
Evropská revoluce za žádných okolností nemůže být revolucí v glazé rukavičkách.

ŘÁD

DISCIPLÍNA | SVOBODA

Řád chápeme jako základ každé tvůrčí kultury, protože člověka – toto „nespoutané zvíře" – ukázňuje a tím vytváří politickou a kulturní harmonii.

Řád je přijatelný jen tehdy, spočívá-li a směřuje-li k disciplíně, výchově a výběru. Nemůže být založen jen na nátlaku ve službě nějaké zkostnatělé elity. Pojem „řád" je nutno užívat opatrně, neboť může být právě tak stimulující jako paralyzující, může být pramenem síly nebo strnulosti. **Řád nemůže existovat bez záměru, bez nadšení, bez oběti, bez pohybu.** Řád není jen represivní (vyjma snad v Americe), je to i přitakání a dobrovolná účast na kolektivní dynamice, tedy **disciplinované utváření společného ideálu**. Skutečný řád charakterizuje homogenní národní pospolitost, která si sama ukládá disciplínu, v níž vládne aristotelská *filia,* spontánní přátelství a solidarita. Řád se druží s harmonií, neboť v evropské tradici to nikterak není neměnný stav, nýbrž utváření společného vývoje.

ŘÍŠE „říšský spolek"

EVROSIBIŘ | NÁROD [NATION]

Politické sjednocení různých národů pod společnou vládou, přičemž si každá vnitřní jednotka ponechává svoji samostatnost a svobodu jednání.

Na rozdíl od rovnostářského nacionálního státu říše spojuje a sbližuje, aniž ovšem

vnucuje stejnost. Sjednocuje na základě funkce suveréna, ve všech ostatních funkcích však akceptuje rozmanitost. Její existence je legitimována tím, že usiluje o moc a kontinuitu národů, které federativně sceluje do **politického** a **dějinného společenství**. Říše **není** předurčena k tomu stát se „světovým státem“ (taková úchylka je vždy možná!), jak o to např. usiluje islám nebo americko-západní mocenský systém. V našem pojetí **může říše převzít a spoluvytvářet jen osud těch národů, které historicky, kulturně a kmenově patří k témuž superiornímu společenství a tento nárok aktivně hájí a naplňují.**

Existuje nicméně i negativní, sebezáhubné pojetí říše: pozdní říše římská po Caracallových ediktech (která všem říšským poddaným nezávisle na jejich původu udělila římské občanství); nebo Alexandrova říše, která se chystala smísit Řeky s orientálci; nebo evropské koloniální říše, které dnes vyústily v kolonizaci Evropy. Zkrátka **tyto formy říší je třeba odmítnout, protože jsou etnopluralistické a multirasové** a vždy vyvolávají zkázu původních národů i vnitřní konflikty.

Jediná pozitivní představa říše je ta, která je slučitelná s pojmem národa, a to v římském smyslu „z téhož velkého národa zrozený“. V tomto smyslu **je říše spolek etnicky spřízněných národů**, tak říkajíc **federativní velkonárod**. Říše tudíž naprosto není jeden kosmopolitní centrálně řízený státní národ, nýbrž struktura složená ze spojených, kmenově, kulturně a historicky úzce spolu spřízněných svobodných národů. Říšská myšlenka je proto akceptovatelná jen tehdy, odmítá-li universalismus nevyhnutelně směřující k „světovému státu“.

Zkrátka a dobře takto chápaná **říše je decentralizovaný svaz se silnou, avšak podle principu subsidiarity na nejdůležitější intervenční oblasti omezenou centrální mocí.** Nejdůležitějšími oblastmi jsou mj.: zahraniční politika, ochrana hranic, všeobecná orientace a principy hospodářské politiky a ochrany životního prostředí atd. Skutečný říšský princip nezná standardizaci, nivelizaci: jeho složky jsou samostatné a mohou se organizovat různým způsobem, např. tím, že vytvářejí příslušnou vlastní vnitřní politiku (soudnictví, instituce, daňová autonomie, vzdělávání, jazyk a kultura atd.). Přitom je zachovávána jednota celku i společný kulturní koncept. Říše ovšem nesmí být chápána jako vágní (volné) sdružení států, pestré a otevřené do všech stran: aby celek držel pohromadě, musí tu být disciplína a jasná centrální politická moc. Po této stránce je nynější „Evropská unie“ jako pouhý správní aparát bez pevné vůle na míle vzdálena tomu, aby zpodobňovala říšskou myšlenku!

Nacionální (nebo regionální) složky říše požívají tak říkajíc „svobodu pod ochranným dohledem“: v oblasti velké politiky se musejí podvolit celku a akceptovat nadřazenou suverenitu centrální vlády, která na oplátku chrání jejich identitu tím, že každý národ má na vybranou, kdykoliv z říšského spolku vystoupit. Pojem říše předpokládá společný projekt a jeho kontinuitu v dějinách. Evropa jako sjednocení všech Evropanů, jako výraz jejich „jednoty v mnohosti“ by pro výstavbu říše byla ideálním rámcem. Přitom bychom si měli uvědomit, že budoucí „evrosibiřská říše“, která by zahrnovala Rusko, se nemůže vyhnout následující klíčové otázce: **co** se má spojit, dnešní nacionální státy nebo velkoregiony?

Jako odpověď na tuto otázku ať zazní: **v dohledné době se pro ohrožené evropské národy zdá být idea imperiální velkofederace poslední záchranou.**

SAKRÁLNO

MALOMĚŠŤÁCTVÍ | POHANSTVÍ

Pojem (doslova: posvátno) označující jakoukoli transcendentní hodnotu kolektivní duše, která je schopna prostřednictvím rituálů nebo symbolů uvolnit imanentní síly jednotlivce.

Sakrálno je překonání sebe sama, volání po vyšší dimenzi, na věroučném obsahu přitom nezáleží. Může mít „božský" charakter, ale nemusí. Na žádném konkrétním náboženství nelpí.

Současná civilizace je profánní, odkouzlená: posvátno v ní bylo deformováno do podoby pseudorituálů z tyglíku *New Age* a mystiky americké provenience, odcizeno svému účelu a rozmělněno. Celou tragiku dnešní Evropy, příčinu krize, která ji ohrožuje i její etnickodemografický pokles lze částečně vyvodit z absence sakrálního rozměru bytí. Na rozdíl od islámu, který je na pochodu a jehož hnací silou je náboženská víra (na tom, co si člověk myslí o jejím obsahu nesejde) **postrádají Evropané vnitřní kolektivní motivaci.** Jediné co by je ještě mohlo přimět k činu je čistě imanentní: touha maximalizovat svůj konzum a získat pokud možno hodně bohatství. Takové snahy jsou samy o sobě úplně přirozené (k vnějšímu zabezpečení lidské psýché patří i hmotný blahobyt), avšak na to, aby daly vnitřní sílu kultuře a národu, nestačí.

To je mj. vidět na příkladu „současného umění": jeho zjevný úpadek není ani tak zapříčiněn tím, že by umělci již neměli talent nebo estetickou dovednost, nýbrž tím, že už žádný *mít nechtějí*, neboť ztratili smysl pro posvátno, protože už nemají onen vnitřní plamen, který by je měl spojit s neviditelným. Tento deficit posvátna je pozdním následkem neomezené vlády *esprit bourgeois*, maloměšťáckého myšlení, ale také okolnosti, že se (protestantské a pokonciliární) křesťanství zřeklo sakrální dimenze, kterou přejalo od středověkého katolicismu (který byl ještě sám ovlivněn pohanstvím).

Hlavními prvky posvátna jsou kult mrtvých a kult předků, výroční slavnosti, obřady u příležitosti narození dítěte atd., zkrátka vše, **co zvěčnění kmene a řadě předků uděluje transcendentní dimenzi.** Posvátno přitom vůbec není „nadpozemský" pojem, který by se vznášel kdesi v éteru naprosto oddělen od „pozemského", je to pojítko mezi životem, biologickou skutečností a tím, co by se – při absenci lepšího výrazu – dalo nazvat „duší".

Posvátnu nelze porozumět bez pevné vazby mezi *předky*, na jejichž dědictví navazujeme a *potomky*, kteří jsou neméně důležití než právě *žijící*. Taková myšlenka se dnes našim současníkům přirozeně jeví naprosto nesmyslná a nepochopitelná.

SOUČASNOST „prezentismus . kult přítomnosti"

EKONOMISMUS

Pro západní společnost typický kult přítomnosti, okamžiku, módy, který je výrazně ovlivňován nezájmem o minulost a lhostejností k budoucnosti.

Takové jednání svědčí o zaslepenosti. Charakterizuje člověka, *„který vrhá pohled k zemi místo k nebi, který se nedívá ani za ani před sebe.",* jak trefně poznamenal malíř Yann-Ber Tillenon.

Prezentismus vede člověka k tomu, aby přežití vlastního národa považoval za zbytečné. To je následek individualistického nombrilismu a maloměšťáckého myšlení. Stejnou měrou **se projevuje jako odmítnutí minulosti i budoucnosti, paměti i prozřetelnosti, zakořenění i snahy jít vpřed, identity i dynamiky pohybu.** Současná civilizace se propadá do prezentismu a je tudíž maximálně zranitelná, protože není schopna předvídat krize, které se k ní nevyhnutelně blíží a předcházet jim, tak např: možné občanské válce s rasovým pozadím, nevyhnutelnému konfliktu s islámem, dramatickým hospodářským následkům stárnutí obyvatelstva, účinku rostoucího znečišťování a změně klimatu životního prostředí atd.

Prezentismus jako duchovní postoj je ostatně patrný jak u veřejnosti, tak u ekonomických stratégů velkých koncernů: ti druzí spoléhají jen na krátkodobé investice. Stejně tak i v politice: pohled politiků nepřesahuje jejich vlastní (znovu)zvolení. Jako jeden příklad z mnoha lze zmínit neschopnost mezinárodních organizací snížit emise výfukových plynů, škodlivých životnímu prostředí. Tato civilizace evidentně nepřikládá osudu příštích generací velkou váhu.

Prezentismus je dětinská touha po **„všem, a to hned"** a bezmezná vláda ***hic et nunc*** („tady a teď").

STÁT | STÁTNÍ NÁROD | STÁTNÍ IDEOLOGIE „zbožnění státu"

NEOPRIMITIVISMUS | POLITIČNO

Všeobecně hlavní orgán národa nebo obce, založený jako politická a územní jednotka.

„Stát" v nějaké formě – vyjma u primitivních kmenů – existoval odjakživa. Římané ho nazývali *res publica*, což přibližně znamená „veřejné a společné zřízení". „Státem" byli mandaríni „říše středu", římská správa, vůdčí vrstva řeckých měst nebo králové Inků. V novověku, asi od 17. století, má stát tendenci stát se všemocným a všudypřítomným. V dnešních demokraciích spojuje ustanovené a státní orgány („úřady", „správa") i volené instituce (vláda, magistráty, zemské sněmy atd.). Jsou národní [nationale] parlamenty („legislativa") součástí státu nebo občanské společnosti? Otázka není rozhodnuta.

V Evropě nabývá **krize moderního státu** různých forem. Stát je v prvé řadě náchylný k tomu považovat se za chráněnou privilegovanou kastu (ve Francii existuje milionová armáda úředníků), která žije a jedná na účet nosných sil občanské společnosti. Tak je oprávněná otázka: slouží stát národu nebo obráceně? Zadruhé:

nemotorná těžkopádnost státu odpovídá jeho politické impotenci. Zatěžuje společnost, aniž vytváří velké koncepty, aniž *co uvádí do pohybu*. Zatřetí je vhod konkurujícím silám: tu evropské technokracii, tam nadnárodní ekonomice. Máme tak co do činění s dvojím trendem: na jedné straně je stát stále neohrabanější a těžkopádnější, na druhé se cítí zbaven moci. Dnešní stát navíc rozvrací partajně politická feudalita, která ideologicky zkrachovala, avšak funguje jako tučné obročí pro kariéristy. Stát už vlastně nevládne, neposlouchá parlament a nezastupuje obecnou vůli. Ztratil moc a tím spíš už nemá vliv na běh věcí. **Přestal být politickou instancí. Není již synonymem suverenity, kterou předstírá reprezentovat.** Velkým paradoxem této doby, v níž bezuzdně bují volný obchod a sociální péče i sociální práva jsou stále více redukovány (věk vyloučení a vzniku nových forem otroctví) je to, že stát se čím dál tím víc chová jako příživník. Tím, že již nedbá své funkce jako ochranné moci a svých výsostných práv ztrácí jakoukoli legitimitu.

Etatismus, hypertrofie státu, kult státu **jsou přesně opakem státu silného**. Je to spíš stát přetékající, „obézní“. Stát už nyní neexistuje jako nositel národní suverenity, nýbrž jako zuřivě regulující byrokracie, která již nereprezentuje obecný zájem, nýbrž slouží politické kastě, přebujelému úřednictvu. Z toho plyne, že hlavním programem dnešního státu je on sám, to znamená, že privilegia jeho úředníků a jeho politické třídy, která se sama množí, stojí v popředí. V západní Evropě tak paradoxně prožíváme **rozmach i úpadek státu** zároveň, protože jako akceschopná politická síla ustupuje do pozadí, zatímco souběžně se díky své reglementační vášni stává stále nesnesitelnějším břemenem.

V současné době tedy Evropa prožívá rozsáhlou **krizi suverenity**, která nemůže být překonána ani návratem k akce neschopným nacionálním státům, ani budováním dnešní EU, která neprojevuje politickou vůli ani nedisponuje mocenskými nástroji. Jedinou ještě otevřenou cestou, která se jeví perspektivní, je, že skoncujeme s kompromisními řešeními a **v průběhu 21. století realizujeme federativní, imperiální, velkoevropský, etnocentrický a decentralizovaný stát.** Takový stát bude jen obnovením sjednocující ideje, která byla vlastní římské a karolinské říši.

SUVERENITA „systém tří, resp. dvou funkcí“

POLITIKA | SAKRÁLNO | TVŮRČÍ OSOBNOST | VŮDČÍ OSOBNOST

Vůdčí instance národa, nadaná autoritou, legitimitou a nezištností, která je schopna zosobňovat jak jeho momentální blahobyt, tak i dějinný osud.

Suverenita stejně jako funkce ji vykonávající nemůže prostě pocházet z „demokratického“ řízení: aby mohla zajistit kontinuitu národa, musí mít v sobě cosi „posvátného“. V historii byly v tomto ohledu již učiněny mnohé správné kroky: dědičné království, vyhlášení císaře, volený prezident atd. Ve skutečnosti tu žádné definitivní řešení neexistuje. Je totiž třeba sloučit lidový princip (ve smyslu řecké demokracie) s principem sakrální suverenity. Suverénní funkce přejímá **monopol**

politična ve funkci „velké politiky“. Obci a hospodářství přitom ukládá obecný rámec jednání, vodítko, aniž by je šikanovala nebo jim upírala odpovědnost. Bezprostředně řídí vojenské záležitosti a ukazuje národu, za nějž je zodpovědná, celkový směr. Je ve své podstatě organická a imperiální, to znamená, že je založena na principu subsidiarity: v žádném případě si nenárokuje nahrazovat jiné funkce v jim příslušných působnostech, nýbrž zastupuje všeobecný zájem a vytyčuje základní směr.

Celá tragika dnešní Evropy je v tom, že tam již **žádná suverénní funkce neexistuje.** Stát už není suverénní, protože už nemá dějinný projekt; kromě toho nemá ani moc ani vůli působit na kolektivní osud. Společnost dnes vedou byrokrati, politické třídy a ekonomické síly až do dne kdy zůstane bez vedení. Instituce EU mají daleko k tomu, aby ztělesňovaly novou suverenitu!

V tomto ohledu bychom se dnes měli – ne z historických, nýbrž z aktuálních ideologických důvodů – přestat odvolávat na Dumézilovu teorii „trojí indoevropské funkcionality“. Podle mého názoru (tento diskurs předkládám jen tak k diskusi) **mohou –** tím spíš v budoucím světě – **existovat už jen dvě hlavní funkce: funkce suverenity a funkce sociálně-ekonomická.** Neboť v imperiálním rámci musí funkce suverenity integrovat druhou, totiž vojenskou, „válečnickou“ funkci do politična, protože nezávislost druhé funkce nutně vede ke katastrofě. **„Teorie dvou funkcí“ se proto jeví pádnější než teorie trojfunkční.** Funkce suverenity by přitom zahrnovala vše, co souvisí s osudem, vůlí a „dlouhým trváním“, zatímco sociální a ekonomická funkce by zůstala omezena na správu denního blahobytu. Principiálně u „funkcí“ nezáleží na tom, jaká činnost je vykonávána, nýbrž na tom, jak je důležitá. V ekonomice např. člověk narazí na zásadní rozhodnutí, která zpětně působí a odkazují k politiku, to znamená k funkci suverenity. Co se týče „obrany“ národa ve všech jejích aspektech a oblastech (tedy nejen vojenské), tak je nemožné ji funkci suverenity odebrat. **Zkrátka namísto Dumézilovy trojfunkčnosti, která je příliš akademická a abstraktní by podle mého názoru mohla nastoupit dvojfunkčnost pro nadcházející svět konkrétnější a vhodnější.**

Otázka, zda má suverenita být „republikánská“ nebo „monarchistická“, „královská“ nebo „prezidentská“ je pseudoproblém. Francouzští králové stejně jako římští císaři používali slova „republika“, aby vyjádřili ideu, že suverenita je (má být!) veřejnou službou, *res publica.* V tomto smyslu Marxovo nebo Maurrasovo stanovisko, Rousseauova nebo de Gaullova kritika ukázaly, proč jsou formální instituce klíčem (resp. měřítkem) ke správnému vedení lidí. Vše závisí na duchovním stavu národa, na jeho stavu biologickém a psychickém, neboť **zdravý národ vždy nalézá suveréna, jehož potřeboval.**

Pravá suverenita může vlastně existovat jen tehdy, vychází-li z duše národa, z jeho vnitřní síly a vitality, spojuje-li duchovní a dějinný svazek mezi nadřazeným principem legitimace a vnitřním souhlasem národa. Žádný vládce, prezident, komisař, generální sekretář, ministr, král nebo císař se nemůže nazvat „suverénem“, nezosobňuje-li zároveň **potřebu identity a vůli k dalšímu trvání svého národa**

(kontinuita). Neboť suverenita je také *auctoritas*, tzn. čin, jednání.
Avšak suverenita, chce-li být něčím jiným než jepicí nemůže rezignovat na vyšší osvícení, na legitimitu, která vychází nejen ze zdola nahoru – ale sestupuje také ze shora dolů a nakonec je oplodněna jiskrou *posvátna*. Všechno záleží na tom, jak se *posvátno nově definuje a obnoví.*

SVĚTOVÝ NÁZOR

POHANSTVÍ | ŽIDOKŘESŤANSTVÍ

Celek hodnotových představ a interpretací reality, které jsou implicitně nebo explicitně vlastní nějaké lidské skupině, ať národu, kultuře, duchovnímu (politickému či apolitickému) společenství, náboženství atd.

Světový názor je někdy synonymně nazýván i „pohled na svět“.[45] Světonázor se vine napříč politickými doktrínami a ideologiemi, tím je prostupuje a syntetizuje. Může dokonce zahrnovat několik teorií, které se vzájemně potírají – často ve jménu stejných principů. Příklad: liberální pravice a socialistická levice, pokroková křesťané i kosmopolitičtí volnomyšlenkáři **sdílejí tentýž světový názor**. Světový názor se skládá z rozličných rovin, intelektuálních i duchovních, stimulujících rozum či inspiraci, vědomých či bezděčných teorém. Od kultury se liší tím, že uvnitř jedné kultury může stát proti sobě navzájem několik světových názorů. Světový názor je vždy nositelem politicko-historické koncepce a pohledu na přirozenost člověka.
V západoevropském kulturním světě proti sobě stojí dva vzájemně nepřeklenutelné světové názory. Jeden, v současnosti převládající, pochází z židokřesťanství; může být charakterizován jako e g a l i t á ř s k ý, individualistický a kosmopolitický. Druhý, dnes více či méně oficiálně zakázaný, pramení ze starobylého evropského pohanství; může být označen jako i n e g a l i t á r n í, pospolitostně a etnicky orientovaný. Druhý vyjádřil ve filosofických pojmech Nietzsche, dal mu ideově-historickou podobu.
Dnes jsou určití lidé v Evropě tu a tam mezi těmito dvěma světovými názory rozerváni, například tradiční křesťané, kteří z tohoto důvodu trpí vnitřní rozpolceností.
Směr dějin nakonec závisí na výsledku boje světonázorů, které zahrnují i **mýty**.

SVOBODA „svobody“

ORGANICKÁ DEMOKRACIE

Jednotlivci nebo národu daná možnost jednat o své vůli. Předpokladem takové možnosti je (sebe)kázeň, jejím výsledkem je znásobení schopností a samostatnost.

Pro řecké myslitele byl **„svobodný člověk“ vždy ideálem evropské obce**, na

[45] V češtině platí totéž: podstatné slovo názor je odvozeno ze slovesa zírat, nazírat, tedy dívat se, hledět.

rozdíl od barbarů nebo otroků. Dnes pojem „svoboda“ stejně jako „demokracie“ zažívá naprostou změnu svého původního smyslu: **„svoboda“ se dnes rovná tomu, co se dříve nazývalo „otroctvím“**, protože je zaměňována *s principem chtění*, který vede k zotročení. Neboť pravá svoboda je schopnost zvýšit možnosti svého jednání, znásobit svůj vliv na skutečnost a tím získat určitou nezávislost na zákonitostech. Tato definice odporuje individualistickému rovnostářskému pojetí svobody, v němž je pokládána za všeobecnou nevázanost a bezuzdnost, za nepřítomnost jakéhokoli omezení. Vlastním obsahem této domnělé „svobody“, která národu a obráncům jeho práv zakazuje veřejně vyjádřit svá přesvědčení a přání (natož je realizovat) je závislost na předžvýkaném myšlení vládnoucí ideologie a mediálním oblbování; o tom svědčí ideová policie, (na povinnost povýšená) xenofilie, zákaz veškeré přímé demokracie a soudní diktatura.

Od „Velké francouzské revoluce“ je „*svoboda*“ obecný abstraktní pojem. V tomto smyslu *svoboda* odporuje konkrétním *svobodám*. Je chápána jako cosi absolutního, projevuje se jako chladný totalitní *terminus abstractus*. Západní společnost nechrání svobodu lépe než někdejší komunistická: nutí k všeobecnému konformismu, celkovou toleranci vůči všem abnormalitám důsledně provází potlačování oprávněných revolt.

Vykonávání svobod předpokládá řád a disciplínu, autoritu a ideál. Volnost v dnešních vzdělávacích a výchovných systémech nechává mladé mozky ležet ladem a dělá z nich barbary a otroky zítřka. Svobodný člověk je především ten, který je pánem sebe sama, který díky kázni zvětšil rozsah svých možností.

Svobodný národ je národ, který sám rozhoduje o svém dlouhodobém osudu. Dnes je kupříkladu **kolonizace evropských národů jižními národy a islámem neklamným znamením omezenosti jejich tzv. svobod, které určují druzí.** Totéž platí pro podrobení Evropy pod americkou sféru vlivu, pro její silně ohroženou politickou a hospodářskou nezávislost. Ale také svoboda jednotlivce je kapitulací veřejné moci před **zákonem džungle**, frází bez reálného významu: rostoucí tolerance vůči kriminálnímu chování všeho druhu, lhostejnost k sociálněekonomickému vyloučení, které se tvrdě dotýká především Evropanů atd. Dogma „svobody“ ve všech oblastech škodí skutečným *libertas populi*. Dnes lze obměnit heslo *Velkého bratra*: „*Svoboda je otroctví“*. A obráceně.

Žijeme ve zvláštní úplně paradoxní situaci, která nese všechny znaky konce světa (eschatologie): skutečně pracující a tvůrčí síly jsou státní mocí zahlcovány zákony a předpisy, jsou kontrolovány, utiskovány, obírány na daních, bezohledně zatlačovány k propasti, zatímco úchylné pravidlům se protivící nebo škodlivé živly se stále více těší toleranci a výhodám. **Pro vládnoucí ideologii má vše, co je „jiné“, jen práva a žádné povinnosti.** Naproti tomu vše, co je místní/původní a následuje zákony života, tedy identitu a zachování národa, podléhá tísnivým povinnostem a je pokládáno za podezřelé. Systém směřuje k tomu, aby ze svobodných lidí udělal otroky a osvobodil hélóty. Na to zhynula již římská říše.

Na základě této kapitulace veřejné státní moci před kriminálníky a zvrhlíky všech stupňů a odstínů se zužují veřejné svobody řádných občanů, kteří často nemají

právo na svoji každodenní jistotu a jsou obětí daňové zvůle a regulačního běsnění. Stát, aby si dodal fiktivní legitimitu, **vymýšlí nové fingované „svobody“:** „PACS“,[46] rasové kvóty, nová „práva“ bez konkrétního rozsahu, feministické, cizincům a homosexuálům vstřícné zákony atd. V reálném životě se ovšem stát ukazuje jako stále zuřivěji reglementující, utiskující, daňově vydírající, mentorující a iniciativě nepřátelský, stále lhostejnější vůči sociálnímu **vylučování**, kolapsu veřejné bezpečnosti a smyslu pro občanství. **Celkově lze konstatovat, že vše abnormální a kriminální se těší blahosklonné toleranci a vše tvůrčí, vynalézavé, konstruktivní a identitní je podezřelé a potlačované.** Také se svobodou myšlení je na tom špatně, neboť politická korektnost, jejíž ústřední dogma je antirasismus a zákaz jakéhokoli identitního úsilí bují v celé společnosti jako plevel. Svoboda myšlení, slova a projevu je povolena jen v podružných oblastech ve prospěch eskapistů nebo úchylů, především po stránce sexuální.[47] Ale to vše je „normální“, něco takového se v historii dělo opakovaně. Jaké je tedy naše pojetí svobody a svobod? Musí být zdůrazněna dvě zlatá pravidla:

První pravidlo: **svoboda národa, který určuje vlastní osud.** Svobodná vůle národa musí vynikat nad soudci, cenzory a „experty“. **Abstraktní principy s morálním nárokem nemají vůli národa co rozkazovat, ale vůle národa musí určovat konkrétní principy.**

Druhé pravidlo: státní moc, která vykonává suverenitu, musí nést zodpovědnost za společenské uspořádání a občanskou disciplínu, individuální i skupinové svobody tím zůstávají zachovány. **Bez právního řádu, který neodpovídá zákonům života, neexistují žádné svobody. Proto neexistují svobody bez autority.**

ŠTĚSTÍ „štěstíčko“

DOMESTIKACE | INDIVIDUALISMUS

Sekularizovaná, jako sociálně-ekonomický cíl modifikovaná verze rajského ideálu mesianistických náboženství.

Deklarovaným cílem západní ideologie je malé individuální štěstí pro všechny, založené hlavně na uspokojování materiálních potřeb „životní úrovně“. Avšak tento fiktivní svět nepřináší ani štěstí ani zdraví. Ještě nikdy nebyly počty sebevražd v západních zemích tak vysoké.

„Štěstíčko“ jako pouze materialisticko-ekonomický blahobyt spočívá na mylné představě – jako by všichni lidé usilovali o stejný ideál masové spotřeby. Tento čistě pasivní cíl se rovná **domestikaci národů** a opomíjí spirituální, historickou a kulturní dimenzi opravdové vnitřní rovnováhy a dobrého zdraví.

[46] „PACS“: zkratka z francouzského „Pacte-Contrat de Solidarité“; podle zákona musí nyní běžní občané projevovat solidaritu s homosexuálními páry. Ty jsou „PACS-zákonem“ právně chráněny a aktivně podporovány. Proto výraz *un couple pacsé*: zákonem PACS chráněné páry.

[47] Viz třeba „kontroverzní“ literární dílo Michela Houellebecqa,

Pravá pospolitá sounáležitost zmizela. Společnost vylučuje všechny, kteří nedosahují (nemohou dosáhnout) určité „materiální životní úrovně“. Jedinec zažívá v urbanizované společnosti, která mu nalhává ráj na zemi jen strach a nejistotu. Bezuzdná honba za materiálním blahobytem jako deklarovaný cíl celé společnosti – kterého je nadto nejednou dosaženo! – vede k oné „smrtelné vlažnosti“, o které mluvil Konrad Lorenz, k otupělé letargii, do níž se propadá celá kultura.
A nakonec je toto ponoření se do narcistického a materialistického egoismu „malého štěstí“ lapeno přeludy z pseudospirituality překypující pokrytectvím: takto existuje např. humanitní pošetilost „lidských práv“ nebo apoteóza tzv. „kulturní politiky“, které jako by měly „povznést“ duše našich současníků.

TRADICE | TRADICIONALISMUS „tradiční společnost“

DĚDICTVÍ | NÁROD | PAMĚŤ

Tradice značí svět hodnot a celkové kulturní strukturování národa, které se dále předávají (lat. „tradere“=předávat) z generace na generaci a tvoří základ jeho kolektivní paměti.

Zničit evropské tradice – tak zní velký cíl dnes vládnoucího kosmopolitismu. Jako by údajně „dědičně hříšný“ evropský člověk byl „v podstatě vinen tím, že vůbec existuje“. Amerikanismus, kulturní afrikanizace (či arabizace), pronikání islámu, mizení historické paměti, zkrátka a dobře: prostřednictvím školy a médií se usilovně provádí znekulturňování Evropanů. Proto je boj o udržení tradic základem zachování duše národa a biologické identity. **Podstatou tradice je dědictví předků a jeho konstruktivní předávání.** Neboť každé dědictví musí nést ovoce.
Nesmí se ale přehlížet, že **tradice znamená tlumočení, resp. přenos**: aby tradice zůstaly živé, musí „roucho“ tradic měnit formu, duchem však zůstávají stejné. Evropská kultura je faustovská, prométheovská: právě proto je zatížena rizikem, musí stále hledat rovnováhu mezi udržením tradičních forem a utvářením nových.
Musíme bránit tradice a pojem „tradiční společnost“, ale odmítat tradicionalismus. Tradicionalismus se totiž objevuje, když tradice mizí právě tak jako se vynořuje rasismus, když rasa zaniká. Tradicionalismus je pouze intelektualizovaná tradice. V takovém případě již nejsou tradice žity přirozeným způsobem a duševně zniterněny, ale stávají se folklórem, muzejními exponáty, objektem odborných studií. Potom jsou mrtvé. Tradicionalismus jako kult tradice nadto paradoxně evropské tradici odporuje, neboť ta je metamorfní, musí vždy usilovat o nové, nemůže hledět zpět. Je to tradice vznikání, pohybu, „otevřeného moře“!

TRAGIČNO

PROMÉTHEOVSKÉ | SAKRÁLNO

Lidské bytí je tragické, protože jen člověk si je každým okamžikem jist svou smrtí, i když žádné bezprostřední riziko nehrozí.

„Nicota je trvalým jměním člověka.“ Tragický pocit světa chápe život jako nejistou riskantní cestu stále ohrožovanou smrtí, avšak prosvětlovanou snad i radostí. Tragično proto není synonymem pesimistického zoufalství. Sebevrah je vždy obětí zrazené či zklamané naděje, tzn. vlastně lži. Tragicky cítící člověk nikdy nepáchá sebevraždu ze zoufalství, ale volí *dobrovolnou smrt* za věc, jež ho přesahuje.

Velká vykupitelská náboženství (nazývaná také *soteriologie*) se tuto brzkou smrt pokoušejí zažehnat vírou v onen svět a kultivují ducha útěchy, který je v rozporu s realismem. Evropská kultura byla přitom tragickým duchem prodchnuta odjakživa, protože nikdy nepřestala podstupovat rizika a nasazovat své bytí, aby mohla v dějinách dále existovat.[48] Tento její postoj zašel dokonce příliš daleko, jak ukázaly obě světové války – evropské občanské války – které zahájily abdikaci našeho kontinentu. A tragický duch byl nahrazen senilním „duchem lhostejnosti“, který je dnes obecně rozšířen.

TVŮRČÍ OSOBNOST

ARISTOKRACIE | ELITA | VŮDČÍ OSOBNOST

Výjimečný typ člověka, který mobilizuje a strhává své bližní, ukazuje cíle, otevírá vize.

Psychologové zjistili, že lidstvo se dělí do dvou skupin: „tvůrčí osobnosti“ na jedné straně, „běžní lidé“ na druhé. Druzí sociální chování napodobují. Do pohybu mohou být uvedeni jen zvenčí, vnější disciplínou, nadšením druhých, naučenými pravidly. Prvních je mnohem méně. Jsou nadáni výjimečnými schopnostmi. Sebedisciplinovaní a sebeformující jsou vlastními pány.

Historie není nic jiného než oplodňování národů tvůrčími osobnostmi, ať už politickými vůdci, básníky, umělci, mystiky, filosofy, vynálezci, vojáky nebo podnikateli. Pojem „tvůrčí osobnost“ činí dnes vládnoucí egalitarismus nepochopitelným, předpokládá přece, že lidské společnosti nejsou mechanismy podmíněné náhodami, nýbrž **silová pole ovládaná volními silami a schopnostmi,** v nichž lze každý pokrok, každý triumf inspirace či energie vztáhnout k jednotlivým výjimečným bytostem.

Tvůrčí osobnosti jsou na všech úrovních sociální stupnice, i na nejnižší. Neboť s „třídou“, a už vůbec ne s bohatstvím ve formě peněz, nemá tento pojem co dělat. Tvůrčí osobnost také v žádném případě nelze zaměňovat s „buržoazní elitou“. Může se vynořit v nejneobvyklejších oblastech. Nevzniká z úspěchu či uznání, může být dokonce po celý život v opovržení. Podobá se semínkům, která oplodňují zemi. Mnohdy však může vtrhnout do dějin i neočekávaně jako úder blesku.

Současná západní společnost je dekadentní, protože se tvůrčí osobnosti pokouší eliminovat ve prospěch aparátčíků nebo lidí, kteří jsou buď ideologicky

[48] ´Primitivní´ národy jsou bez „dějin“.

konformní, nebo vykazují ryze obchodní schopnosti. To je prastará historie, kterou znala už zanikající říše římská. Tento boj je ale předem ztracen: žádný společenský systém nemůže odstranit mimořádný vliv tvůrčích osobností na průměrné běžné lidi. Vymazat z lidské paměti Moliéra, Mozarta, Baudelaira, Nietzscheho, Van Gogha, Célina se ještě nikdy nezdařilo. Systém se o to pokusil, ale marně.
Tvůrčí osobnost je prodchnuta *poeisis*. Toto řecké slovo znamená zároveň „básnit" i „tvořit" (a také „čerpat"). A *poeisis* skutečně je takovou schopností. Má politickou i estetickou dimenzi, což snad vychází nastejno. Tvůrčí osobnost je nadána silou, která vychází zdola, je prazákladní, telurická, genetická a dionýská, i silou, která přichází shora, silou, kterou staří nazývali „inspirací", onou apolinskou energií, jejíž původ není znám. Tvůrčí osobnost lze definovat jedním slovem: je **entuziastická,** což etymologicky znamená *prodchnutá božstvím.*

UNIVERSALISMUS „ideologie jednoho světa . one world"

GLOBALISMUS | GLOBALIZACE | KOSMOPOLITISMUS

Stanovisko, podle něhož lidstvo údajně představuje homogenní celek, jedinou velkou rodinu, v níž mají pojmy „národ" a „identita" jen podružný význam.

Jako vedlejší produkt rovnostářské ideologie je universalismus politickým monoteismem, původcem všech totalitarismů. Člověk je podle univerzalistického myšlení už jen „kosmopolitou". Všechny kultury jsou prý předurčeny k tomu, aby se navzájem smísily, protože mezi nimi neexistuje přirozená nebo kvalitativní nerovnost.
Universalismus je pokryteckou zbraní všemožných imperialismů, mezi nimi také islámu a amerického systému, protože se celému světu snaží vnutit jediný model – **svůj model** – který má údajně spojit všechny národy, ve skutečnosti však pracuje jen ve prospěch jediného mocenského a zájmového centra. Lidstvo je odjakživa koexistencí organických zvláštností a vždy takové zůstane. V žádném případě proto nesmí být chápáno ze zorného úhlu „všeobjímajícího" universalismu, který všechny údajně „podružné" zvláštnosti odstraňuje.

URČENÍ NEPŘÍTELE A PŘÍTELE „nepřítel" a „soupeř"

ETNOMASOCHISMUS | XENOFILIE

Nepřítel je ten kdo nás přímo, konkrétně a tělesně ohrožuje, kdo by nás chtěl vyhladit; soupeř je ten kdo se nás snaží oslabit a ovládat.

Je úplně nesmyslné označit za „nepřítele" abstraktní entitu, doktrínu nebo systém jako liberalismus nebo socialismus, i když jsme toho názoru, že je nutné s nimi bojovat. Neboť **nepřítel je vždy někdo.** Carl Schmitt o nepříteli jednou řekl, že je *„zrcadlovým obrazem tvého vlastního problému".* Opravdu: kdo nemá nepřítele a nepřipadá si v „nebezpečí" ten bude pro cynického nepřítele vždy bezmocnou

kořistí jako dnes např. Evropané pro kolonizátory z třetího světa. **Hlavní nepřítel Evropy je v dnešní době binom „masy imigrujících cizinců, které se u nás usazují“ + „islám“. A hlavní soupeř to je Amerika (USA).** Mohl by dokonce vzniknout dojem, že Amerika na základě svých vlastních zájmů uzavřela s islámem jakýsi nevyhlášený pakt za účelem oslabení a ovládnutí Evropy. Schmitt, aby se vzepřel liberalismu, který politično redukuje na „státní správu“ definoval politično jako „určení nepřítele“. Definice je to sice správná, ale je neúplná. **Politično zahrnuje i určení přítele.** Přítel je spojenec (vždy dočasně), především ale souvěrec, spolubojovník, soukmenovec, s nímž sdílíme stejné zájmy, tentýž původ a tytéž hodnoty.

Typickým znakem dekadentní kultury proto je, že svého přítele určuje jako nepřítele a svého nepřítele jako přítele. V tomto smyslu dnešní evropské „elity“ a vlády démonizují a napadají jako „fašisty“ ty, kteří se staví proti etnické kolonizaci Evropy a zasazují se tak o identitu a přežití svého národa a na druhé straně ty, kteří nás kolonizují, tzn. cizí masy a islám, pokládají absurdně za své přátele a chráněnce.

Abychom to formulovali stručně a jasně: **Arabové a muslimové mohou být našimi geopolitickými a kulturními spojenci jestliže zůstanou doma. Jestliže se však u nás usazují, definujeme je tím jako naše nepřátele.**

Severní Amerika je naproti tomu náš **soupeř**, ovšem ne navždy a ne podstatně. Soupeř chce oslabit a ovládnout, ne však fyzicky kolonizovat nebo zničit. Intelektuálům, kteří Ameriku prohlašují za „úhlavního nepřítele“ se proto nedostává úsudku ani rozumu.

VÁŽNÝ PŘÍPAD

VUDČÍ OSOBNOST

Neočekávaná náhlá událost, která staví politické danosti na hlavu a vyžaduje bezodkladná rozhodnutí na základě výjimečných pravidel.

Carlem Schmittem ražený pojem „vážný případ“ je surovinou historie. Vážný případ je to, co plodí velké politické vůdce a mění veřejné mínění. Pro západní, liberální a „humanitní“ politické myšlení je vážný případ něco „nekorektního“, nemyslitelného.

Politično a historie jsou v buržoazně-liberálním pojetí předvídatelnou sférou racionální harmonie, pokojné správy a míru. Ve skutečnosti jsou politika a dějiny sférou rizika, boje, krize a stálé naléhavosti. V tom ohledu Robert Steuckers právem píše, že člověk má *„vážnému případu, všem náhlým, neočekávaným, šokujícím událostem, které přímo prožíváme a které žádají rychlou odpověď, rozhodnutí, neustále hledět ostražitě a v pohotovosti vstříc.“*

Rozpoutání občanské a rasové války v Evropě by bezpochyby bylo takovou událostí, která by stála u kolébky dějin. Protože by převrátila myšlení, protože by nemyslitelné, nemožné, bylo najednou myslitelné a možné. Jen ve vážném přípa-

dě jsou nalézána skutečná řešení, vystupují skuteční vůdci a národy se opět probouzejí.
Neboť člověk, toto přirozeně bezstarostné zvíře, reaguje teprve, stojí-li zády ke zdi. A krize je hnací silou historie.

VĚDA a TECHNIKA „technověda“

ARCHEOFUTURISMUS | PROMÉTHEOVSKÉ | VŮLE K MOCI

Technika pramení z vědeckého postupu experimentální metody. Zaměřuje se na zvýšení možnosti jednání a působení člověka.

Technověda je ve své podstatě prométheovská. Charakterizuje evropskou kulturu a evropanství. Protože je tragická a rozporuplná skrývá v sobě největší naděje i nejhorší nebezpečí. Pro evropské národy, které jsou vážně ohroženy vlastním úbytkem porodnosti, vlastní feminizací a pronikáním mas cizích národů z Jihu by biogenetická věda a technika mohla být prozatímní záchranou. Rovněž v oblasti výzbroje může být technověda nepostradatelným obranným štítem, který by mohl vyrovnat povážlivou demografickou slabost.
Technověda je ovšem hodnotově neutrální. Věřit, že by technověda mohla být *sui generis* nositelkou nějaké ideologie je vážný omyl, kterému žel propadli Habermas nebo Heidegger. Je to jen zbraň, prostředek, který lze libovolně nasadit. Technověda **je škodlivá, je-li postoupena výhradně tržním silám. Cenná může být, jen když je zkrocena a řízena svrchovanou vůlí.** Na hony vzdálena tomu aby byla v rozporu s tradicí, je technověda podstatnou složkou evropské tradice. Ve skutečnosti vznikla s pythagorejskou školou. Je to ona „síla alchymie“, o níž hovořili středověcí mistři. Věda a technika nejsou v podstatě ani „moderní“, ani „materialistické“, nýbrž tradiční a futuristické zároveň.

VELKÁ POLITIKA

DLOUHOVĚKÝ NÁROD | REVOLUCE

Politická činnost ve svém dlouhodobém historickém významu, ve službě národu, s kulturně-politickou cílevědomostí.

Pojem „velké politiky“ razil Nietzsche. Odporuje „malé politice“ jednotlivých politiků nebo stran, která končí jen u krátkodobých kariéristických a finančních výhod. Tato „malá politika“ odpovídá prioritě „třetí funkce“, tzn., když se politično nebo suverenita redukují čistě na ekonomično, resp. na krátkozrakou „správu“. Drama Victora Huga *Ruy Blas* trefně shrnuje zásadní protiklad mezi velkou a malou politikou: velká politika není založena na individuálních nebo partajněpolitických krátkodobých taktikách dobývání moci, nýbrž na *strategii*. Strategie předpokládá velké záměry, dlouhodobé projekty a ty se zase živí kolektivní hrdostí, ne ješitností jednotlivce. **Velká politika má co dělat s dějinným osudem, ne s vo-**

lebním úspěchem té či oné strany.
Lidé dnes politicky vládnoucí v Evropě nemají o velké politice ani ponětí. Herci na jevišti „malé politiky“ neusilují o moc, nýbrž jen o její zdání, její finanční výhody nebo mediální efekt. Skutečnost o to horší, když jiné kulturní okruhy (arabsko-muslimský svět, Indie, Čína, USA atd.) velkou politiku tvrdošíjně provádějí a promítají svůj kolektivní osud do budoucnosti.

VÍRA V ZÁZRAK

POKROK | IDEOLOGIE POKROKU | KONVERGENCE KATASTROF

Obecně rozšířený předsudek z ideového arzenálu egalitářských a humanitářských utopií i pokrokářské filozofie, podle něhož „ je možné všechno současně“.

Na základě typicky liberalistické manýry si člověk namlouvá, že „neviditelná ruka“ už všechno zařídí a opět napraví, tedy že se rovnováha spontánně obnoví. Zde několik příkladů této víry v zázraky:

1. Má se za to, že dogma neomezeného hospodářského růstu lze přenést do všech zemí bez masivního znečištění životního prostředí a ekologických katastrof, které tento rozvoj právě dovedou *ad absurdum.*
To je **víra v zázrak neomezeného rozvoje.**
2. Předpokládá se, že permisivní společnost nepovede k **sociální džungli,** že sebekázní lze získat anarchistickou emancipaci i konsenz. Dnes stojíme před troskami školního systému, v němž se rozmáhá násilí, nejistota, nedostatek vědomostí i analfabetismus, protože vycházel z toho, že výchovné metody, které vylučují jakoukoli sankci, způsobí zázrak.
To je **iluze permisivní pedagogiky.**
3. Předpokládá se, že se nadále mohou udržet důchody a rozpočty sociálního a zdravotního pojištění při zachování systému „přerozdělování a dotací“, zvláště v době poklesu obyvatelstva.
To je **iluze komunistického pojetí solidarity.**
4. Předpokládá se, že masová imigrace cizích národů do Evropy je slučitelná s „hodnotami francouzské republiky“ a se zachováním kultury evropských národů [Nationen] a etnik*;* nebo se myslí, že by se islám mohl sám od sebe „sekularizovat“ a „rozpustit v republikánském optimu“ hodnot, že lze produktivní obyvatelstvo „regenerovat“ importem stále nových přistěhovalců – a přitom se zapomíná, že tito migranti, profesně většinou nekvalifikovaní, jsou příjemci sociální pomoci a že se nám sociálně-ekonomicky stávají jen břemenem; nebo že se problém ilegálních přistěhovalců vyřeší a přívalu stále nových mas se zabrání tím, že se jim ochotně opatří osobní doklady! Pravda je samozřejmě přesně opak.
To je **šílenství údajně spásu přinášející imigrace.**
5. Obhajuje se asimilace, resp. „integrace“ cizinců a zároveň by se prý měla chránit a zachovat jejich osobitost, kmenová kultura [Stammeskultur], paměť a tradiční zvyky.

To je **iluze komunitaristická**, bludná víra nejnebezpečnějšího druhu, obzvlášť hýčkaná našimi „etnopluralistickými“ mysliteli.
6. Předpokládá se, že se třetímu světu umožní ekonomický vzestup a on se vyvaruje nové hory dluhů tím, že se mu jeho dluhy jednoduše smažou.
To je **iluze rozvojové politiky.**
7. Žádá se odstoupení z programů jaderné energetiky a jejich náhrada elektrárnami spalujícími zemní plyn, uhlí nebo ropu a zároveň se chce snižovat produkce plynných škodlivin do ovzduší (emise).
To je **iluze zelených.**
8. Předpokládá se, že globální ekonomika, která je založena výlučně na krátkodobých spekulacích, laděná na burzách opírajících se o informatiku, a v níž je skutečná měnová politika nahrazena náhlými obraty finančních trhů, zajistí trvalý „nový růst“.
To je **iluze „nové ekonomiky“.**
9. Hloupě se tvrdí, a možná i věří, že demokracie a „hodnoty republiky“ lze posílit jen když se odsuzuje, démonizuje, potírá a mýtí „populismus“, tedy přímý projev lidové vůle.
To je **debilita systému zasvěceného zániku.**

Ve výčtu lze libovolně pokračovat. Ve všech těchto oblastech můžeme samozřejmě víru v zázrak vysvětlit **nepolepšitelným optimismem globálního náboženství egalitářské víry v pokrok,** ale také skutečností, že se vládnoucí ideologie sice ocitla ve slepé uličce, své zkrachovalé principy a dogmata ale nechce popřít. Proto se přimkla k myšlenkám, že žádná „bouře nebude“. K tomu předkládá mylné závěry falešných „expertů“, kteří pochopitelně stále směřují k tomu, že „všechno jde dobře“, „všechno už poběží lépe“ a že „situaci máme pevně v rukou“ atd. Připomíná to řidiče, který míjí křižovatku na červenou 100 kilometrovou rychlostí a vysvětluje: „Čím rychleji jedu, tím rychleji mizím z křižovatky a míň riskuju nehodu.“

VLAST „domov . velká vlast”

EVROSIBIŘ | NÁROD [PEUPLE, VOLK] | NÁROD [NATION] | PŮDA | ZAKOŘENĚNOST

Země otců, předků a příbuzných.

Pojem vlast, který byl od francouzské revoluce zneužíván a nesprávně používán – „vlastenec“ pro ni byl vlastně světoobčan – **je vzájemně úzce spjat s pojmy „půda“ a „národ“.**
Potřeba rodné (**vlast**-ní) půdy je v lidech etologicky i biologicky pevně zakotvena. Žádná globalizace ji nemůže vymýtit. Příslušnost k vlasti je opěrným pilířem psychické rovnováhy člověka. Neboť **vlast představuje průsečík teritoriálního a etnického („völkisch“) imperativu.**
Historie evropských národů je tak složitá a zamotaná, že je obtížné řešit problém volby vlasti čistě racionálně a mechanicky. Má to být Bretaň, Lombardie či Fland-

ry? Nebo snad Francie, Itálie, Německo nebo jiný státní národ [Staatsnation]? Či snad Amerika kam evropské elity nadále proudí v zástupech? Francouzská idea státního národa i německá ideologie „*vlasti jako jazyka a kultury*“ (Fichte) se navíc vyhnuly zásadní dimenzi vlasteneckého smýšlení: totiž antropologické příbuznosti.

Tento problém, který v evropském člověku vyvolal hluboké vědomí rozpolcenosti, může být překonán, podoben nevyřešitelné matematické rovnici, jen *shora*. ***Každý* má mít svoji vlast, ať nacionální či regionální** (kterou nalézá ve svých afinitách), **ale *všichni* mají mít velkou vlast: vlast konečně spojených bratrských národů.** Pro naše současníky je představa, že by člověk mohl mít „malou“ i „velkou vlast“ zároveň ještě velmi těžce srozumitelnou dialektikou. V budoucnu však bude stále pochopitelnější. **Velká vlast je organické a federativní spojení jednotlivých vlastí.** Na jiném místě to nazývám *novým nacionalismem.*

Moderní svět žil dlouho iluzí **nastolení nevlastenectví a globálního vykořenění.** Západní člověk se měl stát nomadizovaným míšencem, „kosmopolitou“, kočovníkem na planetě propojené do globální vesnice. Novou virtuální vlast měl vybudovat globalizující se kapitalismus. Avšak to jsou fantazie už jen do minulosti obrácené modernity. Idea vlasti je nevymýtitelná, je archaická i nadčasová zároveň, spočívá v našich genech a právě proto je futuristická, přesněji: *archeofuturistická.*

I noví kolonizátoři Evropy z třetího světa mají svou vlast – udržují citovou vazbu na zemi svého původu. Přesto je pro ně Evropa (hlavně pro muslimy) novou vlastí, *Dar Al Islam*: země, která musí být dobyta. Pozor: hybnou silou historie je stálé střídání konfliktu a kooperace mezi národy, přičemž instinkt **obsadit cizí zemi, zmocnit se jí,** vždy převládal a převládá. Evropa je dnes osudným bumerangovým efektem obětí takového „zmocnění“ a okupace ze strany cizích národů.

Přitom je důležité, že idea vlasti se netýká jen geografického teritoria, nýbrž je synonymem etnické identity a duševního spojenectví [Seelenbündnis]: neboť vlast **není jen země, ale také biologické kontinuum, místo, kde jsou pohřbeni předci a kde potomci mají své kořeny.** Tato okolnost mj. vysvětluje celé drama *Pieds-Noirs* (doslova: Černonožci), tedy oněch Francouzů, kteří vybudovali Alžírsko, jejichž rodinné hroby však byly od roku 1962 skoro všechny poškozeny a znesvěceny a to na půdě, kterou obdělávali po čtyři nebo pět generací a z níž teď byli šmahem vyháněni. Dnešní **Evropané, jestliže chtějí přežít, nesmějí již usilovat o dobývání vlastí mimo Evropu, nýbrž chránit a bránit prostor své velké vlasti stejně jako rodných zemí, které smějí obývat jen oni.**

V celoevropském měřítku by tedy měl být pojem vlast dynamicky a dialekticky překonán. Po ztroskotání kolonialismu, po přeludu „západní globální kultury“, po aktuálně probíhající tragédii odcizování by nový horizont evropského člověka měl mít dvojí směr: **na jedné straně obnova rodných zemí („domovů“), na druhé straně výstavba imperiální velké vlasti, Evrosibiře, která musí sahat od Atlantiku až k Tichému oceánu.**

Slova jsou samozřejmě vždy něco neurčitého. Slova nejsou matematické pojmy, jsou formována nuancemi řeči, nikoli duchem geometrie. Pojem vlast se obsahově

protíná s pojmem lid. Etymologicky jsou obě slova úzce příbuzná {vlast: la patrie, lid: le peuple}. Důležité přitom je, že všechny tyto pojmy musí mít neotřesitelnou oporu v národě. Eric Delcroix to trefně shrnuje: *„Kde je opravdová vlast, v níž se naši bližní v Evropě mohou opět najít, pro kterou by byl život hodný života i oběti? Neboť dříve než země musí existovat národ jako legitimace našeho historického zakotvení i našich afektivních sympatií“*. Pro něj je tedy domov francouzský národ. Avšak ten je dnes masovou imigrací natolik zohaven, že se poslední Francouzi vydávají v nebezpečí, že se jednoho dne stanou cizinci ve vlastní zemi, protože jejich noví „krajané“ již nebudou evropského původu.
Velké téma tedy spočívá v tom definovat nově slovo „vlastenecký“ na etnicko-historickém základě místo podle kosmopolitické ideologie francouzské revoluce nebo podle vzoru intraevropského šovinismu. Ve svém dramatu *Horaz* (*Horatius*) Corneille napsal: *„Smrt za vlast je úděl tak krásný a vznešený, že po něm mohou dychtit davy.“* Vlast ovšem musí odpovídat homogennímu národu: v multirasové společnosti USA veřejnost odmítá, aby vojáci za americký *nation* umírali.

VŮDČÍ OSOBNOST

ARISTOKRACIE | DEMOKRACIE | ELITA | TVURČÍ OSOBNOST

Tvůrčí osobnost, tvůrčí typ prodchnutý viděním světa dějinného významu.

Každé hnutí, každý politický režim, každý národ aby vstoupil dějin, potřebuje vůdce, tzn. osobnost. I když je zvolen, je předurčen, prodchnut božskou jiskrou bez ohledu na to, zda je geneticky dědičná. **Dějiny jsou oplodněním pasivní duše národů aktivní duší rozeného vůdce.**
Ať muž či žena – rozený vůdce je v historii stále se opakujícím nutným jevem. Rovnostářskou ideologií a marxisty, kteří propadli dogmatu „mas“ byla postava rozeného vůdce pochopitelně zatracena – ačkoli se marxismus mohl udržet jen díky rozeným vůdcům.
Rozený vůdce skrývá nebezpečí despotismu, ale to je prostě osud, není stanovitelný. Průběh historických událostí s představami dnes vládnoucího egalitarismu a humanitářského myšlení jednoduše nesouhlasí. Rozený vůdce je ten kdo stojí v bouři, ale také bleskově tvořivě působí. Objevuje se tam, kde není očekáván, lhostejno jaká ideologie ho naplňuje. Chápe se skutečnosti a rozjasňuje ji. Uchvacuje národ jako had paralyzuje ptáčka. Je **překvapením dějin**, je buď božské, anebo osudové podstaty, z masa a krve.
Rozený vůdce je nezbytná a zároveň tragická postava. Může povznést a osvobodit (Karel Martel, Johanka z Arku nebo Mustafa Kemal), může být tyran (Lenin, Stalin, Mao) nebo také dobyvatel (Alexandr Veliký, Napoleon, Abd-el-Raman). Každopádně je **v životě národů nezvratnou skutečností vzhledem k nebezpečím, jimž jsou stále znovu vystavovány a příležitostem, které se nabízejí jeho ctižádosti.**
V naší úpadkové vyčerpané civilizaci se již žádní rození vůdci neobjevují, protože

přirozené elity se od politična odvrátily a zřekly se služby národu (který zaměňují se „státem“) – tu si stále více přivlastňují kariérističtí úředníci. V naší dnešní situaci by rozeného vůdce mohla zrodit jen nějaká dramatická krize, kterou bychom si proto měli přát. Neboť jen on by byl schopen **rozetnout gordický uzel** očividně uvázlého historického vývoje. O Carlu Schmittovi, zastánci rozeného vůdce, Robert Steuckers napsal: *„Schmittovi jde o to obnovit osobní dimenzi vlády, jen ona je totiž schopna rychle čelit výjimečnému vážnému případu. Proč? Protože okamžité rozhodnutí je vždy rychlejší než těžkopádné jednání mašinérie.“* (v: *Vouloir,* leden-únor 1995)

Rozený vůdce tedy nese diktátorské rysy, ale v pozitivním smyslu slova: **diktátor není absolutistický tyran, nýbrž doslova ten který „diktuje“, tzn., že rychle rozhoduje a zachraňuje v krizových situacích.** Tím se jeví jako nejvyšší, ideální ochránce národa. Je nejvyšším symbolem pravé, tzv. „populistické“ demokracie jak byla formulována již politickou filozofií starého Řecka.

Rozený vůdce je ten kdo **národ uvádí do pohybu a zároveň chrání jeho starou tradici a identitu.** Je ten kdo rozbíjí systém, aby nastartoval perspektivní dynamiku, která má paradoxně zachovat archaično, tzn. duši kultury. Rozený vůdce je buditel a diktátor zároveň.

Rozený vůdce je postava individualistická, ovšem individualistická v pozitivním smyslu slova, tzn. nesobecká. V určitém okamžiku, v tragickém průsečíku dějin krystalizuje instinktivní vůli národa a dává jí podobu. V tomto smyslu byl Mohamed rozeným vůdcem, s jeho bojovným náboženským učením se mu přece jen v několika málo desetiletích podařilo vrhnout svět do vzpoury a války. A dnes je toto učení pro Evropu a mnohé další národy nejhorším nebezpečím, stalo se hlavním nepřítelem, s nímž je třeba bojovat všemi prostředky a odrazit ho.

Evropa dnes rozené vůdčí osobnosti potřebuje, neboť nebude zachráněna ani intelektuály ani politiky nebo podnikateli, nýbrž těmi kdo zosobňují duši národa. Ale pozor: tak jako neexistuje generál bez armády, tak také neexistuje vůdce bez národa.

VŮLE K MOCI

Instinkt každého zdravého života množit se, zabezpečit své přežití a převahu, zvyšovat svoji superioritu a tvůrčí sílu.

Tento Fridrichem Nietzschem užívaný pojem byl často vědomě nesprávně interpretován jako „tyranský pud k násilnému utlačování“. Ve skutečnosti se jedná jen o vůli k sebeprosazení. Vůlí k moci se myslí vůle k životu – *stát se silnějším* – je to hrdost, přesný opak ješitnosti nebo hulvátství. Je to přitakání životu jako věčnému boji o moc, je to stálé nutkání sám se zlepšovat, zdokonalovat se. Vůle k moci znamená absolutní odvrat od nihilismu a tedy i současného relativismu.

Vůle k moci v žádném případě neusiluje o utlačování slabých, nýbrž o jejich ochranu. Vyzývá jen silné.

Vůle k moci předpokládá sebeovládání a sebekázeň, které jsou podmínkou vnějšího sebeprosazení. Nebezpečí vůle k moci spočívá právě v její energii: musí se ustavičně krotit, aby se nestala obětí vlastní *hybris*.
Vůle k moci má však i duchovní a duševní rozměr, protože je v souladu s nejhlubší podstatou života. **Vůle k moci je hybnou silou všeho živého, jakož i dějin.** Znamená boj nejen o nadvládu (věčný pud člověka!), ale i o přežití a kontinuitu. Stojí v centru inegalitárního a imperiálního světa a pojetí života. **Národ či kultura, které ztrácejí vůli k moci, jsou dříve či později smeteny; kdo nepostupuje, ustupuje. Kdo odmítá boj jako životní zákon, nebude žít dlouho.**

VÝBĚR

ARISTOKRACIE | HIERARCHIE | MERITOKRACIE | ROVNOSTÁŘSKÁ IDEOLOGIE

Kolektivní proces výběru, při němž je na základě soutěže méně schopným nebo slabším přiznáno nižší postavení nebo jsou vyloučeni, zatímco nadanější nebo schopnější dostávají přednost.

Výběr neřídí jen přirozený vývoj druhů, nýbrž také dějiny kultur a vnitřní život lidských společností. Přirozený výběr zabezpečuje přežití schopnějších a tím kontinuitu druhu. Tato zásada platí jak biologicky, tak i sociologicky. Organizace nebo systém bez výběru jsou střednědobě odsouzeny k úpadku a nakonec k zániku. Výběr přitom jen zřídka nabývá podoby přímého boje, přesto je to pilíř všeho života a každé kultury, jejich nejdůležitější princip. „**Převaha“ národa, kultury, rasy, druhu spočívá nakonec na jejich dlouhodobé schopnosti přežít, tzn. na jejich schopnosti zdolat nástrahy výběru a prosadit se v životním zápase.**
V tomto smyslu je „statický“ rasismus, podle kterého je ta či ona fylogenetická skupina svou podstatou nadřazena jiné nebo všem ostatním absurdní. Tlak a pnutí výběru jsou všude: v kulturních formách, v koloběhu elit, v tradicích, které jsou dějinami zachovány nebo eliminovány jako skrze filtr. Výběr navzdory tvrzením egalitářské ideologie není v žádném případě nespravedlivou diskriminací, nýbrž hybnou silou všeho života. **Rovnostářská ideologie by princip výběru ráda sprovodila ze světa, ale nedokázala to: fanatici rovnosti jen nahrazují sociálně klasifikovaný výběr divokým, nesprávným, svévolně asociálním** „výběrem“ nepotismu, peněz, moci.
Ve správně organizované, dobře uspořádané společnosti je *„pomáháno právě těm nejsilnějším a nejnadanějším“* (Nietzsche), což by v žádném případě nemělo znamenat, že méně nadané nebo majetné znevýhodňuje! Negativní „výběr“, tzn. odmítnutí skutečného výběru, jak je dnes prováděn, naproti tomu představuje nejhorší nespravedlnost a nezvladatelnou katastrofu pro celý společenský systém: Negativní výběr vede k chaosu a k „výběru“ podle asociálních měřítek. Tato patologická nenávist vůči jakékoli selekci byla jak známo hlavním požadavkem v květnu 1968 a duch osmašedesátého je přímo zodpovědný za dezolátní stav vzdělávacího systému ve Francii a také v Německu.

Dnešní společnost se vzpírá spravedlivému výběru a tím vyvolává výběr divoký, zákon džungle a s ním bezpráví.
Opravdový výběr neznamená odmítnutí, nýbrž právě přitakání životu, *přirozené hierarchii*, „každému jeho“ podle slov Platónových, Aristotelových a Spencerových. V evropské tradici je nadto **demokratický princip neoddělitelný od aristokratického**, tzn., že působí selektivně. Ve společnosti bez pravé aristokracie, v níž nejsou u kormidla „nejlepší“ nabývá převahu nespravedlnost a s ní utlačování slabších. V tomto smyslu výběr vůbec neznamená tyranii, která by se obracela proti nim, ani snad vyloučení nebo dokonce likvidaci slabších, nýbrž naopak záruku, že mohou ve společnosti najít a nebojácně zaujmout jim náležející místo.
Teorie, které hlásají „rovnost mezi lidmi“ by nám chtěly namluvit, že „každý je (prý) stejně nadaný“, a že jakýkoli výběr, který směřuje k hierarchii, by porušil princip lidskosti. To je jak už v 17. století trefně formuloval francouzský spisovatel Pascal *nejlživější lež* a nejmarkantnější aspekt rozkladu v každé společnosti. Radikální egalitarismus, který odmítá veřejný výběr tak ničí bratrství, spravedlivý společenský řád, protože skrývá veřejný výkon antiselekce: machinace, koupená privilegia, nabyté výhody, vládu peněz atd. Vrcholem nespravedlnosti je upírat nejnadanějším a nejzáslužnějším jejich legitimní postavení, namísto toho však popřávat neschopným, výhodám na nic nebo privilegovanému zacházení.
Slova „rovnost“ a „bratrství“ v heslu francouzské republiky jsou naprosto neslučitelná.[49]

XENOFILIE

ETNICKÉ UVĚDOMĚNÍ | ETNOCENTRISMUS | ETNOMASOCHISMUS

Podle etymologie: láska nebo náklonnost k cizímu.

Okouzlení „jiným“, zejména „úplně jiným“, „nejvzdálenějším“ pojící se s podceňováním nebo přehlížením „bližního“, zkrátka xenofilie, jeden z nejhorších kolektivních bludů dnešních Evropanů. Pramení z chybného výkladu ideje milosrdenství, ale také z nedostatku etnického uvědomění. Projevuje se rozporuplnou ideologií „antirasismu“, která je ve skutečnosti rasovou obsesí s obráceným znaménkem.
Co se nazývá „antirasismus“ není nic jiného než patologický extrém xenofilie.
Xenofilie systematicky nadhodnocuje cizince, vydává ho ale i za oběť – a tím ho bezděčně podceňuje. Vychází z toho, že „bychom se od cizince měli mnoho co (když ne všechno) učit“. Zároveň se ukazuje jako maximálně rozporná, protože zaměňuje právo být odlišný s univerzalismem a identitu jiného s propagandou míšení. Na jedné straně hlásá „právo na odlišnost“ pro všechny lidi, zároveň však

[49] K tomu mj. Konrad Lorenz: *„Jedním z největších zločinů pseudodemokratické doktríny je to, že považuje přirozený vztah nadřazenosti a podřazenosti mezi dvěma lidmi za frustrující překážku vší vřelosti.“* (*Osm smrtelných hříchů*, Praha 2000, 2. vydání s. 67)

pracuje na homogenizaci celého lidského druhu. **Xenofilie je protějškem etnomasochismu.**
Odvrat od xenofilie ostatně nesmí vést k nenávisti vůči cizincům (především to opravdu není produktivní), nýbrž k právu na sebeurčení jakožto **národa,** tzn. k etnocentrismu, jen s ním lze řešit imanentní problémy.

ZAKOŘENĚNOST „usazenost na půdě“

ARCHEOFUTURISMUS | TRADICE

Lpění na vlastní zemi, na vlastní tradici a identitě jako hybných silách dějinné dynamiky.

Zakořenění [Verwurzelung] **stojí v cestě kosmopolitismu, mísení kultur i rasovému chaosu současné civilizace.** Jedná se tedy o pojem veskrze pozitivní, jeho kontury jsou ovšem „tekuté“, protože nelze vyloučit nedorozumění. Zakořeněnost pro Evropana nikdy nemůže být synonymem nehybnosti nebo zpátečnictví, ale spojuje dědictví předků s tvůrčí silou. Zakořeněnost se nesmí zaměňovat s muzeální představou návratu do minulosti; to by směřovalo k oslabování identity národa čirým sentimentem. Ve skutečnosti se pojmy zakořenění (nebo „usazenost na půdě“) a „přemístění“ („Entortung“, *désinstallation*) doplňují. **Zakořeněnost znamená opatrování kořenů s tím, že strom musí dál růst.** Kořeny jsou živé, strom podpírají a zabezpečují jeho růst.
Zakořeněnost v prvé řadě naplňuje **věrnost určitým hodnotám a určité krvi**. Obzvlášť scestná a proto nebezpečná varianta zakořeněnosti (nebo pseudozakořeněnosti) se mj. vyskytuje u těch regionalistických nebo autonomistických (levicových) kruhů v Provence, v Baskicku nebo v Bretani, které sice posilují jazyková a kulturní specifika, avšak zcela akceptují multirasový model – pod heslem z něhož vstávají vlasy na hlavě: *„Naši gastarbeiteři („zahraniční spoluobčané“) jsou právě tak Bretonci, Baskové nebo Provensálci jako my“*. Je to absolutní rozpor: na jedné straně ve jménu „tradice“ potírají vše nivelizující jakobinismus, na druhé straně u sebe rádi přijímají lidi, kteří jsou této tradici úplně cizí a kteří nám byli právě tímto jakobínským univerzalismem vnuceni!
Zakořeněnost omezující se pouze na kulturu je formální folklór. Zakořeněnost musí být vždy založena na etnické identitě. Ryze kulturní zakořeněnost je sice nutná, ale nedostačující. Pro Evropany budoucnosti se zakořenění nesmí omezit na usazenost na půdě a utužování lásky k regionálním či nacionálním vlastem, nýbrž musí provést vnitřní revoluci: probudit povědomí většího dějiny utvářejícího osudového společenství: Evropy – a později snad Evrosibiře.

ZÁPAD „západní civilizace . okcident“

IDEOLOGIE | MODERNA | „TECHNOVĚDA“

Globální civilizace, hermafroditní potomek Evropy. Dnes „Západ“ nese punc amerického vzoru, který celé zeměkouli zkouší vtisknout absolutní primát komerční společnosti a egalitářského individualismu. To způsobilo, že Evropané pustili ze zřetele svůj osud a nakonec prostě zapomněli.

Důležité je nezaměňovat „Západ“ (kdysi před svou negativní transformací se nazýval „okcident“) s Evropou. **Západní civilizace dnes již není identická s nějakou etnickou hodnotou, nýbrž odpovídá kosmopolitnímu civilizačnímu modelu** podle amerického vzoru. Z Evropy pocházející a z Evropy vzešlá civilizace se bumerangovým efektem tragicky obrátila proti Evropě tím, že se povýšila na imperialistický globálně kulturní model. **Západní civilizace a evropská kultura jsou tedy protiklady.**[50]

Západní civilizace teritoriálně už na „západě“ nezakotvená, proměněná skutečně v civilizaci globální je charakteristická absolutním primátem ekonomiky nad jakoukoli jinou otázkou. Tato ekonomika (ať „stará“ nebo „nová“) na sebe navíc často bere podobu spekulativní honby za výnosností a krátkozrakou schopností ji docílit. Politika životního prostředí, národní nebo sociální otázky přitom zůstávají stranou.

Druhým charakteristickým znakem této civilizace je, že **pojmy národ a samozřejmě i vlast** prostě ignoruje. Prezentuje se jako „globální společnost“, která se snaží podvracet a rozbít jakoukoli *suverenitu* a jakoukoli politickou vůli – a to s jasným a žel dosaženým cílem, že ze sebe vláda americké supervelmoci učiní **vůdce západní civilizace**. Přes svůj obchod a průmysl je Evropa stále jen protektorát.

Za třetí je západní civilizace první v dějinách, která již není založena na spirituálních principech, na transcendentních, tzn. nematerialistických hodnotách. Přitom u**skutečnila,** mnohem lépe a mnohem důkladněji než Marx a dokonce Trockij kdy snili **cíl komunismu**: vybudovat globální kosmopolitickou civilizaci založenou výhradně na materialismu a ekonomických vztazích. V tomto smyslu lze říci, že **ne komunismu, ale kapitalismu západní civilizace se podařilo realizovat zásadní požadavky marxismu!**

V pokryteckém náboženství *„lidských práv“* a v kultu *„demokracie“* našla západní civilizace svoji fiktivní duchovní legitimitu. Víme však jak se věci mají: tlachy o „demokracii“ a „lidských právech“ nikde na světě podmínky pro spravedlnost a respekt mezi národy nevytvořily. Mnohem spíše nesly zodpovědnost za zničení jejich kořenů a duchovní stability i za všudypřítomnou barbarizaci morálky a vznik sociální džungle.

Zde bychom se měli vyvarovat omylu, kterému často propadají tradičně oriento-

[50] Západní civilizace především jako hybridní produkt kapitalistické Anglie a revoluční Francie: USA. Evropa versus Západ, tento rozpor zdaleka neakcentovali jen Němci! Viz staří francouzští, italští nebo španělští reakcionáři, balkánští revolucionáři, velcí solitéři jako Ezra Pound nebo Knut Hamsun.

vané kruhy, totiž zaměňovat západní civilizaci s vědou nebo technikou (*technověda*). Západní civilizace sice vědu a techniku používá, avšak ta je, ať je to zde ještě jednou zdůrazněno, hodnotově neutrální a může být využívána jakoukoli civilizací.

Jinou naprosto osudovou chybou by bylo koketovat s islámem pod (planou) záminkou, že přece směřuje proti některým aspektům západní civilizace. Chtít hrát na islámskou kartu proti dekadenci Západu (pokušení je od René Guénona velké, Claudio Mutti i jiní tento krok provedli!) je bohužel iluze, která svědčí o naivitě těchto realitě vzdálených „myslitelů", kteří naprosto přehlížejí totalitní globalistickou povahu islámu. O islámu mají jen přikrášlené, intelektuální znalosti, nejspíše proto, že četli „velké mystiky". Evropa se naproti tomu může regenerovat jen tím, že bude čerpat z vlastních hodnot a zřekne se malströmu západní civilizace, **nikoli že sáhne po islámu, který od svého vzniku byl a stále je jasným nepřítelem Evropy.**

Západní civilizace, která dnes stojí na svém vrcholu **je pomíjivá.** S největší pravděpodobností nepřežije konec 21. století. Podobá se babylonské věži vytunelované zevnitř bezuzdným materialismem, absencí jakéhokoli kritického ducha i jakékoli dlouhodobé prognózy ohledně vlastního osudu.

ZÁPAS „soutěž . boj o život"

VÝBĚR

Boj žijících bytostí o nadvládu a přežití.

Počínaje bakteriemi až po lidi je zápas neboli „boj o přežití" (*struggle of life*), hlavním motivem evoluce a dějin. Zápasu se účastní i zapřísáhlí „bojovníci" za mír.

Zápas je všudypřítomný. Setkáváme se s ním jak mezi jednotlivci, tak mezi skupinami a to ve všech oblastech lidské nebo zvířecí činnosti. **Tvrdost zápasu je zmírňována jen pospolitou sounáležitostí uvnitř skupiny.** Ta směřuje k tomu zmenšit egoismus jednotlivce, aby zajistila převahu pospolitosti jako takové nad ostatními.

I náboženství „odevzdanosti" {do vůle boží} jako islám, tedy zdánlivě náboženství rezignace, znají zápas. Úpadek jednotlivce i národa začíná, jakmile se oddá iluzi, že zápas a boj o přežití jsou „nemístné", nepřátelství druhých je „abnormální", mírový stav je „přirozený" a válečný stav „proti přírodě", „ráj na zemi" je možný atd. **Zápas, boj o život, je normální, přirozený a trvalý stav všech žijících bytostí.** Naproti tomu irénismus je kapitulace, únava ze života, otrocká morálka.

Člověk má nepřátele vítat, ne si na ně stěžovat: nepřátele **bude mít stále.** Je třeba je potírat a zneškodnit. Existují lidé, kteří tvrdí, že nepřátele nemají a že se zápasu již neúčastní. Mír, jak říkají, musí být „věčný". Naslouchají přitom entropickému procesu, který vede k vyhasnutí a ke smrti. Jsou nemilosrdně odstraněni. I neju-

přímnější spolupráce mezi lidmi probíhá ve znamení zápasu a nikdy není definitivní. Jedinec, skupina nebo národ, kteří vylučují boj, jsou perspektivně v ohrožení života. **Životní harmonie se paradoxně rodí právě tak z boje jako ze shody (konsenz). A volba přítele je nerozlučně spjata s určením nepřítele.**

Vítězný nepřítel má vždy „pravdu“. Když říkáme, že onen národ, ona skupina nebo člověk jsou „silnější“ (ať ve vojenské, hospodářské či náboženské oblasti), neřídí se tento soud podle ontologických, abstraktních měřítek, nýbrž jen a jen podle konkrétního výsledku zápasu. Toto konstatování platí pro všechny formy života, od genů až po komplexní organismy. Člověk není vůči jiným nikdy „silnější z podstaty“, nýbrž je silnější jestliže si tento konkrétní primát, tuto převahu vybojoval.

Zákon silnějšího, schopnějšího, toho, který lidi nejlépe mobilizuje, vždy vítězí. *Vae Victis* (běda poraženým) – tak zní zákon života. Filozof, který by to změnil nebo dokázal opak, se ještě nenarodil.

Jediný muž, který je obdařen dovedností a vůlí, může porazit celé armády. Zápas může být povahy ekonomické, politické nebo etnické. Je založen na svazku mezi dovedností a vůlí. Člověk si nikdy nemá stěžovat, že je ovládán; je to jen důsledek toho, že nebyl dost silný, schopný, chytrý, energický, že neměl dost pevné vůle.

Etolog Robert Ardrey rozpoznal, že v jakémkoli zápase je klíčem k vítězství **sounáležitost mezi bojovníky**. Zápas, boj o život, se u lidského druhu opravdu nevybojovává v první řadě individuálně, nýbrž kolektivně. Tak se artikulují oba protipóly přítel-nepřítel, které jsou zároveň pramenem všeho žití.

ŽIDOKŘESŤANSTVÍ

POHANSTVÍ

Globálně viděno se jedná o světonázor, který přináleží židovství i křesťanství, avšak s tím, že hlavní podobu získal od křesťanství, nejprve jako náboženství, potom (v novověku) jako ideologie.

Uvedení židokřesťanství do Evropy znamenalo cizorodý prvek a kulturní přelom na kontinentě, který byl do té doby formován panteisticky a polyteisticky. Odtud onen duchovně-kulturní rozkol vědomí, na který narážíme na každém kroku: na jedné straně vědomí prostoupené křesťanstvím, egalitářské a univerzalistické; na druhé straně vědomí pohanské, myslící partikulárně. Vědecký způsob myšlení vznikl a rozvíjel se v Evropě **proti** duchu židokřesťanství, tedy na základě pohanství. Naproti tomu politické ideologie (egalitarismus, kosmopolitismus, pokrokářství, individualismus) se nacházejí úplně ve vodách židokřesťanského způsobu myšlení. Například marxistické postuláty nadále strašící (i po skončení historického etablovaného komunismu) u politické levice nejsou ničím jiným než sekularizovanými židokřesťanskými přísliby spásy.

Stejně tak se k protestantské variantě židokřesťanství hlásí americký expanzionismus a „humanitárně“ motivovaný intervencionismus i americký komerční mo-

del společnosti. Přitom je ovšem třeba zdůraznit, že židovství (které nebylo dotčeno pavlovským schizmatem) nikdy univerzalisticky ani kosmopolitně nemyslelo, protože v židovství má odjakživa nad jakoukoli jinou představou navrch přikázání „vyvoleného národa".

Tradiční katolicismus, který se zformoval ve středověku, svědčí však o jisté aklimatizaci, určité „paganizaci" židokřesťanství: v tom smyslu je pevnější – i když naprosto ne výlučnější – složkou evropské tradice.

Ve skutečnosti pohanství existuje v Evropě všude a je živé v umění, v kultuře, ve filozofii, v rozpoložení myslí i v lidových zvycích. Stejně tak nelze christianizaci Evropy srovnávat se současnou výbojnou islámskou kolonizací, neboť (evropské) křesťanství bylo vypracováno na základě cizích pramenů samotnými Evropany, kdežto islám – který představuje daleko horší ohrožení než sama amerikanizace! – **se vnutil jako celek se vším všudy** bez možnosti „aklimatizace" a to jako evropské imaginaci a evropským tradicím dokonale protikladné, dokonce smrtelně nepřátelsky smýšlející pojetí světa a společnosti.

Křesťanství vzešlé z 2. vatikánského koncilu rovnající se návratu k biblickým kořenům raného křesťanství ovšem představuje s kompromisním „pohansko-křesťanským" řešením rozchod. Tento rozchod navíc posunuje náboženská dogmata křesťanství do světské sféry, tzn., že politizuje jeho duchovní postuláty, což dlouhodobě muselo nutně posílit zhroucení katolické náboženské praxe. Neboť toto neokřesťanství schválené v letech 1962 až 1965 opustilo svůj liturgický jazyk, latinu (zatímco islám se **nikdy** se svým liturgickým jazykem, klasickou arabštinou, nerozešel!), podlehlo vábení sirén „modernity" a ztratilo onu sakralitu, která až doposud prýštila z původní podprahové, ba instinktivní energie. Ve skutečnosti se ale vrátilo k neevropským radikálně rovnostářským zdrojům prvotní církve, tedy k ranému křesťanství. Výsledkem byla recidiva ateismu par excellence, jak zhusta ukazují spisy moderních katolických teologů.

Kostely dnes vyhlížejí jako poštovní úřady a se starobylými chrámy nebo katedrálami, které zdobí naše města, nemají už nic společného. Služební preláti mluví jako odboroví funkcionáři. **Tím, že zapomnělo na pohanský díl své sakrality se oficiální křesťanství 2. vatikánského koncilu vzdalo kultu svatých a Panny Marie, zničilo vlastní religiózní, tzn. spojující funkci a projevuje se už jen jako osudu evropských národů objektivně škodlivá ideologie.** Srovnání s raným křesťanstvím, které se vnímalo jako protestní hnutí proti římskému patriotismu – až k *aggiornamentu* 4. století – je nasnadě.

Důkazů je habaděj: tolerance oficiální církve, která chce být „ekumenická" k postupu islámu, systematické směřování církevní hierarchie na trockistické pozice, permanentní podpora *etnomasochismu* stejně jako její skoro perfektní soulad s „politickou korektností" intelektuální třídy a masových médií, přičemž všichni holdují pokryteckému náboženství „lidských práv". Ortodoxní církev ve východní Evropě naštěstí tento zpěv sirén neslyší. Jinými slovy: **katolická církev se pustila do páchání sebevraždy. Opravdovou duši evropských národů s sebou ale nestrhne.**

Proč? Protože pokonciliární církev se beze zbytku rozešla s tím, co národ považuje za svaté. I k náboženskému podvědomí evropských národů se obrátila zády. Že jí dnes ovečky houfně utíkají je toho neklamným znamením. Reklamní strategie (jako „Dny světové mládeže“) na tom také nic nezmění: církev se odsoudila sama být jednou sektou mezi mnoha, které smete horký vítr islámu.

Takže jak by měli jednat ti, kteří hodlají klást odpor?

Odpověď zní: **historický kompromis mezi pravými pohany a katolickými či ortodoxními věřícími, kteří nadále praktikují tradiční evropské křesťanství, je samozřejmě možný.** Vůči dnešním protivenstvím, jimž jsme vystaveni, nebude totiž možný odpor bez návratu k něčemu, co bych rád z nedostatku lepšího označení nazval „pohanskou duší“, duší, která se hlásí ke dvěma spjatým neporazitelným božstvům: Apollónovi a Dionýsovi. Pierre Vial tak mohl napsat: *„Evropa žila s křesťanstvím dobře nebo špatně 2 000 let. To by se nikdy nemělo zapomenout, nikdy vymazat. Je to součást dědictví, našeho dědictví a my ho musíme převzít jako všechny ostatní části: ty, které nás oslovují, i ty, které nás oslovují méně*!“ (v: *Une Terre, un peuple*)

Jinak řečeno: ryzí pohan se vždy postaví proti tomu, že se kostel mění v mešitu, že minaret vytlačuje kostelní věž. Hodnostář oficiální církve je s tím srozuměn! Případ, který jsme už ostatně viděli.

V. SHRNUTÍ

Proč bojujeme?

Zač vlastně bojujeme?

Než přistoupíme k této zásadní otázce, měli bychom si blíže určit ono *my*. Nebylo by možné, že *my* znamená vlastně *vy*, navzdory všem povrchním nálepkám, která každá z našich vzájemně rozhádaných stran či skupinek stále ještě fatálně vystavuje na odiv a které cestu si razící tragédie okamžitě setře? *Vy*, nehledě k nedorozuměním, která *vás* rozdělují, *vy*, kteří intuitivně vnímáte smrtelné nebezpečí, kterému jsou Francie, Německo a Evropa vystaveny? **Vy, přišlí ze všech možných horizontů, to znamená, vy všichni, kteří jste si uvědomili biologický, etnický, politický a duchovní úpadek evropské kultury a národů, které ji tvoří, a máte v úmyslu vstoupit do odboje.**

V tom ohledu a co se definice *my* týče, zde musím ještě jednou zdůraznit, že agnostikové, pohané a upřímní katoličtí nebo pravoslavní křesťané v Evropě musejí hádky a podružné filozofické rozdílnosti zamést pod koberec, aby se **vrátili do reality** a zformovali frontu proti společnému nepříteli, kterého všichni znají.

Druhá otázka napřed: za co nebo **za koho nebojujeme**? Nebojujeme za kliku, za skupinu, za stranu nebo za označení, leda za časově úzce vymezených okolností. Nebojujeme za malicherné, osobní nebo politické ambice, natož pak za naši intelektuální ctižádost. Nebojujeme také za pravici, za levici nebo za střed, za socialismus nebo liberalismus. Takové „ismy“ jsou jen nástroje, které se nedotýkají jádra věcí.

Stejně tak nebojujeme ani za jiné národy. Zaprvé, protože k tomu nemáme prostředky – jakkoli jiné národy naprosto mohou mít naše sympatie – a za druhé, protože každý národ stojí v aréně dějin sám, sám se musí postavit svému osudu, a protože jiné {neevropské} národy nás vůbec nepotřebují, abychom jim bránili jejich vlastní identitu.

Měli bychom si dávat pozor, abychom nevedli falešný boj. Po této stránce je nutno vyhnout se dvěma přehmatům:

První je sklouznutí k **intelektualismu.** Pod záminkou, že se přece vede „metapolitický, kulturní boj“, se člověk omezí na řazení ryze abstraktních ideových postupů, hájí ideologické kliky, které lichotí ctižádosti autorů s velmi limitovaným čtenářstvem a úplně nerealisticky plácá, aniž bere v úvahu politickou či revoluční přeměnu (realizaci cílů). Takový způsob jednání *de facto* vede k podpoře vládnoucí ideologie. Následně se člověk ocitá mimo hru, sám se neutralizuje a tím se stává kolaborantem systému.

Druhý přehmat je **stranickopolitické** povahy (což nezaměňujme s „političnem“). Člověk pod záminkou, že se zasazuje o nový společenský projekt, prostě dělá ať ve straně či ve vládě kariéru jako by byl ve firmě. Přitom se rozmělňují pozice, krátkodobé taktické myšlení potlačuje výhledovou strategii, aktivisté jsou jen využíváni, ideologický **obraz světa chřadne a nakonec mizí nebo degraduje ve volební propagandu, která tak jako** tak nebude nikdy realizována. Z těchto řád-

ků nesmí vyplynout, že politický aktivismus je snad zastaralý nebo zbytečný, právě naopak: politické jednání má být vždy nezbytným vrcholem, ale musí se zakládat na světonázorovém vzdělání (ozbrojení) a sloužit nezištnému ideálu (cíli). Jakmile vstoupí do hry peníze a společenské ambice, ocitá se revoluční vůle mezi mlýnskými kameny systému.
Zkrátka, **nebojujeme za kliku nebo za aparát, ani za místa či kariéru, ale za navození efektivní situace a vyvolání konkrétního, historicky plodného řešení.**
A ještě další přístup se může ukázat jako nejednoznačný a nebezpečný, totiž tvrzení, že člověk „bojuje za své ideje“. Ne, **člověk nebojuje za „ideje“, ale bojuje za svůj živoucí národ. Ideje nikdy nemohou být cílem boje, nýbrž jen jeho nástrojem.** Světový názor se musí konkrétně ztělesnit, je výrazem vůle v dějinách, ne obratným přednášením „idejí“, které zůstanou mrtvou literou. Prezentovat ideje je sice důležité, ale jen za zcela specifických okolností:

1. Ideje by měly být s to prosadit se jednoho dne v dějinách, tedy v realitě. Nesmí proto být jen realizovatelné, ale musí umět i mobilizovat!
2. Tyto ideje se nesmí omezit jen na dodávání kritického popisu aktuálního stavu (v tom spočívá chyba hyperkritiky), ale musí přejít k vypracovávání nových doktrín, k formulování alternativních řešení a *projektů silné vůle*. Bojovat „proti něčemu“ je sice potřebné, ale nedostačující. Bojovat se musí **za** nový svět. Nyní, kdy intelektuální nivelizace a plochý konformismus téměř neomezeně vládnou, protože etablované zřízení nedokáže vytvořit žádný seriózní protinávrh, **musíme mít monopol na revoluční ideje**.
3. Nesmíme podléhat „malému realismu“ nebo se minimalisticky omezovat na technická řešení malicherných problémů jak to činí nynější politikové. Naopak je nutné načínat podstatné, životně důležité problémy. Skutečnost, že jisté ideje dnes ještě nejsou realizovatelné, v žádném případě neznamená, že budou nerealizovatelné i zítra. V tomto smyslu musí nosné ideje přes pomíjivé módy zahrnovat vizionářský, do budoucnosti orientovaný, ambiciózní základ, i když neslibují bezprostřední možnost prosazení (realizace).
4. Koncept ideje musí být rozšířen i na „neteoretickou ideu“, tzn., že musí zahrnovat mýtus, uměleckou tvořivost, krásno (v hudbě, ve výtvarných uměních atd.), tedy vše, co podněcuje a oslovuje fantazii.

Úhrnem konstatujme, že **se nebojuje za ideje**, **ale**, vedle jiného, **s ideami**. Zato se bojuje proti ideám nepřítele. **Cílem boje je také zajistit v národě zachování jistých základních hodnot, které jsou nepostradatelné pro jeho přežití.**
Bojuje se tedy nejen *proti*, ale spíše *za*. Politická, metapolitická a kulturní činnost je předpokojem války. Předpokládá určení nepřítele, tzn. nepřátelské, negativní energie, kterou je třeba potírat, ale i definici přítele, těch, *za něž*, nebo lépe, *s nimiž* je boj vybojován. Také je třeba se vyhnout ryzímu negativismu, tedy tendenci spokojovat se s pranýřováním nepřátelských hodnot nebo idejí bez souběžného prosazování pozitivních hodnot a idejí jako protipólu – mohou být chápány a

nabízeny jako útočiště a ukazatel.

V nejprvnější linii bojujeme za Evropu. Ovšem za Evropu, která je prodchnuta pojmy **identity, nezávislosti a moci**. Konkrétní Evropu, která je především souhrnem svých etnicky spřízněných národů, nejen za dnešní lid, ale i lid zítřka. Bojujeme za pakt obrany a vzdoru všech národů evropského původu na naší rodné půdě, od Atlantiku až k Tichému oceánu, tzn. za prostorově orientovanou [raumorientieres] **Evrosibiř** jako bloku proti našim společným nepřátelům. To ale v žádném případě nepředpokládá odmítnutí francouzských, německých, ruských, italských nebo hispánských tradic. Zde se řídíme konzistentní logikou.

Náš boj je **zrozen z nutnosti**, abychom odrazili invazi a zmařili naše biokulturní zničení (masivní kolonizace, ofenzíva islámu, nadvláda amerikanismu). Nejprve je tedy třeba uhasit požár. **Otázka zda potřebujeme Evropu národů** [Europa der Nationen] **nebo evropskou federaci velkoregionů je přitom druhořadá, tato otázka bude vyřešena později, až bude nebezpečí zažehnáno a invaze odražena.** Přitom je nutné si připomenout, že úplně islamizovaná, amerikanizovaná Evropa třetího světa by nebyla ani unií, ani konfederací (spolek států), ani federací (spolkový stát), ale **přestala by** prostě **existovat**.

Bojujeme s plným vědomím, že jednání na vlastní pěst nebo regrese k francouzskému, německému nebo k nějakému jinému nacionalismu – nebo k autonomním snahám malých regionů – by byla sebevražedná a zpátečnická, protože jsme, ať chceme nebo ne, od Brestu až k Vladivostoku bratrské národy a protože je životně důležité projevit v boji podobnou solidaritu, jakou přes své vnitřní spory projevují musulmané. Nepřítel nám mnohdy přece dává příklad… Hlavní věcí je nebojovat za malé lokální nacionalismy, neboť ty již nedorostly dramatickým výzvám nového století.

Při vší oprávněné kritice nynější Evropské unie, jejích závažných nedostatků, jejího podvádění a pokrytectví, bychom se od velkoevropské ideje neměli odvracet, neboť je pro nás jediným konkrétním ideálem, jedinou účinnou obrannou linií proti polymorfnímu nepříteli. Regresím stejně jako zpátečnickým {reakcionářským} postojům se musíme vyhnout. Naši nepřátelé ve skutečnosti doufají v jedno: že nás rozdělí, že se Evropané rozsápou navzájem. Tato strategie je prováděna jak Pentagonem, tak i muslimskými státy, které na evropský kontinent posílají své přespočetné lidové masy.

Boj o přežití a obnovu Evropy ovšem předpokládá naprostou nedůvěru vůči těm, kteří se ve Francii dovolávají „suverenity Francie“ současně však – v intenci univerzalistické tradice francouzské revoluce – zastávají její kosmopolitické, jakobínské pojetí, a i vůči těm levicovým regionalistům, kteří ve svém regionu zavrhují jakoukoli etnickou realitu. S oběma bychom se nikdy neměli zaplést.

Evropské národy jsou nyní obléhány zvenčí a rozvráceny zevnitř. Přesto není nic ztraceno, neboť **celoevropské etnické uvědomění** krok za krokem, napřed tápavě, potom však plnou silou vzklíčí. Takové uvědomění může naprosto vzniknout s pomocí očekávaných a již blížících se vichřicí před bouří.

Bojujeme za světonázor, který je tradiční i faustovský zároveň, který vzájemně spojuje zakořeněnost i světaznalost, občanskou svobodu i povinnost vůči národní pospolitosti, tvůrčí vášeň i kritický rozum, neoblomnou věrnost i z touhy po poznání zrozenou touhu po dobrodružství.
Bojujeme za sociální spravedlnost, za systematickou evropskou prioritu {preferenci} ve všech oblastech a za evrosibiřskou hospodářskou soběstačnost (autarkii), ale i za svobodu podnikání a zachování ekologické rovnováhy našeho kontinentu.
Bojujeme za svobodu názoru a ducha, za aristokratické a lidové hodnoty cti, mužnosti a síly.
Nebojujeme hlavně za žijící, ani za náš hospodářský blahobyt, ale za **dědictví předků a budoucnost našich potomků.**
Bojujeme za naši kulturní a duchovní obnovu, za „zpět k realitě“, k životní síle (vitalitě). Bojujeme za obrození našich tradičních ctností, těch Achillových, Periklových, Romulových, Karla Martela, Františka z Assisi, stavitelů chrámů a výrobců raket.
Bojujeme za kontinuitu oné evropské kultury (jejíž nezvedený syn se jmenuje USA), která je zároveň tragická, protože má sklon se sama ničit a sama o sobě pochybovat, a která je přesto všem ostatním historickým kulturám nadřazená. Bojujeme tedy v principiálně **etnocentrickém** smyslu a definitivně chceme skoncovat s univerzalismem, který se pro Evropu ukázal jako sebevražedný. Chceme, jak se ostatně v této knize vícekrát vysvětluje, iniciovat zásadní historickou transformaci a realizovat Čtvrtý věk evropské kultury.

Co je třeba dělat nyní? K tomu je nutno zodpovědět druhou, neméně důležitou otázku: **jak máme bojovat**? Bylo by marné a zbytečné chtít na ni dát konečnou, předvídatelnou odpověď, dějiny jsou přece *per definitionem* říší nepředvídatelného. Lze ukázat jen všeobecné hlavní body. Přitom je třeba mít se na pozoru před těmi malými, ješitnými a nezkušenými domněle „angažovanými“ mentory, kteří ještě nikdy nevsadili do hry svůj život, svoji jistotu, své pohodlí a přesto myslí, že mohou na tuto těžkou otázku dát konečnou odpověď. „Proč“ je vždy snadněji definovatelné než „jak“. „Jak“ je ale zásadní otázka, neboť zároveň předpokládá tušení budoucí historie a důkladnou znalost v minulosti spáchaných chyb či dosažených úspěchů. Dají se tedy nabídnout jen náznaková řešení. A tyto náznaky se zase dají odvodit z onoho slavného, stručného a pragmaticky anglického přísloví: „*I expect every man to do his duty“*: každý musí činit svoji povinnost.
První imperativ zní: je třeba se chápat jako **jsoucí ve stavu odboje a odporu proti globálnímu systému**, což zahrnuje nutnost vážně budovat skutečnou alternativní společnost jako zárodek budoucí společnosti, ne snad jako projev eskapické mentality nebo z ryze folkloristického radikalismu – takový přístup by byl neúspěšný a k tomu jen nahrával nepříteli – ale s cílevědomostí a dovedností, podle hesla *„být ve světě, aniž jsem z tohoto světa“*.
Tento boj přitom není žádná plavba proti proudu, žádný zoufalý zápas, protože

velké události ve světě nám dávají za pravdu a systém, tedy současná civilizace, směřuje k enormní krizi, gigantickému chaosu, který bude porodní bábou dějin.
Druhý imperativ zní: je třeba myslet radikálně. Nepokoušet se zachránit systém, který už se zachránit nedá a následovat tak marnou konzervativní logiku, ale zaujmout revoluční pozici, která už nyní spočívá v **přípravě na „poté“**.
Z toho vyplývá třetí imperativ: **taktice flexibilní a solidární sítě je třeba dát zdaleka přednost před monolitickými a mezi sebou rozhádanými doktrinářskými skupinami.**
Nejdůležitější je jednat skrytě a vzájemně se vyladit (zharmonizovat). Ku prospěchu je přitom vše, jen když je to dobře promyšleno a správně uděláno. Kroužek, strana, jednotlivec, klub, firma atd. mají v této síti naprosto své místo za předpokladu, že je budována na kontinentální úrovni a lidské nebo světonázorové rozdílnosti nestojí v cestě vůli k odporu a jednotě proti společnému nepříteli. **Neboť ne cenzura či represe, ale vždy jen vnitřní rozepře a řevnivosti činí revoluční hnutí neúčinným**. Nejdůležitější je uchovat si smysl pro principiálního přítele a nepřítele. Vezměme si v tomto ohledu za příklad islám: přes závažné vnitřní spory se umí sjednotit, jakmile jde o *džihád,* svatou válku proti Evropě. Malé vášně musí ustoupit velkým!
Čtvrtý imperativ velí neopouštět politické bojiště, ale bojovat každý na svém místě, adekvátně **mnohotvárné strategii** v politické, kulturní a metapolitické oblasti. Osvědčí-li se kupříkladu nějaká politická strana jako prospěšná, tak je nutno neopouštět ji jen proto, že stoprocentně nesouhlasíme s jejími ideami. V dnešní situaci lze dokonce tvrdit, že opoziční a objektivně revoluční strana představuje i agitátorsky a propagandisticky cennou zbraň, naprosto nehledě k jejím volebněpolitickým cílům. V této flexibilní strategii má každý spolubojovník jemu náležející místo, jímž získává jemu náležející pole působnosti: někteří budou pracovat podle latinského hesla *larvatus prodeo* (postupuji skrytě), jiní budou činní otevřeně.
Z toho plyne pátý imperativ: **z dlouhodobé perspektivy bude vznik velké revoluční strany evropské identity nevyhnutelný. Musíme na tom zapracovat**. Neboť politično je konečným cílem činu (akce) a metapolitika i všechny strategie na intelektuální a kulturní úrovni jsou jen základem aktivní přeměny (transformace), samozřejmě za předpokladu, že politično není nikdy redukováno na všední politiku a metapolitický diskurs na beletristickou frázovitost, nemluvě o pseudofilozofickém sebeukájení!

Celkově konstatujme, **že každý musí konat svoji povinnost a dělat svoji práci tam kde je a usilovat na podkladu korpusu základních hodnot o vybudování aktivní, solidární, flexibilní a integrované sítě namířené proti společnému nepříteli a činné na všech frontách s cílem spojit všechny bojové síly, které jsou na evropské úrovni k dispozici**.
Ty jsou nespočetné a mnohem silnější než se myslí. Až dosud byly značně nevyužity kvůli mentalitě ghetta a kastovnictví, které nás paralyzují. Avšak dnešní kri-

zová situace systému, jestliže se správně využije, znásobí ve všech vrstvách a ve všech hnutích evropských národů [Nationen] vitální síly. Budoucnost je pod příznivým a tragickým znamením zároveň. Pod příznivým, protože všechny události, všechny trendy, které nyní prožíváme, jen potvrzují náš způsob pohledu, a protože tento náš způsob pohledu i naše hodnoty a cíle bude sdílet stále více lidí, i když dosud ještě nezareagovali nebo se od toho nechali odradit nějakou politickou ranou osudu. Pod tragickým, protože se musíme chystat na blížící se nebezpečí, na pronásledování, zkrátka na válku.

Ale nic není ztraceno. Nebylo by dobře, považovat se za zadní voj, za poslední zálohu, která s vlajícími vlajkami koná „nepotřebnou službu“,[51] musíme naopak vystupovat jako předvoj odporu, **avantgarda**, jejíž střízlivě usuzující duch nevylučuje divoký optimismus. Neměli bychom si přitom dělat iluze: vítězství nedobudeme pokojným měšťáckým reformismem, natož pak augurstvím estétské „literární“ libertináže. Musíme se připravovat na útok a již nyní se otužovat, abychom pak ve vhodném okamžiku byli schopni udeřit rychle a silně jako kobra. Do té doby se musíme vzdělávat, psychicky i fyzicky se ozbrojit, rekrutovat okolí, školit lidi, organizovat sítě akce a solidarity. Úplně jednoduchý recept: následovat příkladu nepřítele!

A abychom hovořili Sybilinou řečí symbolů: co chceme přivést na svět, resp. co chceme obnovit, nemá nejmenší co do činění s „vystřídáním“ současných maloměšťáckých politiků „u moci“, v našem boji se má potvrdit poslední věštba delfské Pýthie:

„Jednoho dne se Apollón vrátí a to navždy.“

[51] Narážka na titul Montherlantových esejů *Service inutile* (1935).

AMERIKANISMUS s. 34
ANTIRASISMUS s. 35
ARCHEOFUTURISMUS s. 36
ARISTOKRACIE s. 37
ASIMILACE s. 38
AUTARKIE s. 38
BIOPOLITIKA s. 40
CIZÍ | CIZORODÝ s. 41
DĚDICTVÍ s. 41
DĚDIČNOST s. 42
DEKADENCE s. 43
DEMOKRACIE s. 44
DISCIPLÍNA s. 46
DLOUHOVĚKÝ NÁROD s. 48
DOMESTIKACE s. 48
DVOURYCHLOSTNÍ HOSPODÁŘSTVÍ s. 50
EFEMINACE s. 50
EKOLOGIE | EKOLOGISMUS s. 51
EKONOMISMUS s. 52
ELITA s. 53
ESTETIKA s. 53
ETNOCENTRISMUS s. 55
ETNOKRACIE s. 56
ETNOMASOCHISMUS s. 56
ETNOSFÉRA s. 57
EUGENIKA s. 58
EVROPA s. 58
EVROSIBIŘ s. 60
FILIA s. 61
GENOPOLITIKA s. 62
GEOPOLITIKA s. 62
GERMEN s. 63
GLOBALISMUS | GLOBALIZACE s. 64
HETEROTELIE s. 65
HIERARCHIE s. 66
HISTORICKÉ VĚDOMÍ s. 67
HISTORIE s. 68
HOMO ECONOMICUS s. 69
HOMOFILIE s. 70
HODNOTY s. 71
HRDINA s. 72
HUMANISMUS s. 73
HUMANITÁŘSTVÍ s. 74
CHAOS s. 75
IDEA s. 76
IDENTITA s. 76
IDEOLOGIE s. 78
IDEOLOGIE TŘETÍHO SVĚTA s. 79
INDIVIDUALISMUS s. 81
INTERREGNUM s. 82
INVOLUCE s. 83
KOLOBĚH ELIT s. 83
KOLONIZACE s. 84
KOMERČNÍ SPOLEČNOST s. 85
KOMUNITARISMUS s. 86
KONEC DĚJIN s. 87
KONVERGENCE KATASTROF s. 87
KONZUMISMUS s. 89
KOSMOPOLITISMUS s. 90
KULTURA | CIVILIZACE s. 91
KULTURNÍ BOJ s. 92
KULTURNÍ ÚPADEK | ZNEKULTURNĚNÍ s. 93
LEGITIMACE s. 93
LIBERALISMUS s. 94
LIDSKÁ PRÁVA | HUMANITARISMUS s. 95
MALOMĚŠŤÁCTVÍ s. 96
MASY | „ZMASOVĚNÍ“ s. 97
MEDIÁLNÍ HYGIENA s. 97
MENTÁLNÍ AIDS s. 98
MERITOKRACIE s. 99
MERKANTILISMUS s. 100
METAPOLITIKA s. 100
MÍŠENÍ | RASOVÉ MÍŠENÍ s. 101
MODERNA | MODERNITA s. 102
MUZEALIZACE s. 104
NÁROD [PEUPLE/VOLK/ ETHNIE] s. 105
NÁROD [NATION] s. 108
NÁRODNÍ UVĚDOMĚNÍ s. 109
NEOPRIVITIVISMUS s. 110
NEROVNOST | IDEA NEROVNOSTI s. 110
NIHILISMUS s. 111
ODPOR | RECONQUISTA s. 112
ORGANICKÉ HOSPODÁŘSTVÍ s. 114
OSUD | VÝVOJ s. 116
PAMĚŤ s. 116
POHANSTVÍ s. 117
POKROK | VÍRA V POKROK s. 121
POLITIKA | VELKÁ POLITIKA s. 122
POPULISMUS s. 124
POSPOLITOST | NÁRODNÍ POSPOLITOST s. 125
PRÁVO NA ODLIŠNOST s. 126
PREFERENCE s. 128
PROMÉTHEOVSKÉ s. 130
„PŘEMÍSTĚNÍ“ s. 130
PŮDA | TERITORIUM s. 131
RASA s. 132
RASOVÝ CHAOS s. 135
RASOVÁ OBČANSKÁ VÁLKA s. 136
REGION | REGIONALISMUS s. 137
REVOLUCE s. 139
ŘÁD s. 140
ŘÍŠE s. 140
SAKRÁLNO s. 142
SOUČASNOST s. 143
STÁT | STÁTNÍ NÁROD s. 143
SUVERENITA s. 144
SVĚTOVÝ NÁZOR s. 146
SVOBODA s. 146
ŠTĚSTÍ s. 148
TRADICE | TRADICIONALISMUS s. 149
TRAGIČNO s. 149
TVŮRČÍ OSOBNOST s. 150
UNIVERSALISMUS s. 151
URČENÍ NEPŘÍTELE A PŘÍTELE s. 151
VÁŽNÝ PŘÍPAD s. 152
VĚDA a TECHNIKA s. 153
VELKÁ POLITIKA s. 153
VÍRA V ZÁZRAK s. 154
VLAST s. 155
VŮDČÍ OSOBNOST s. 157
VŮLE K MOCI s. 158
VÝBĚR s. 159
XENOFILIE s. 160
ZAKOŘENĚNOST s. 161
ZÁPAD s. 162
ZÁPAS s. 163
ŽIDOKŘESŤANSTVÍ s. 164

Abd al Raman s. 116, 157
Abellio, Raymond s. 6
Agamnenon s. 116
Achilles s. 170
Akvinský, Tomáš s. 120
Alexandr Veliký s. 141, 157
Allais, Maurice s. 27, 39
Allégret, Claude s. 19
Apollón s. 166, 172
Arafat, Jásir s. 106
Ardrey, Robert s. 71, 164
Aristoteles s. 37, 41, 61, 128, 160
Augustinus s. 120
Aurelius, Marcus s. 118
Bardinand, Rodolphe s. 103
Barrès, Maurice s. 72
Baudelaire, Charles s. 151
Baudrillard, Jean s. 89
Bayard, rytíř s. 72
Benoist, Alain de s. 36
Borský, Lev s. 40
Blairon, Pierre-Émile s. 103
Blanqui, Louis-Auguste s. 14
Blot, Yvan s. 62, 73
Bourdieu, Pierre s. 4
Bové, José s. 4
Braun, Werner von s. 131
Bruno, Giordano s. 120
Buddha s. 116
Caracalla s. 141
Castro, Fidel s. 72
Céline, Louis-Ferdinand, s. 11, 41, 54, 151
Clinton, Bill s. 29
Cohn-Bendit, Daniel s. 4
Corneille, Pierre s. 157
Darwin, Charles s. 99
Davies, Norman s. 31
Debord, Guy s. 89
Delcroix, Eric s. 157
Dionýsos s. 166
Diop, Hammada s. 106
Dumézil, Georges s. 145
Estonville, Louis de s. 131
Evola, Julius s. 5, 6, 79
Fanon, Frantz s. 72
Faye, Guillaume s. 16, 32, 50
Feltin-Tracol, Georges s. 103
Fichte, Johann Gottlieb s. 156
Flaubert, Gustave s. 9, 86
Fourier, Charles s. 5
František z Assisi s. 170
Frison, Pierre s. 3
Fukuyama, Francis s. 25, 87
Gaillot, arcibiskup s. 119
Gaulle, Charles de s. 4, 16, 61, 106, 135, 145
Gayssot, Jean-Claude s. 12
Gehlen, Arnold s. 47
Gérard, Christopher s. 117, 119
Goethe, Johann Wolfgang s. 18, 130
Gorbačov, Michail s. 33
Gourmont, Rémy de s. 72
Guénon, René s. 5, 79, 163
Guevara, Che s. 72
Habermas, Jürgen s. 153
Haider, Jörg s. 45, 133
Hamsun, Knut s. 162
Hawking, Stephen s. 58
Hegel, Georg Wilhelm s. 9, 61, 68, 75
Heidegger, Martin s. 6, 130, 153
Herakleitos s. 121
Herzl, Theodor s. 107
Hofer, Andreas s. 72
Hölderlin, Friedrich s. 82, 118
Houellebecq, Michel s. 148
Hugo, Victor s. 121, 153
Chardin, Teilhard de s. 120
Chassard, Pierre s. 62
Chirac, Jacques s. 54
Jarry, Alfred s. 14
Joffrin, Laurent s. 10
Johanka z Arku s. 72, 157
Jünger, Ernst s. 130
Kaddáfí, Muammar s. 106
Kalvín, Jan s. 121
Kemal, Mustafa s. 157
Kipling, Rudyard s. 80
Koellreutter, Otto s. 122
Krebs, Pierre s. 56, 62
Konfucius s. 116
Kristus s. 116
La Fontaine, Jean de s. 49
Lama, André s. 43
Laquer, Walter s. 76
Lenin, Vladimír Iljič s. 157
Lerouxová, Frédérique s. 24, 25
Lévi-Strauss, Claude s. 17
Locchi, Giorgio s. 69, 74, 82, 111, 120
Lorenz, Konrad s. 47, 149, 160
Luther, Martin s. 121
Madelin, Alain s. 127
Macchiaveli s. 15
Mandela, Nelson s. 106
Mao-Ce-tung s. 72, 157,
Martel, Karel s. 31, 72, 116, 157, 170
Martial, René s. 134
Marx, Karel s. 68, 76, 77, 139, 145, 162
Maurras, Charles s. 145
Mégretová, Catherine s. 129
Mohamed s. 116, 158
Moliére s. 151
Montherlant s. 152
Mozart, Wolfgang Amadeus s. 151
Mutti, Claudio s. 79, 163
Napoleon s. 16, 157

Násir, Gamál s. 106
N´Diop, Amoulay s. 134
Nietzsche, Friedrich s. 9, 44, 68, 74, 75, 79, 111, 177, 118, 119, 121, 123, 139, 146, 151, 153, 158, 159
Oberth, Hermann s. 131
Odysseus s. 116
Oury, Jules s. 134
Pareto, Vilfredo s. 83
Pascal, Blaise s. 160
Pauwells, Louis s. 98
Pelagius s. 120
Penelopa s. 116
Perikles s. 90, 170
Perroux, Francois s. 27
Platón s. 160
Pleven, René s. 12
Pound, Ezra s. 162
Prometheus s. 130, 153
Proudhon, Pierre-Joseph s. 14
Reeves, Hubert s. 131
Renan, Ernest s. 11
Renard, Jules s. 5
Romulus s. 116, 170
Rougier, Louis s. 120
Rousseau, Jean-Jacques s. 145
Ruyer, Raymond s. 48
Salmon, Jeremy s. 134
Sancton, Thomas s. 29
Sartre, Jean-Paul s. 18
Schröder, Gerhard s. 19
Shakespeare, William s. 116
Schmitt, Carl s. 3, 9, 122, 151, 152, 158
Schwarz, Martin s. 79
Sokrates s. 6
Sorokin, Pitirim s. 38
Spencer, Herbert s. 111, 160
Stalin, Josef Vissarionovič s. 36, 157
Steuckers, Robert s. 3, 32, 62, 78, 116, 130, 152, 158
Taguieff, Pierre-André s. 127
Thom, René s. 75
Thúkydidés s. 41
Thurow, Lester s. 87
Tillenon, Yann-Ber s. 143
Trockij, Lev s. 162
Valois, Henri s. 132
Van Gogh, Vincent s. 151
Veblen, Thorsten s. 89
Veliký, Karel s. 97
Vercors s. 135
Verne, Jules s. 131
Vial, Pierre s. 4, 32, 61, 77, 118, 120, 132, 137, 138, 166
Voynetová, Dominique s. 20
Wagner, Richard s. 130
Xenofanés s. 6
Xenofón s. 41, 74
Yann-Ber Tillenon
Zarathustra s. 118

Tradice budoucnosti. Ed. Orientace č. 2/2009; Studijní skupina Délský potápěč; z německého vydání *Wofür wir kämpfen* (2006 ´Thule-Bibliothek´ Ahnenrad der Moderne) přeložil a poznámkami opatřil Karel V. Ilustrace: s. 1 Arno Breker – Prometheus (výřez), s. 172 Feidias – Apollón (výřez).